

HŰEK A HITHEZ

EVANGÉLIUMI
ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

HŰEK A HITHEZ

EVANGÉLIUMI ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

Kiadja
Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
Salt Lake City, Utah

Borító: *Fény és Igazság*: Simon Dewey festménye
© Simon Dewey

© 2004 Intellectual Reserve, Inc.
Minden jog fenntartva
Printed in Germany

Az angol eredeti jóváhagyva: 7/04
A fordítás jóváhagyva: 7/04
A True to the Faith fordítása
Hungarian

ÜZENET AZ ELSŐ ELNÖKSÉGTŐL

Ezt a könyvet arra tervezték, hogy társatok legyen, miközben tanulmányozzátok a szentírásokat és az utolsó napi próféták tanításait. Arra buzdítunk titeket, hogy használjátok, miközben tanultok, és az evangéliumi tantételeket alkalmazzátok. Használjátok forrásanyagként, amikor beszédre készültek, osztályokat tanítotok vagy az egyházzal kapcsolatos kérdésekre válaszoltok.

Miközben evangéliumi igazságokat tanultok, jobban megértitek Mennyei Atyánk örökkévaló tervét. Ezzel, az életetek alapját jelentő tudattal, bölcs döntéseket tudtok hozni, Isten akaratával összhangban tudtok élni, és örömet találtok az életben. Megerősödik a bizonyosságotok. Hűek maradtok a hithez.

Különösen fontosnak tartjuk a fiatalokat, a fiatal egyedülálló felnőtteket és a megtérteket. Megígérjük, hogy a rendszeres személyes imák, valamint a szentírások és az evangélium tanainak tanulmányozása által, felkészülten tudtok ellenállni azon hatásoknak, melyek félrevezetnének és ártanának nektek.

Erősítsen meg titeket ez a könyv azon törekvésetekben, hogy közelebb kerüljete az Szabadítóhoz és kövessétek az Ő példáját.

Az Első Elnökség

ÉVANGÉLIUMI TÉMÁK

ÁBÉCÉRENDBE SZEDVE

abortusz

Ma a társadalomban az abortusz megszokott gyakorlattá vált, melyet félrevezető érvekkel igazolnak. Amennyiben ezzel kapcsolatban kérdések merülnek fel benned, nem kell félned, ha az Úr kinyilatkoztatott akaratát követed. Az utolsó napi próféták az Úr kijelentésére hivatkozva elítélik az abortuszt: „Ne ölj, és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót” (T&Sz 59:6). Az üggyel kapcsolatos tanácsuk világos: Az egyháztagok ne végeztessenek és ne végezzenek abortuszt, ne biztassanak rá, ne fizessenek azért, és ez ügyben ne intézkedjenek. Amennyiben bármely módon abortuszra biztatsz valakit, akkor egyházi fegyelmezés elé kerülhet az ügyed.

Az egyházi vezetők azt mondták, hogy néhány kivételes körülmény indokoltá teszi az abortuszt. Ilyen például: ha a terhesség vérfertőzés vagy nemi erőszak eredménye, ha a szakorvos véleménye szerint az anya élete vagy egészsége komoly veszélyben forog, vagy ha a szakorvos úgy látja, hogy a magzatban olyan súlyos elváltozások vannak, hogy a csecsemő nem élne túl a születést. Még ezen kivételek sem jogosítanak fel automatikusan az abortusz elvégzésére. Azok, akik ilyen helyzetben vannak, csak azután gondoljanak az abortuszra, miután tanácskoztak a helyi egyházi vezetőikkel, és komoly imán keresztül megerősítést kaptak.

Amikor egy gyermek a házasság kötelékén kívül születik, a gyermek édesanyja és édesapja akkor cselekszik helyesen, ha összeházasodnak, és azon munkálkodnak, hogy megteremtsék az örökkévaló családi kapcsolatot. Ha nem valószínű, hogy sikeres lesz a házasság, akkor adják örökbe a gyermeket, lehetőleg az LDS Family Services intézményén keresztül (lásd „örökbefogadás”, 7–8. o.).

ábrahámi szövetség

Ábrahám megkapta az evangéliumot és főpappá szentelték (lásd T&Sz 84:14; Ábrahám 1:2). Később celesztialis házasságot kötött, ami a felmagasztosulás szövetsége (lásd T&Sz 131:1–4; 132:19, 29). Az általa kötött szövetségekkel kapcsolatban nagyszerű ígéreteket kapott az Úrtól a családjára vonatkozólag. Ezen ígérek között voltak az alábbiak:

- Nagyszámú leszármazottja lesz (lásd 1 Mózes 17:5–6; Ábrahám 2:9; 3:14).
- Magja vagy leszármazottai megkapják az evangéliumot, és viselik a papságot (lásd Ábrahám 2:9).
- Magja szolgálatán keresztül „áldatik majd meg a föld minden családja, méghozzá az evangélium áldásaival, amelyek a szabadulás, méghozzá az örök élet áldásai” (Ábrahám 2:11).

Azon szövetségek és ígérek összességét, amelyeket Ábrahám az Úrtól kapott, ábrahámi szövetségnek nevezzük. Ez egy örökkévaló szövetség, amely Ábrahám minden magjára vonatkozik (lásd 1 Mózes 17:7). Egy ember akkor válik Ábrahám magjává, ha engedelmeskedik az evangélium törvényeinek és szertartásainak. Akkor az illető részesülhet az ábrahámi szövetség valamennyi áldásában, még akkor is, ha Ábrahám nem szó szerinti leszármazottja (lásd Galátziabeliek 3:26–29; 4:1–7; T&Sz 84:33–40).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaként a szövetség gyermeke vagy (lásd 3 Nefi 20:25–26). Megkaptad az örökkévaló evangéliumot és megörökölted ugyanazokat az ígéreteket, amelyeket Ábrahám, Izsák és Jákób kapott. Jogod van a papság és az örökkévaló élet áldásaira, amennyiben hithűséged szerint részesülsz a szabadítás szertartásaiban, és betartod a velük kapcsolatos szövetségeket.

Fáradozásaid és utódaid munkájának köszönhetően a Föld országai áldottak lesznek.

Lásd még örök élet; papság; pátriárkai áldások; szertartások; szövetség.

adósság

Joseph Smith prófétán keresztül az Úr így szólt egyszer egy csoport szenthez: „Íme, az én akaratom az, hogy fizessétek meg minden adósságotokat” (T&Sz 104:78). Az Úr prófétái az egyház korai napjaitól fogva ismételten figyelmeztettek, hogy kerüljük az adósság rabságát.

Az adósság egyik veszélye az azzal együtt járó kamat. A hitel egyes fajtái, például a hitelkártyák, igen magas kamatokkal járnak. Amint adósságba kerültök, azonnal kiderül, hogy a kamat nem kegyelmez. Az egyre csak gyűlik, a helyzetektől függetlenül, nem számít, hogy dolgoztok-e vagy sem, egészségesek vagy betegek vagytok-e. Soha nem távozik el, amíg az adósságot meg nem fizetitek. Ne csapjanak be a hitelajánlatok, még ha ígéretesen alacsony kamatokkal vagy egy ideig kamatmentességgel kecsegtetnek is!

Vizsgáljátok meg pénzügyi helyzeteteket! Fegyelmezzétek magatokat a vásárlásban, kerüljétek az adósságot, amennyire csak lehet! Forrásaitok bölcs felhasználásával legtöbbször elkerülhetitek az adósságot. Ha adósságot vállaltok, például olyan összegben, ami egy egyszerűbb otthon megvásárlásához, tanulmányaitok befejezéséhez kell, próbáljátok visszafizetni, amilyen hamar csak lehet, és szabaduljatok meg a fogságból! Amennyiben kifizettétek adósságaitokat, és megtakarítottatok némi pénzt, felkészültek lesztek az utatokba kerülő pénzügyi nehézségekre. Fedél lesz családotok feje felett, szívetekben pedig béke.

További utalások: Lukács 16:10–11; T&Sz 19:35

alapvető művek (Lásd szentírások.)

alázat

Akkor vagytok alázatosak, amikor hálásan elismeritek, hogy az Úrtól függök – megértitek, hogy állandóan szükségetek van az Ő támogatására. Az alázat annak elismerése, hogy adottságaitok és képességeitek Isten ajándékai. Ez nem a gyengeség, gyávaság vagy félelem jele, hanem annak jelzése, hogy tudjátok, miben is rejlik igazi erősségetek. Lehetek egyszerre alázatosak és rettenthetetlenek. Lehetnek egyszerre alázatosak és bátrak.

Jézus Krisztus számunkra az alázat legjobb példaképe. Halandó szolgálata során mindig elismerte, hogy ereje abból eredt, hogy Atyjára támaszkodott. Ezt mondta: „Én semmit sem cselekedhetek magamtól, [...] mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, a ki elküldött engem, az Atyáét” (János 5:30).

Az Úr meg fog erősíteni, amint alázatosává váltok Előtte. Jakab ezt tanította: „Az Isten a kevélyeknek ellenök áll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad. [...] Alázzátok meg magatokat az Úr előtt, és felmagasztal titeket” (Jakab 4:6, 10).

További utalások: Máté 18:4; 23:12; 26:39; Lukács 22:42; 1 Péter 5:5–6; Móziás 4:11–12; 15:6–7; Alma 5:27–28; Hélamán 3:33–35; Ether 12:27; T&S 12:8; 67:10; 112:10; 136:32–33

áldozat

Feláldozni annyit tesz, mint lemondani valamiről, ami értékes számunkra, valami még értékesebb dologért. Utolsó napi szentekként lehetőségünk van a világi dolgokat feláldozni az Úrért és királyságáért. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjainak késznek kell lenniük minden áldozatra, amit az Úr megkíván. Ha nem kívánnának

meg tőlünk az áldozatokat, soha nem lennénk képesek az örökkévaló szabadításhoz elegendő hitet kifejleszteni.

Jézus Krisztus engesztelése az evangélium középpontjában álló nagy és örökkévaló áldozat (lásd Alma 34:8–16). Mielőtt a Szabadító véghezvitte volna engesztelését, szövetséges népe állatokat áldozott fel az Ő áldozatának jelképeként. Ez a gyakorlat segített nekik előre tekinteni az engesztelésre (lásd Mózes 5:4–8). Az állatáldozatok felajánlásának parancsa Jézus Krisztus halálával véget ért. Ma az egyházban a Szabadító engesztelő áldozatának emlékezetére veszünk az úrvacsorából.

Amellett, hogy Jézus Krisztus engesztelő áldozatára emlékezünk, saját áldozatainkat is fel kell ajánlanunk: megtört szívünket és bűnbánó lelkünket. A Szabadító azt mondta: „Vérontást ne ajánljatok fel nekem többé; igen, hagyjatok fel áldozataitokkal és égő felajánlásaitokkal... És áldozatul ajánljatok fel nekem megtört szívet és töredelmes lelket. És aki megtört szívvel és töredelmes lélekkel jön hozzám, azt tűzzel és a Szentlélekkel fogom megkeresztelni” (3 Nefi 9:19–20).

A megtört szív és a töredelmes lélek azt jelenti, hogy alázatosak és fogékonyak vagyunk Isten akarata, és azok tanácsai iránt, akiket egyháza vezetésére elhívott. Emellett mély bánatot érzünk a bűnök miatt, és őszinte vágyat a bűnbánatra. Lehi próféta hangsúlyozta eme áldozat felajánlásának fontosságát: „Íme, [Krisztus] áldozatként felajánlja magát a bűnért, hogy beteljesítse a törvényt, mindazokért, akiknek megtört a szívük és töredelmes a lelkük; és senki másért nem teljesíthető be a törvény” (2 Nefi 2:7). Ha nem ajánlunk fel megtört szívet és töredelmes lelket, nem kaphatjuk meg teljes mértékben az engesztelésből fakadó áldásokat.

Amennyiben az Úr parancsolata szerint hajlandó vagy áldozatot hozni, Ő el fog fogadni téged. Ezt tanította: „Akik őszintének és megtörtnek tudják a szívüket, és töredelmesnek a

alkohol

lelküket, és akik készen állnak áldozat által ügyelni a szövetségre – igen, minden olyan áldozat által, amire én, az Úr, parancsot adok – őket elfogadom” (T&Sz 97:8). Az örökkévalóság szemszögéből nézve megláthatod, hogy a világ dolgainak feladása igazából nem is jelent áldozatot. Az áldásaid sokkal nagyobbak lesznek mindannál, amit fel adsz adni.

További utalások: Máté 19:16–22; T&Sz 59:8

Lásd még bűnbánat; engedelmesség; Jézus Krisztus engesztelése; szeretet; szolgálat; úrvacsora.

alkohol (*Lásd* Bölcsesség szava.)

általános felhatalmazottak (*Lásd* egyházi igazgatás.)

apostol (*Lásd* egyházi igazgatás; próféták.)

ároni papság

Miközben Joseph Smith próféta a Mormon könyvét fordította, utalást talált a bűnbocsánatra való keresztelésre. 1829. május 15-én ő és az írnoka – Oliver Cowdery – kimentek az erdőbe, hogy megkérdezzék az Urat a kereszteléssel kapcsolatban. Miközben imádkoztak „a mennyből egy hírnök ereszkedett alá egy fényes felhőben”. Ez a hírnök Keresztelő János volt, az a próféta, aki évszázadokkal korábban megkeresztelte Jézus Krisztust. Keresztelő János, most már feltámadt lényként, kezét Joseph és Oliver fejére helyezte, és rájuk ruházta az ároni papságot, mely a nagy hitehagyás alatt elvétetett a földről. Ezzel a felhatalmazással Joseph és Oliver megkeresztelhettek egymást. (*Lásd* Joseph Smith története 1:68–72.)

Ma az egyházban a 12. életévüket betöltött érdemes férfiak megkaphatják az ároni papságot. Ők számos lehetőséget kapnak arra, hogy részt vegyenek szent papsági szertartásokban, és szolgálatot nyújtsanak. Miközben érdemesen

eleget tesznek kötelességeiknek, az Úr nevében cselekedve segítenek másoknak részesülni az evangélium áldásaiban.

Az ároni papság hivatalai: püspök, pap, tanító és diakónus. Az elnöklő papsági vezető felhatalmazásával (aki általában a püspök vagy a gyülekezeti elnök) a diakónusok osztják ki az úrvacsorát. Segítenek a püspöknek vagy a gyülekezeti elnöknek vigyázni az egyház tagjaira azáltal, hogy szolgálnak és segítenek elintézni a világi dolgokat, mint például a böjti felajánlások begyűjtése. A tanítók elvégezhetik a diakónusok valamennyi feladatát, de ők további lehetőségeket is kapnak a szolgálatra. Ők készítik elő az úrvacsorai kenyeret és vizet, és házitánítóként szolgálnak. A papok elvégezhetik a diakónusok és a tanítók valamennyi feladatát. Az elnöklő papsági vezető felhatalmazásával emellett megáldhatják az úrvacsorát, keresztezhetnek és elrendelhetnek másokat a papi, tanítói és diakónusi hivatalba.

Az ároni papság a „magasabb, vagyis a melkisédeki papság járuléka” (T&Sz 107:14). Gyakran nevezik felkészítő papságnak. Miközben egy papságviselő az ároni papságban szolgál, felkészül a melkisédeki papság elnyerésére, a templomi áldások elnyerésére, teljes idejű missziós szolgálatra; arra, hogy szerető férj és édesapa legyen, és egy életen át szolgálja az Urat.

Lásd még melkisédeki papság; papság.

bántalmazás

A bántalmazás olyan bánásmód másokkal vagy saját magunkkal, amely sérülést vagy sérelmet okoz. Kárt okoz az elmének és a léleknek, és gyakran testi sérülésekkel is jár. Zavart, kételyt, bizalmatlanságot és félelmet okozhat. A bántalmazás a társadalom törvényeinek megsértése, és teljes mértékben szemben áll a Szabadító tanításaival. Az Úr a bántalmazó magatartás minden formáját elítéli – a fizikai, a szexuális,

a szóbeli és az érzelmi bántalmazást egyaránt. A bántalmazó magatartás egyházi fegyelmezéshez vezethet.

Tanács a bántalmazónak

Amennyiben bármely kapcsolatban bántalmaztál valakit, akkor meg kell bánnod a bűnödöt. Könyörödj az Úrhoz, hogy bocsásson meg neked! Kérj bocsánatot azoktól, akiket megsértettél! Beszélj a püspököddel vagy gyülekezeti elnököddel, hogy segíthessen neked végighaladni a bűnbánat folyamatán, és ha szükséges, további tanácsadásban vagy valami más segítségben részesítsen!

Amennyiben haragból bántalmaztál valakit, akkor tanulj meg uralkodni az érzéseiden! Járulj az Úr elé, imádkozz és kérd meg, hogy segítsen neked! Az örökkévalóság távlatából tekintve látni fogod, hogy szinte mindig olyan dolgokon dühítetted fel magad, melyek nem nagyon fontosak.

Amennyiben szexuálisan bántalmaztál valakit, akkor igyekezz megfegyelmezni az elmédet! Emlékezz arra, hogy a gondolataid hatalmas hatással vannak az életedre – mert amit az ember magában gondol, az ő (lásd Példabeszédek 23:7.) Maradj távol a pornográfiától és bármi mástól, ami erkölcstelen vágyakat serkenthet! Imádkozz, hogy az erény díszítse szüntelenül a gondolataidat (lásd T&S 121:45).

Segítség a bántalmazottaknak

Ha bántalmazás áldozata vagy, akkor azonnal fordulj segítségért! Beszélj a papsági vezetőddel, általában a püspököddel vagy a gyülekezeti elnököddel, időnként a cövek-, vagy a kerületi elnökség egyik tagjával! Ő segít neked abban, hogy mit kell tenned.

Biztos lehetsz abban, hogy mások ártó magatartása miatt téged nem hibáztatnak. Nem kell bűnösnek érezned magad. Ha erőszak áldozata vagy, vagy szexuálisan bántalmaztak,

legyen az elkövető ismerős, idegen vagy akár egy családtag, te nem követtél el szexuális bűnt. Tudd azt, hogy ártatlan vagy és Mennyei Atyád szeret téged.

Imádkozz békességért, mely csakis Jézus Krisztuson és az Ő engesztelésén keresztül jön el (lásd János 14:27; 16:33). A Szabadító megtapasztalta az összes fájdalmadat és szenvedésedet, még azokat is, amelyeket mások okoztak, és Ő tudja, hogyan segítsen neked (lásd Alma 7:11–12). A bosszúállás helyett olyan dolgokra összpontosíts, amelyeket kézben tudsz tartani, mint például a saját életszemléleted. Imádkozz erőért, hogy meg tudj bocsátani azoknak, akik bántottak!

Folyamatosan keresd a papsági vezetőid segítségét, hogy keresztülvezethessen az érzelmi gyógyulás folyamatán. Az evangélium áldásain keresztül meg tudod állítani a bántalmazás körforgását és megszabadulhatsz a szenvedéstől, ami-ben részed volt.

További utalások: Máté 18:1–6; T&Sz 121:34–46

Lásd még bűnbánat; megbocsátás.

béke

Sokan úgy tekintenek a békére, mint háborúmentes időszakra. Azonban érezhetünk békességet a háború idején is, és akkor is híján lehetünk a békének, amikor nem tombol háború. A konfliktus pusztá hiánya önmagában nem elegendő arra, hogy békét hozzon a szívünkbe. A béke az evangélium által jön el – Jézus Krisztus engesztelése, a Szentlélek szolgálata, valamint saját igazlelkűségünk, őszinte bűnbánatunk és szorgalmas szolgálatunk által.

Még ha zűrzavaros is körülötted a világ, részed lehet a benső béke áldásában. Ez az áldás folyton veled lehet, amennyiben igyekszel hű maradni az evangéliumról való bizonyosságodhoz, és ha nem feleded, hogy a Mennyei Atya és Jézus Krisztus szeretnek téged, és vigyáznak rád.

Azon kívül, hogy te békességet érzel, magad is előidézheted azt a családban, közösségedben és a világban. A békéért dolgozol, amikor betartod a parancsolatokat, szolgálatot nyújtasz, családtagokkal és szomszédokkal törödsz, és megosztod az evangéliumot. Amikor mások szenvedésén próbálsz enyhíteni, a békéért munkálkodsz.

A Szabadító alábbi szavai azt tanítják nekünk, hogyan tapasztalhatjuk meg azt a békességet, amelyet az evangélium hoz:

„Ama vígasztaló pedig, a Szent Lélek, a kit az én nevemben küld az Atya, az mindenre megtanít majd titeket, és eszetebe juttatja mindazokat, a miket mondtam néktek.

Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen!” (János 14:26–27).

„Fiaim, ne féljeteek jót tenni, mert amit elvettek, azt fogjátok aratni; ha tehát jót vettek el, akkor jutalmatokul is jót fogtok aratni.

Ne félj tehát kicsi nyáj; tegyél jót; hadd szövetkezzen ellened föld és pokol, mert ha a sziklámra lettél felépítve, akkor ők nem győzedelmeskedhetnek.

Íme, én nem kárhoztalak titeket; menjeteek utatokra, és többé ne kövesseteek el bűnt; józansággal végezzeteek el a munkát, amit megparancsoltam nektek!

Minden gondolatban reám tekinteteek; ne kételkedeteek, ne féljeteek!

Lássátok a sebekeet, melyek oldalamba hatoltak, valamint a szögeek nyomait a kezemen és a lábamon; legyeteek hűségesek, tartsátok be a parancsolataimat, és örökölni fogjátok a menny királyságát” (T&Sz 6:33–37).

„Azért beszéltem ezeket nektek, hogy békességeetek legyen én bennem. E világon nyomorúságtok lészen; de biztatok: én meggyőztem a világot” (János 16:33).

Ahogy a Szabadítóra emlékezel és Őt követed, valóban vidám lehetsz. Valós és tartós békét tapasztalhatsz mindenkor. Reményre találhatsz a Szabadító feltámadása után a tanítványaihoz intézett első szavaiban: „Békesség néktek” (János 20:19).

További utalás: T&Sz 59:23

Lásd még háború; Jézus Krisztus; jószívűség; remény; Szentlélek; szeretet; szolgálat.

Biblia (*Lásd* szentírások.)

bizonyság

A bizonyság egy lelki tanúság, melyet a Szentlélek ad. Egy bizonyság alapja az a tudás, hogy a Mennyei Atya él és szeret minket; hogy Jézus Krisztus él, hogy Ő Istennek a Fia, és hogy Ő véghezvitte a végtelen engesztelést; hogy Joseph Smith Isten prófétája, akit elhívott az evangélium visszaállítására; hogy bennünket ma egy élő próféta vezet; és hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza a Szabadító igaz egyháza a földön. Erre az alapra építve a bizonyság fokozatosan kiterjed az evangélium minden tantételére.

A bizonyság elnyerése és megerősítése

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaként szent lehetőséged és felelősséged, hogy saját bizonyságra tegyél szert. A bizonyság elnyerése után az a feladatod, hogy egész életeden át ápd az. Ebben az életben és az örökkévalóságban a boldogságod nagy mértékben attól függ, hogy „hősies [vagy-e] Jézus tanúbizonyságában” (T&Sz 76:79; lásd még az 51., 74. és 101. verseket). Miközben e folyamaton dolgozol, ne feledd az alábbi tantételeket:

A bizonyosság keresése egy igazlelkű, őszinte vággyal kezdődik. A Mennyei Atyád a szíved igazlelkű vágyai és az Ő akaratának megtételére tett erőfeszítéseid alapján fog megáldani téged. Egy csoport olyan emberhez szólva, akiknek még nem volt bizonyosságuk az evangéliumról, Alma ezt tanította: „Ha felébrednétek és felserkentenétek a képességeiteket, olyannyira, hogy kísérletet tennétek a szavaimmal, és egy cseppnyi hitet gyakorolhatnátok, igen, még ha nem is vagytok képesek annál többre, mint hogy vágyjatok arra, hogy higgyetek, engedjétek, hogy ez a vágy mindaddig dolgozzon bennetek, míg oly módon nem hisztek, hogy helyet tudtok adni szavaim egy részének” (Alma 32:27).

A bizonyosság a Szentlélek csendes befolyása által érkezik. Egy bizonyosság eredményezhet csodákat és az életünk megváltozását, de a bizonyosság ajándéka rendszerint csendes bizonyossággként érkezik, Isten hatalmának látványos megnyilvánulása nélkül. Még Almának is, akit angyal látogatott meg és látta Istent a trónján ülve, böjtölnie és imádkoznia kellett, hogy a Szentlélek ereje által bizonyosságot nyerjen (lásd Alma 5:45–46; 36:8, 22).

A bizonyosságod fokozatosan fog nőni a tapasztalatok által. Senki nem kap egyből egy teljes bizonyosságot. A bizonyosságod a tapasztalataid által fog nőni. Növekedni fog, amikor hajlandóságot mutatsz az egyházi szolgálatra, bárhová hívjanak is el. Gyarapodni fog, amikor a parancsolatok betartása mellett döntesz. Miközben másokat felemelsz és erősítesz, látni fogod, hogy a bizonyosságod tovább fejlődik. Miközben imádkozol és böjtölsz, tanulmányozod a szentírásokat, eljársz az egyházi gyűlésekre, és hallod mások bizonyosságát, olyan inspirált pillanatokkal leszel megáldva, amelyek alátámasztják a bizonyosságodat. Ilyen pillanatok egész életed során jönni fognak, amennyiben az evangélium szerint törekszel élni.

Bizonyosságod gyarapodik, amikor megosztod. Ne várd meg, hogy teljesen kifejlődjön a bizonyosságod, mielőtt megosztanád!

A bizonyság fejlődésének egy része az, amikor megosztjuk. Sőt, meg fogod látni, hogy amikor a meglévő bizonyságodat adod, az vissza fog hozzád térni – gazdagabban.

Bizonyásgtétel

A böjti és bizonyásgtételi gyűléseken, valamint a családtagokkal és barátokkal folytatott beszélgetésekben késztetést érezhetsz arra, hogy megoszd a bizonyságodat. Ilyen esetekben ne feledd, hogy nem kell hosszú, lenyűgöző szónoklatot mondanod. A bizonyságod akkor lesz a legerőteljesebb, amikor rövid, szívből jövő meggyőződéssel beszélsz a Szabadítóról, az Ő tanításairól és a visszaállításról. Imádkozz útmutatásért, és a Lélek segíteni fog megtudnod, hogy miként fejezd ki a szíved érzéseit! Nagy öröme lelsz majd, miközben segítesz másoknak osztozni a reményben és bizonyosságban, amelyet az Úr adott neked.

További utalások: János 7:17; 1 Korinthusbeliek 2:9–14; Jakab 1:5–6; Moróni 10:3–5; T&Sz 6:22–23; 62:3; 88:81

Lásd még böjtölés és böjti felajánlások; ima; Isten, az Atya; Jézus Krisztus engesztelése; kinyilatkoztatás; lelki ajándékok; Szentlélek.

boldogság

Isten „örökkévaló céljai[ról]” szóló bizonyságában Lehi próféta azt tanította, hogy „az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen” (lásd 2 Nefi 2:15, 25).

A Mennyei Atya arra vágyik, hogy valódi, tartós boldogságra leljünk. Minden nekünk adott áldása mögött a mi boldogságunk a cél – evangéliumi tanítások, parancsolatok, pap-sági szertartások, családi kapcsolatok, próféták, templomok, a teremtés szépségei, sőt még a csapások megtapasztalásának lehetősége is. Szabadításunkért alkotott tervét gyakran nevezik a „boldogság nagyszerű terv[nek]” (lásd Alma 42:8).

Elküldte Szeretett Fiát, hogy véghezvigye az engesztelést, és ezáltal boldogok lehessünk ebben az életben, és örömet nyerjünk az örökkévalóságon át.

Sokan az Úr parancsolataival ellentétes tevékenységekben próbálják megelni a boldogságot és kiteljesedést. Elvetve Isten nekik szóló tervét, elutasítják a boldogság egyetlen valódi forrását. Az ördögnek engednek, aki „arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27). Végül megismerik Alma figyelmeztetésének igazságát, melyet Koriánton fiának adott: „A gonoszság sohasem volt boldogság” (Alma 41:10).

Mások csak szórakozni akarnak az életben. Amennyiben ez a fő céljuk, hagyják, hogy a múltó örömök eltérítsék őket a tartós boldogságtól. Megfosztják magukat a lelki növekedés, a szolgálat és a kemény munka tartós örömeitől.

Miközben a boldogságra törekszetek, ne feledjétek, hogy a valódi boldogsághoz vezető út az evangélium szerinti életen át vezet! Békés, örök boldogságra lelték, amikor a parancsolatok szerint próbáltok élni, erőért imádkoztok, megbánjátok bűneiteket, hasznos tevékenységekben vesztek részt, és tartalmas szolgálatot nyújtotok. Megtanultok szórakozni a szerető Mennyei Atya által felállított kereteken belül.

Boldogságotok másokat is megfertőzhet. Miközben mások figyelnek benneteket, meg akarják majd ismerni örömeitek forrását. Akkor majd ők is megtapasztalhatják a boldogságot, amely a Jézus Krisztus evangéliuma szerinti életből fakad.

További utalások: Zsoltárok 35:9; 2 Nefi 5:27; Móziás 2:41; 3 Nefi 17:18–20; 4 Nefi 1:15–16; T&S 18:10–16

Lásd még misszionárius munka; szolgálat; szabadítás terve.

böjtölés és böjti felajánlások

A böjt azt jelenti, hogy bizonyos ideig önként nélkülözük az ételt és italt. Az őszinte imával egyesített böjtölés

segíthet felkészíteni magatokat és másokat Isten áldásainak elnyerésére.

A böjtölés céljai

Egy alkalommal a Szabadító egy ördögöt űzött ki egy gyermekből, és ezen élmény segítségével az ima és böjtölés erejéről tanított a tanítványainak. Tanítványai ezt kérdezték Tőle: „Mi miért nem tudtuk azt kiűzni?” Jézus így felelt: „A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek. Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha könyörgés és böjtölés által.” (Lásd Máté 17:14–21.)

Ez a beszámoló azt tanítja, hogy az ima és a böjtölés további erőt adhat azoknak, akik adják és kapják a papsági áldásokat. A beszámoló személyes erőfeszítéseitekre is vonatkozhat, melyeket azért tesztek, hogy az evangélium szerint éljete. Ha olyan gyengeségetek vagy bűnötök van, melynek leküzdésével küszködtök, böjtölnötök és imádkoznotok kell a vágyott segítségért vagy megbocsátásért. A démonhoz hasonlóan, melyet Krisztus kiűzött, nehézségetek is lehet olyan, amelyet csak ima és böjt által lehet elűzni.

Sok cél érdekében böjtölhettek. A böjtölés Isten imádatának, valamint az Iránta érzett hála egyik módjának kifejezése (lásd Lukács 2:37; Alma 45:1). Böjtölhettek, miközben arra kéri a Mennyei Atyát, hogy áldja meg a betegeket vagy szenvedőket (lásd Máté 17:14–21). A böjtölés segíthet nektek és szeretteiteknek személyes kinyilatkoztatást nyerni, valamint megtérni az igazsághoz (lásd Alma 5:46; 6:6). Böjt által erőt nyerhettek, hogy ellenállhassatok a kísértéseknek (lásd Ésaías 58:6). Böjtölhettek, amikor szeretnétek Isten előtt alázatosabbakká válni, és Jézus Krisztusban hitet gyakorolni (lásd Omni 1:26; Hélamán 3:35). Azért is böjtölhettek, hogy

útmutatást nyerjete az evangélium megosztásához, vagy egyházi elhívások felmagasztalásához (lásd Ap. csel. 13:2–3; Alma 17:3, 9; 3 Nefi 27:1–2). Böjtölés kísérheti az igazlelkű bánatot vagy gyászt (lásd Alma 28:4–6; 30:1–2).

Böjti vasárnap

Az egyház minden hónapra kijelöl egy vasárnapot – rendszerint az elsőt – a böjt napjaként. A böjti vasárnap helyes megtartásának része a két egymást követő étkezés (étel-ital) kihagyása, részvétel a böjti és bizonyágtevő gyűlésen, valamint böjti felajánlás adása a rászorulóknak megsegítésére.

Böjti felajánlásotok összege legalább akkora legyen, mint a két kihagyott étkezés értéke. Amikor csak lehet, legyetek bőkezűek, és adjatok sokkal többet ennél az összegnél!

Az egyházi vezetők által kijelölt böjti napok megtartásán kívül más napokon is böjtölhettek, szükségleteitek és mások szükségletei szerint. Azonban ne böjtöljetek túl gyakran vagy túl hosszan!

Az igaz böjt

A hegyi beszédben Jézus a böjt igaz formájáról tanított. A képmutatók ellen szólt, akik, mikor böjtölnek, „eltorzítják arcukat, hogy lássák az emberek, hogy ők böjtölnek”. Ahelyett, hogy az igazlelkűség külső látszatát öltenétek magatokra, böjtöljetek „a [ti] Atyá[toknak], a ki titkon van; és a [ti] Atyá[tok], a ki titkon néz, megfizet nék[tek] nyilván” (Máté 6:16–18).

Ésaiás próféta is tanított a böjt igaz szelleméről: „Hát nem ez-é a böjt, a mit én kedvelek: hogy megnyisd a gonoszságnak bilincseit, az igazság köteleit megoldjad, és szabadon bocsásd az elnyomottakat, és hogy minden igát széttépjete? Nem az-é, hogy az éhezőnek megszegd kenyeredet, és a szegény bujdosókat házádba bevigyed, ha meztelent látsz, felruházzad, és test[vér]ed előtt el ne rejtsd magad?” (Ésaiás 58:6–7)

Ésaiás azon áldásokról is bizonyosságot tett, melyek a bőjt törvényének engedelmeskedve érnek bennünket: „Akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik, és igazságod előtted jár; az Úr dicsősége követ. Akkor kiáltasz, és az Úr meghallgat, jajgatsz, és ő azt mondja: Ímé, itt vagyok. [...] Ha odaadod utolsó falatodat az éhezőnek, és az elepedt lelkűt megelégit: feltámad a sötétségben világosságod, és homályosságod olyan lesz, mint a dél. És vezérel téged az Úr szüntelen, megelégit lelkedet nagy szárazságban is, és csontjaidat megerősíti, és olyan leszel, mint a megöntözött kert, és mint vízforrás, a melynek vize el nem fogy” (Ésaiás 58:8–11).

További utalások: 3 Nefi 13:16–18; T&Sz 59:12–14; 88:76, 119

Lásd még ima.

Bölcsesség szava

A Bölcsesség szava egy egészségtörvény, amelyet az Úr testi és lelki javunkra nyilatkoztatott ki. Ebben a kinyilatkoztatásban, amely a Tan és a szövetségek 89. szakaszában található, az Úr megmondja nekünk, milyen élelem jó számunkra, és mely anyagok nem jók a testünk számára. Lelki és fizikai áldásokat ígér a Bölcsesség szavának való engedelmességért cserébe.

A Bölcsesség szavában az Úr megparancsolja nekünk, hogy a következő anyagokat ne vigyük be a szervezetünkbe:

- alkoholtartalmú italok (lásd T&Sz 89:5–7);
- dohány (lásd T&Sz 89:8);
- tea és kávé (lásd T&Sz 89:9; az utolsó napi próféták azt tanították, hogy a „forró italok” a teára és a kávéra utal).

Bármely káros dolog, amit az emberek szándékosan visznek be a szervezetükbe, nincs összhangban a Bölcsesség szavával. Ez kimondottan igaz a kábítószerekre, amelyek elpusztíthatják azt, aki függővé válik tőlük. Maradj minél távolabb tőlük! Ne kísérletezz velük! A receptre kapható orvosságokkal való visszaélés szintén pusztító függőséget okoz.

Az Úr kijelenti, hogy az alábbi táplálékok jók a testünk számára:

- zöldségek és gyümölcsök, melyeket „okosan és hálaadással kell használni” (lásd T&Sz 89:10–11);
- az „állatoknak és lég madarainak” a húsa, amelyet „mértékkel kell használni” (lásd T&Sz 89:12–13);
- gabonák, például a búza, a rizs, a zab, amelyek „az élet fenntartó[i]” (lásd T&Sz 89:16–17).

A Bölcsesség szavának betartásával járó áldások

Azoknak, akik betartják a Bölcsesség szavát, az Úr ezt ígéri: „Mindazok a szentek, akik emlékeznek az itt elmondottak betartására és megtételére, a parancsolatok iránti engedelmességben járva egészséget kapnak a köldökükbe és velőt a csontjaikba;

És bölcsességre, és a tudás nagyszerű kincseire találnak rá, méghozzá rejtett kincsekre;

És futnak és nem lesznek fáradtak, és járnak és nem lanakdnak el.

És én, az Úr, ígéretet teszek nekik, hogy a pusztító angyal elhalad mellettük, miként Izráel gyermekei mellett, és nem öli meg őket” (T&Sz 89:18–21).

A függőség legyőzése

A legjobb az, ha teljesen elkerüljük azokat az anyagokat, amiket az Úr megtilt a Bölcsesség szavában. Ha mégis

függőségbe kerültél valamelyik anyaggal, megszabadulhatsz a függőségedtől. Saját erőfeszítéseid, az Úr irgalmának megerősítő hatalma, a családtagjaid és barátaid segítségével, valamint az egyházi vezetők útmutatása segítségével legyőzheted a függőséget.

Imádkozz segítségért, és minden tőled telhetőt tegyél meg, hogy ellen tudj állni a kísértésnek, amelyet a függőség okoz! A Mennyei Atyád azt akarja, hogy elnyerd a Bölcsesség szavának betartásából fakadó áldásokat, és meg fog áldani az erre irányuló őszinte erőfeszítéseidben.

További utalások: T&Sz 49:19–21; 59:15–20; 88:124; 89:1–4

Lásd még engedelmesség; kísértés.

bukás

Az Éden kertjében Isten megparancsolta: „A kert minden fájáról szabadon ehetsz, a jó és a rossz ismeretének fájáról azonban ne egyél, mindazonáltal magad választhatsz, mert ez megadatott neked; de emlékezz rá, hogy én megtiltom, mert azon a napon, amikor arról eszel, biztosan meghalsz” (Mózes 3:16–17). Mivel Ádám és Éva megszegte e parancsot, és vettek a jó és a rossz tudása fájának gyümölcséből, kiűzetek az Úr színe elől (lásd T&Sz 29:40–41). Más szóval, megtapasztalták a lelki halált. Halandóvá is váltak, vagyis alárendeltjei a fizikai halálnak. Ezt a lelki és fizikai halált nevezzük bukásnak.

Bukott állapotunk

Ádám és Éva leszármazottaiként bukott állapotot örökölünk a halandóságban (lásd Alma 42:5–9, 14). Elszakadtunk az Úr jelenlétéből, és ki vagyunk téve a fizikai halálnak. Ellentétek vesznek körül minket, melyek által próbára tesz-

nek minket az élet nehézségei és az ellenség kísértései (lásd 2 Nefi 2:11–14; T&Sz 29:39; Mózes 6:48–49).

E bukott állapotban küzdelem dúl bennünk. Isten lélekgyermekai vagyunk, képesek arra, hogy az „isteni természet részeseivé” legyünk (2 Péter 1:4). Azonban „érdemtelenek vagyunk [Isten előtt]; a bukás miatt természetünk gonosz lett és az is maradt” (Ether 3:2). Folyamatosan küzdenünk kell azért, hogy legyőzzük a hamislelkű szenvedélyeket és vágyakat.

Egy angyal szavait ismételve, Benjámin király így szólt: „Mert a természetes ember ellensége Istennek; az volt Ádám bukása óta.” Benjámin király figyelmeztetett, hogy ebben a természetes, avagy bukott állapotban minden ember Isten ellensége marad mindörökké: „hacsak nem enged a Szentlélek hívásainak, és nem vetkőzi le a természetes embert és válik szentté az Úr, Krisztus engesztelése által, és lesz olyan, mint egy gyermek, engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának” (Móziás 3:19).

A bukás haszna

A bukás Mennyei Atyánk szabadulást hozó tervének lényeges része (lásd 2 Nefi 2:15–16; 9:6). Kettős iránnyal rendelkezik – lefelé, és ugyanakkor előre is mutat. Amellett, hogy elhozta a fizikai és lelki halált, lehetőséget adott nekünk, hogy a Földre szülessünk, tanuljunk és fejlődjünk. Önrendelkezésünk igazlelkű gyakorlása, valamint a bűn elkövetése esetén az őszinte bűnbánatunk által Krisztushoz járulhatunk, és az Ő engesztelése által felkészülhetünk az örök élet ajándékának elnyerésére. Lehi próféta ezt tanította:

„Ha Ádám nem vétkezett volna, nem bukott volna el, hanem az Éden kertjében maradt volna. És minden dolognak, mely teremtett, ugyanabban az állapotban kellett volna

maradnia, amelyben teremtése után volt; és mindörökre megmaradtak volna és nem lenne végük.

És nem lettek volna gyermekeik; tehát egy ártatlan állapotban maradtak volna, nem rendelkezvén örömmel, mert nem ismernék a nyomorúságot;

De íme, minden dolog annak bölcsessége szerint történt, aki minden dolgot tud.

Igen, Ádám azért bukott el, hogy lehessenek emberek; és az emberek azért vannak, hogy örömük lehessen.

És az idő teljességében eljön a Messiás, hogy az emberek gyermekeit megválthassa a bukástól” (2 Nefi 2:22-26; lásd még a 19–21, 27. verseket).

Ádám és Éva hálájuknak adtak hangot a bukás eredményeként bekövetkező áldásokért:

„Ádám áldotta Istent és eltelt, és prófétálni kezdett a föld minden családját illetően, mondván: Áldott legyen Isten neve, mert vétkem miatt megnyíltak szemeim, és ebben az életben örömöm lesz, és újra látom majd testben Istent.

És Éva, az ő felesége, hallotta mindezen dolgokat, és örült, mondván: Ha nem lett volna vétkünk, soha nem lett volna magunk, és soha nem ismertük volna a jót és a gonoszt, valamint megváltásunk örömét, és az örök életet, amelyet Isten ad mind az engedelmeseknek” (Mózes 5:10–11).

Megváltás a bukástól

Bukott, halandó természetünk és egyéni bűneink miatt az egyetlen reményünk Jézus Krisztusban és a szabadítás tervében van.

Jézus Krisztus engesztelése minden embert megvált a bukás következményeitől. Fel fogunk támadni, és visszavite-tünk az Úr színe elé ítélethozatalra (lásd 2 Nefi 2:5–10; Alma 11:42–45; Hélamán 14:15–17).

Amellett, hogy megváltott bennünket a bukás egyetemes hatásaitól, a Szabadító saját bűneinktől is megválthat. Bukott állapotunkban bűnt követünk el, és eltávolodunk az Úrtól, lelki halált hozva magunkra. Pál apostol szavai szerint: „mindnyájan vétkeztek, és szűkölködnek az Isten dicsősége nélkül” (Rómabeliek 3:23). Amennyiben bűneinkben maradunk, nem lakhatunk Isten színe előtt, mert „semmi tisztátalan dolog nem lakhat... az ő jelenlétében” (Mózes 6:57). Istennek köszönhetően az engesztelés „megvalósítja a bűnbánat feltételét” (Hélamán 14:18), lehetővé téve számunkra, hogy bűneinkre bocsánatot nyerjünk, és örökre Isten jelenlétében éljünk. Alma ezt tanította: „...mindazonáltal megadatott az embernek egy bizonyos idő, melyben bűnbánatot tarthat; így ez az élet egy próbatételi állapot lett; idő arra, hogy felkészüljön az Istennel való találkozásra; idő arra, hogy felkészüljön arra a végtelen állapotra, melyről beszéltünk, mely a halottak feltámadása után van” (Alma 12:24).

Hála a Szabadító engesztelő áldozatáért

Mint ahogy enni sem kívánunk addig, amíg valóban éhesek nem leszünk, az örök megszabadítást sem kívánjuk addig, amíg fel nem ismerjük, hogy szükségünk van a Szabadítóra. Ez a felismerés akkor érkezik el, amikor jobban megértjük a bukást. Ahogy Lehi próféta tanította: „Az egész emberiség tehát egy elveszett és bukott állapotban lenne és maradna is mindig, hacsak nem támaszkodik erre a Megváltóra” (1 Nefi 10:6).

További utalások: 1 Mózes 3; Mormon 9:12–14; Mózes 4

Lásd még bűn; eredendő bűn; Jézus Krisztus engesztelése; önrendelkezés; szabadítás terve.

bűn

Amikor teljességgel ellenszegülünk Isten parancsolatainak, bűnt követünk el. Akkor is bűnt követünk el, amikor nem igazlelkűen cselekszünk az igazság ismerete ellenére (lásd Jakab 4:17).

Az Úr megmondta, hogy „a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthetek a bűnre” (T&Sz 1:31). A bűn eredménye a Szentlélek visszahúzódása, és az, hogy – az örökkévalóságban – nem maradhatunk meg Mennyei Atyánk jelenlétében, mert „semmi tisztátalan dolog nem lakhat Istennel” (1 Nefi 10:21).

Mindegyikünk szegett már meg parancsolatokat, vagy nem cselekedtünk az igazság bennünk lévő ismerete szerint. János apostol azt tanította: „Ha azt mondjuk, hogy nincsen bűn mibennünk, magunkat csaljuk meg és igazság nincsen mi bennünk. Ha megvalljuk bűneinket, [Jézus Krisztus] hű és igaz, hogy megbocsássa bűneinket és megtisztítson minket minden hamisságtól” (1 János 1:8–9). Jézus Krisztus engesztelése által megbánhatjuk a bűneinket, és bocsánatot nyerhetünk azokra.

További utalások: Rómabeliek 3:23; 6:23; Alma 5:41–42; 11:37; Hélamán 5:10–11; T&Sz 82:1–3; 88:34–35

Lásd még bűnbánat; engedelmesség; halál, lelki; igazságosság; Jézus Krisztus engesztelése; kegyelem; kísértés; megbocsátás.

bűnbánat

A bűnbánat az evangélium egyik elsődleges tantétele (lásd Hittételek 1:4). Elengedhetetlen a boldogságodhoz ebben az életben és az örökkévalóságban. A bűnbánat sokkal több a bűneink beismerésénél. Elme- és szívbéli változást jelent, amely új képet ad Istenről, magadról és a világról. A bűnbánat magában foglalja, hogy elfordulunk a bűntől, és Istenhez

fordulunk bocsánatért. Az Isten iránti szeretet és a parancsolatai betartása iránti őszinte vágy motiválja.

A bűnbánat szükségessége

Az Úr kijelentette, hogy „semmi tisztátalan dolog nem örökölheti a mennyek királyságát” (Alma 11:37). Bűneid tisztátalanná tesznek – érdemtelenné arra, hogy visszatérj Mennyei Atyád színe elé, és ott élj. Emellett gyötrelmet okoznak a lelkednek ebben az életben.

Jézus Krisztus engesztelése által a Mennyei Atya elkészítette az egyetlen utat számodra, mely által bocsánatot nyerhetsz a bűneidre (lásd „megbocsátás”, 70–72. oldal). Jézus Krisztus elszenvetted a bűneidért járó büntetést, hogy bocsánatot nyerhess, ha őszinte bűnbánatot tartasz. Amint bűnbánatot tartasz, és az ő szabadító kegyelmére hagyatkozol, megtisztulsz a bűntől. Ő kijelentette:

„Megparancsolom neked, hogy tarts bűnbánatot – tarts bűnbánatot, különben lesújtok rád szájamnak rúdjával, és dühömmel, és haraggal, és szenvedéseid keservesek lesznek – hogy milyen keservesek, azt nem tudod, hogy milyen áthatóak, azt nem tudod, igen, hogy milyen nehezen elviselhetőek, azt nem tudod!

Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvettem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandóak bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek között a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek –

Mindazonáltal dicsőség legyen az Atyának; én ittam, és befejeztem előkészületeimet az emberek gyermekeiért” (T&Sz 19:15–19).

A bűnbánat halogatásának veszélye

Ne magyarázd ki a bűneidet, és ne késleltesd a bűnbánatot! Amulek így intett: „Az embernek ez az élet a felkészülés ideje az Istennel való találkozásra; igen, íme, ez az élet a napja annak, hogy az emberek elvégezzék a munkáikat. ...könyörögöm, ne halogassátok tehát végsőkéig bűnbánatotok napját; mert ezen élet-nap után, mely az örökkévalóságra való felkészülésre adatott nekünk, íme, ha nem használjuk jobban ki az időnket, míg ebben az életben vagyunk, akkor eljön majd a sötétség éjszakája, melyben már nem végezhető munka” (Alma 34:32–33).

A bűnbánat lépései

A bűnbánat fájdalmas folyamat, de megbocsátáshoz és tartós békéhez vezet. Ésaiás prófétán keresztül így szólt az Úr: „Ha bűneitek skarlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vörösűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ésaiás 1:18). Eme adományozási korszakban az Úr azt ígérte: „Íme, aki megbánja bűneit, annak megbocsátatik, és én, az Úr, nem emlékezem rájuk többé” (T&Sz 58:42). A bűnbánat az alábbi lépésekből áll:

Hit Mennyei Atyánkban és Jézus Krisztusban. A bűn ereje hatalmas. Mennyei Atyádhoz kell fordulnod, és hittel kell imádkoznod ahhoz, hogy megszabadulj tőle. Sátán próbál meggyőzni, hogy nem vagy érdemes imádkozni – hogy a Mennyei Atya annyira elégedetlen veled, hogy soha nem fogja meghallgatni az imáidat. Ez hazugság. Mennyei Atyád mindig kész, hogy segítsen, ha bűnbánó szívvel járulsz elébe. Hatalmában áll meggyógyítani téged, és segíteni neked a bűn legyőzésében.

A bűnbánat a Jézus Krisztusba vetett hitből fakadó tett – az Ő engesztelése erejének elismerése. Ne feledd, hogy csak az Ő feltételei alapján nyerhetsz bocsánatot! Amint hálásan elismered az Ő engesztelését és hatalmát, hogy megtisztít a

bűneidről, képes leszel bűnbánatra vezető hitet gyakorolni (lásd Alma 34:17).

Szomorúság a bűn miatt. A megbocsátáshoz először el kell ismerned magadban, hogy bűnt követtél el. Ha az evangélium szerint próbálsz élni, az ilyen beismerés „Isten szerint való szomorúság”-hoz vezet, amely „üdvösségre való... megtérést [bűnbánatot] szerez” (2 Korinthusbeliek 7:10). Az Isten szerint való szomorúság nem a bűn természetes következménye, sem pedig a büntetéstől való félelem miatt van; inkább abból a tudásból fakad, hogy megbántottad a Mennyei Atyádat és a Szabadítót. Amikor megtapasztalod az Isten szerint való szomorúságot, őszintén vágysz a megváltozásra, és kész vagy eleget tenni a megbocsátás minden követelményének.

Beismerés. „A ki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; a ki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Példabeszédek 28:13). A megbocsátáshoz elengedhetetlen az a hajlandóság, hogy teljesen feltárd Mennyei Atyád előtt mindazt, amit tettél. Térdelj le előtte alázatos imában, elismerve a bűneidet. Vallj be szégyenedet és bűnösségedet, majd pedig fohászoldj segítségért!

A komoly vétkek – mint például az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése – az egyháztagságot veszélyeztethetik. Ezért ezeket a bűnöket mind az Úrnak, mind pedig az Ő egyházi képviselőinek is be kell ismerned. Ez a püspököd vagy gyülekezeti elnököd, és esetleg a cövek- vagy misszióelnököd felügyelete alatt történik, akik őrszemekként és bírakként szolgálnak az egyházban. Míg a bűnöket csak az Úr bocsáthatja meg, ezek a papsági vezetők fontos szerepet játszanak a bűnbánat folyamatában. Beismerésedet bizalmasan fogják kezelni, és végig segíteni fognak a bűnbánat folyamatában. Légy teljesen őszinte velük! Ha csak részleges beismerést teszel, csak a kisebb hibákat említve, nem leszel képes megoldani a komoly, fel nem fedett vétkeket. Minél hamarabb

elkezdted a folyamatot, annál hamarabb békére és öröme lelsz, melyek a megbocsátás csodájával járnak.

A bűn elhagyása. Bár a beismerés a bűnbánat fontos lépése, mégsem elegendő. Az Úr megmondta: „Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat” (T&Sz 58:43).

Legyen benned az a szilárd, tartós elszántság, hogy soha nem ismétled meg a vétket! Amennyiben megtartod ezt a kötelezettséget, soha nem fogod újra megtapasztalni annak a bűnnek a fájalmát.

Azonnal menekülj minden veszélyes helyzetből! Ha egy bizonyos helyzet miatt bűnt követsz el, vagy azt okozhatná, távozz onnan! Nem időzhetsz a kísértésben és várhatod azt, hogy legyőzd a bűnt!

Helyrehozatal. Amennyire lehet, helyre kell hoznod, amit a tetteiddel elrontottál, legyen az valakinek a tulajdona, vagy valaki jó híre. A készséges helyrehozatal azt mutatja az Úrnak, hogy mindent megteszel a bűnbánat érdekében.

Igazlelkű élet. Nem elegendő, ha egyszerűen megpróbálsz ellenállni a gonosznak, vagy kiüzöd az életedből a bűnt. Igazlelkűséggel kell megtöltened az életedet, és olyan tevékenységekben kell részt vened, amelyek lelkierőt eredményeznek. Merülj el a szentírásokban! Imádkozz naponta az Úrhoz, hogy adjon neked erőt a sajátod felett! Időnként böjtölj különleges áldásokért!

A teljes engedelmesség elhozza az evangélium teljes erejét az életedbe, többek között egyre több erőt a gyengeségeid legyőzésére. Ezen engedelmesség magában foglal olyan tetteket, amelyeket kezdetben nem tekintenél a bűnbánat részének; ez lehet a gyűlésekre járás, a tizedfizetés, a szolgálatnyújtás, és a másoknak történő megbocsátás. Az Úr ezt ígérte: „Aki bűnbánatot tart és az Úr parancsolatait cselekszi, annak megbocsátatik” (T&Sz 1:32).

celesztiális királyság

További utalások: Lukács 15:11–32; 2 Nefi 9:19–24; Móziás 4:1–3, 10–13; 26:30–31; T&Sz 18:10–16

Lásd még bűn; egyházi fegyelmi tanácsok; hit; Jézus Krisztus engesztelése; keresztelés; kísértés; megbocsátás; szabadtás terve.

celesztiális királyság (*Lásd* dicsőség királyságai.)

cövek (*Lásd* egyházi igazgatás.)

család

1995. szeptember 23-án Gordon B. Hinckley, az egyház 15. elnöke az alábbi kiáltványt olvasta fel egy általános Segítőegyleti gyűlésen. Ez a sugalmazott kiáltvány, melynek címe „A család: Kiáltvány a világhoz”, az egyház határozott állásfoglalása a családdal kapcsolatban:

„Mi, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Első Elnöksége és a Tizenkét Apostol Tanácsa ünnepélyesen kijelentjük, hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló sorsára vonatkozó tervében.

Minden emberi lény – férfi és nő – Isten képmására teremtett. Mindegyikük mennyei szülők szeretett lélekfia vagy lélekleánya, és mint ilyenek, isteni természettel és rendeltetéssel rendelkeznek. Az ember neme alapvető jellemvonása az egyén földi élet előtti, halandó és örökkévaló azonosságának, valamint rendeltetésének.

A halandó élet előtti birodalomban a lélekfiak és a lélekleányok Mennyei Atyjukként ismerték Istent és hódoltak Neki, és elfogadták tervét, melyen keresztül fizikai testhez és földi tapasztalatokhoz juthattak annak érdekében, hogy tovább fejlődhessenek a tökéletesség felé, és végül az örök élet örökösiként elérjék isteni rendeltetésüket. A boldogság isteni terve lehetővé teszi, hogy a családi kötelékek a síron

túl is megmaradjanak. A szent templomokban elérhető szent szertartások és szövetségek lehetővé teszik az egyének számára azt, hogy visszatérjenek Isten jelenlétébe, a családok számára pedig, hogy az örökkévalóságra egyesüljenek.

Az első parancsolat, melyet Isten Ádámnak és Évának adott, arra a bennük rejlő lehetőségre vonatkozott, hogy ők egyszer, mint férj és feleség, szülőkké válhatnak. Kijelentjük, hogy Isten gyermekeinek adott azon parancsolata, mely szerint sokasodjanak és töltsék be a földet, még mindig érvényben van. Továbbá kijelentjük, hogy Isten megparancsolta, hogy csak olyan férfi és nő között használható a szent nemző erő, akik mint férj és feleség törvényes házasságot kötöttek.

Kijelentjük, hogy a halandó élet megteremtésének módját Isten jelölte ki. Megerősítjük az élet szent voltát, és Isten örökkévaló tervében játszott fontos szerepét.

Mind a férjnek, mind a feleségnek komoly kötelessége, hogy szeressék egymást és törődjenek egymással, valamint gyermekeikkel. »Az Úrnak öröksége, a fiak [gyermekek]« (Zsolt. 127:3). A szülők szent kötelessége, hogy gyermekeiket szeretetben és igazságban neveljék, gondoskodjanak fizikai és lelki szükségleteikről, arra tanítsák őket, hogy szeressék és szolgálják egymást, betartsák Isten parancsolatait, és bárhol is éljenek, az ország törvényeinek engedelmessé állampolgárok legyenek. A férjek és feleségek – apák és anyák – felelni fognak Isten előtt ezen kötelezettségek teljesítéséért.

A családot Isten rendelte el. A férfi és a nő közötti házasság nélkülözhetetlen eleme az Ő örökkévaló tervének. A gyermekeknek joguk van ahhoz, hogy a házasság kötelékén belül szülessenek meg, és hogy olyan apa és anya nevelje fel őket, akik teljes hűséggel megtartják a házassági fogadalmakat. Boldogság leginkább akkor érhető el a családi életben, ha az az Úr Jézus Krisztus tanításaira épül. A sikeres házasságok és családok a hit, az ima, a bűnbánat, a megbocsátás, a tisztelet,

a szeretet, az együttérzés, a munka és a tartalmas szabadidős tevékenységek tantételeire épülnek, és azok által tartatnak fenn. Isten terve szerint az apáknak szeretetben és igaz módon kell családjukat irányítaniuk, valamint gondoskodniuk kell a család szükségleteiről és annak védelméről. Az anyák elsősorban gyermekeik gondozásáért felelősek. Az anyáknak és apáknak egyaránt kötelességük, hogy egyenlő partnerekként segítsék egymást e szent feladatok ellátásában. Fogycatékosság, halál vagy más körülmények szükségessé tehetik ezen szerepek egyéni átalakítását. Szükség esetén a tágabb család nyújtson segítséget.

Figyelmeztetjük azokat az egyéneket, akik megszegik az erkölcsi tisztaság szövetségét, akik házastársukat vagy gyermeküket bántalmazzák, vagy nem látják el családi kötelezettségeiket, hogy egy napon mindezért felelni fognak Isten előtt. Továbbá felhívjuk a figyelmet arra is, hogy a családok szét hullása ősi és újkori próféták által megjósolt csapásokat fog hozni az egyénekre, közösségekre és nemzetekre.

Felhívjuk mindenhol a felelős polgárokat és kormánytisztviselőket, hogy támogassák azokat a lépéseket, melyek célja a családnak mint a társadalom alapegységének a fenn tartása és megerősítése" (*Liahóna*, 1998. október, 24. o.).

Lásd még családi est; házasság; templomok.

családi est

Az otthon a legfontosabb hely az evangélium tanulására. Semmi más szervezet nem helyettesítheti a családot. Az utolsó napi próféták ismételtén felszólítják a szülőket, hogy szeretettel és az evangélium tanításával neveljék gyermekeiket.

1915-ben Joseph F. Smith elnök és tanácsosai az Első Elnökségben egyházméretű erőfeszítésbe kezdtek a családok megerősítése érdekében. Felszólították a szülőket az egyházban, hogy hetente egyszer gyűjtsék össze gyermekeiket egy

„családi estre”. A családoknak időt kellett szakítani a közös imára, éneklésre, szentírásolvasásra, az evangélium egymásnak történő tanítására, és egyéb olyan tevékenységekre, amelyek építik a család egységét.

1970-ben Joseph Fielding Smith elnök tanácsosaival közösen az Első Elnökségben a hétfő estét jelölte ki a családi este időpontjaként. Az akkori bejelentés óta az egyház a hétfő estét mindenféle egyházi programtól mentesíti, hogy a családok együtt tölthessék azt az időt.

Az utolsó napi próféták továbbra is buzdítják az egyháztagokat, hogy a családi est élvezzen elsőbbséget. Ígéretet tettek arra, hogy odaadásunk e program iránt segíteni fog megvédeni családunkat napjaink gonoszságaitól, és bőséges örömet hoz most és az örökkévalóságban át.

A hétfő estét minden egyháztagnak szent idővé kell alakítani, melyet a családi estnek tartanak fent. Amennyiben házasok vagytok, hetente tartsatok családi estet házastársatokkal! Amint gyermekeitek lesznek, vonjátok be őket is a családi estbe! A programot szabjátok szükségleteikhez és érdeklődésükhöz, és hagyjátok, hogy részt vegyenek ők is! Amikor gyermekeitek felnőnek és elköltöznek, házastársatokkal továbbra is tartsatok családi estet!

Ha egyedülállóak vagytok, beszéljetez püspökötök vagy gyülekezeti elnököttökkel egy családi est megszervezéséről egyházközségeitek vagy gyülekezeteitek egyedülálló tagjai számára! Ő elhívhat egy családi est vezetőt, aki felelős a program megszervezéséért, és biztosítja a családi estek rendszeres megtartását.

A következőkben javaslatot adunk a családi est menetére:

- Nyitóének
- Nyitóíma:
- Szentírásolvasás

- Lecke
- Tevékenység
- Záróének
- Záróima
- Frissítők

Miközben leckéket készítetek a családi estére, ne feledjétek azokat a szentírásokra, az utolsó napi próféták tanításaira, valamint személyes tapasztalatokra és bizonyosságra alapozni. E könyv segíthet témákat keresni a tanításhoz. Emellett további egyházi kiadványokhoz is fordulhattok; ilyenek: *Family Home Evening Resource Book* (31106), *Az evangélium tanításai* (31110 135), a *Családi kalauz* (31180 135) és az egyházi folyóiratok.

Lásd még család.

családi ima (*Lásd ima.*)

családtörténeti munka és genealógia

1836. április 3-án Illés próféta megjelent Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a Kirtland templomban. Rájuk ruházta a papság pecsételő hatalmát, lehetővé téve, hogy a családok nemzedékeken át össze legyenek pecsételve. E hatalom átadásával beteljesítette azt a próféciaát, hogy az Úr majd elküldi őt, „hogy az atyák szívét a gyermekekhez fordítsa, a gyermekekét pedig az atyákhoz” (lásd T&Sz 110:14–16; lásd még Malakiás 4:5–6).

A családtörténeti munka segítségével részt vehettek e prófécia további beteljesedésében. Megismerhetitek őseiteket, és erősíthetitek irántuk érzett szereteteket. A bátorságról és hitről szóló történeteik sugalmazhatnak benneteket. Ezt az örökséget továbbadhatjátok gyermekeiteknek.

Ezek tartós eredmények, melyek a családtörténeti munkából erednek, de nem ezek jelentik az elődleges okát az egyház nagy erőfeszítéseinek, melyeket a genealógiai feljegyzések összegyűjtéséért tesz. Az egyház egész családtörténeti törekvései annak szükségére mutatnak rá, hogy legyen egy „összekötő kapocs az atyák és a gyermekek között” (T&Sz 128:18). Ezt az összekötő kapcsot a papság hatalma formálja meg, az őseinkért végzett szent templomi szertartások által.

A halottak megváltása

Mennyei Atyánk sok gyermeke anélkül halt meg, hogy lehetősége lett volna az evangélium teljességében részesülni. Irgalmának és végtelen szeretetétnek köszönhetően az Úr utat készített számukra, hogy bizonyosságot nyerhessenek az evangéliumról, és részesüljenek a papság szabadító szertartásaiban.

A lelkek világában „hirdették az evangéliumot azoknak, akik bűneikben haltak meg, az igazság ismerete nélkül, vagy vétekben, elutasítván a prófétákat. Tanították nekik az Istenbe vetett hitet, a bűnbánatot, helyettes általi keresztelődést a bűnök bocsánatára, a Szentlélek ajándékát kézrátétel által. És az evangélium minden más tantételét, amelyet tudniuk kellett annak kiérdekléséhez, hogy megítélthessenek ember szerint a testben, de élhessenek Isten szerint a lélekben” (T&Sz 138:32–34).

A lelkek világában sokan elfogadják az evangéliumot. A papsági szertartásokat azonban nem tudják elnyerni, mert nincsen fizikai testük. A szent templomokban abban a kiváltságban van részünk, hogy helyettük elnyerhetjük ezeket a szertartásokat. E szertartások között van a keresztelés, konfirmálás, a melkisédeki papsági elrendelés (férfiak számára), a felruházás, a házassági pecsételés és a gyermekek szülőkhöz történő pecsételése. Az Úr kinyilatkoztatta e munkát

Joseph Smithnek, egy olyan gyakorlatot állítva vissza, amely nem sokkal Jézus Krisztus feltámadása után ki lett nyilatkoztatva a keresztényeknek (lásd 1 Korinthusbeliek 15:29).

Amikor papsági szertartásokat végeztek az elhunytakért, szabadítókká váltok Sion hegyén (lásd Abdiás 1:21). Erőfeszítések a Szabadító engesztelő áldozatának szellemiségéhez közelít – szabadító munkát végeztek olyanok számára, akik maguk nem tudják azt megtenni.

Felelősségetek a családtörténeti munkában

A családtörténeti munkában három alapvető felelősségetek van:

1. Ti magatok nyerjétek el a templomi szertartásokat, és segítsetek a közvetlen családoknak is ugyanebben.
2. Legyen érvényes templomi ajánlásotok, és járjatok templomba olyan gyakran, amilyen gyakran azt a körülmények megengedik.
3. Gyűjtsetek családtörténeti információkat, hogy őseiteknek segítsetek elnyerni a templom áldásait.

Részt tudtok venni a templomi és családtörténeti munkában, legalábbis bizonyos fokig, attól függetlenül, hogy hol vagy milyen körülmények között éltek. Noha talán nem tudtok majd mindent megtenni, valamit azért mégis tehettek. Az alábbi ötletek segíthetnek elindulni:

- Jegyezzetek fel fontos részleteket saját életetekről! Jegyezzétek fel születésetek idejét és helyét, valamint kereszteléseitek és konfirmációtok dátumát! Vezessetek személyes naplót, melyben feljegyazitek életetek csúcspontjait, köztük személyes élményeket, melyek megerősítik a gyermekeitek és más jövőbeli nemzedékek hitét!

- Tudjatok meg többet ősseitekről! Olyan információk feljegyzésével kezdjétek, melyre emlékeztek, és amelyek otthon rendelkezésre állnak. Jegyezzétek fel azt, amire pontosan emlékeztek vagy amit megtudhattok testvérekről, szülőkről, nagybácsikról és nagynénikről, nagyszülőkről és ükszülőkről! Ahol lehet, szerezzetek be anyakönyvi kivonatokat, vagy egyéb dokumentumokat, melyek tartalmazzák ezen információkat! Az egyre több információ összegyűjtése közben más helyekre is elmehettek kutatni, például állami levéltárakba. A helyi egyházközségnek vagy gyülekezetnek lehet, hogy van családtörténeti tanácsadója, aki segíthet. Ellátogathatok az egyház hivatalos családtörténeti weboldalára is a www.familysearch.org címen.
- Őseitek beazonosításakor használjatok leszármazási táblázatot vagy családi csoportíveket a megtalált információ feljegyzésére! Ezek a nyomtatványok papírformában és olyan egyházi szoftverekben is rendelkezésre állnak, mint a Personal Ancestral File.

Amikor összegyűjtöttétek az információkat olyan ősökről, akik az evangélium elfogadása nélkül haltak meg, biztosságotok számukra a templomi munka elvégzését is! Még ha nem is laktok elég közel egy templomhoz, hogy ti vagy családtagjaitok elvégezhessek a szertartásokat, benyújthatjátok ősitek nevét a templomba, hogy mások elvégezhessek értük a munkát. Ha lehet, látogassatok el egy közeli családtörténeti központba, vagy beszéljétek a helyi egyházközségi vagy gyülekezeti családtörténeti tanácsadóval, hogy miként tegyétek meg mindezt!

Joseph Smith próféta kijelentette, hogy „ezek a tantételek a halottakkal és az élőkkel kapcsolatban nem vehetők könnyedén, ami a szabadulásunkat illeti. Mert az ő szabadulásuk szükséges és elengedhetetlen a mi szabadulásunkhoz,

diakónus

amint azt Pál az atyákat illetően megmondja – hogy nélkülnk nem lehetnek tökéletesek” (T&Sz 128:15). Miközben részt vesztek a családtörténeti munkában, ti és őseitek a szabadítás felé haladtok.

Lásd még templomok.

diakónus (*Lásd* ároni papság; papság.)

dicsőség királyságai

Jézus Krisztus engesztelése révén mindenki fel fog támadni (lásd Alma 11:42–45). Feltámadásunk után az Úr elé állunk, hogy megítéltsünk (lásd Jelenések 20:12; 3 Nefi 27:14). Mindegyikünk kijelöltetik egy örök lakhelyre a dicsőség valamely konkrét királyságában. Az Úr ezt a tantételt tanította, amikor azt mondta: „Az én Atyámnak házában sok lakóhely van” (János 14:2).

Három királysága van a dicsőségnek: a celesztialis királyság, a teresztriális királyság és a telesztialis királyság. Az általad örökölt dicsőség a megtérésed mélységétől függ majd, amelyet az Úr parancsolatai iránti engedelmességed fejez ki. Attól függ majd, hogy miként fogadtad be a tanúbizonyúságot Jézusról (lásd T&Sz 76:51; lásd még a 74, 79, 101-es verset).

celesztialis királyság

A celesztialis királyság a legmagasabb a dicsőség három királyság közül. Az e királyságba kerülők mindörökre Isten, az Atya, és Fia, Jézus Krisztus színe előtt fognak élni. Ez legyen a célod: celesztialis dicsőséget örökölni, és másoknak is segíteni, hogy elnyerjék ezt a nagy áldást. Ilyen célt nem lehet egyetlen próbálkozással elérni; ez egy életen át tartó igazlelkűség és az állandó céltudatosság eredménye.

A celesztialis királyság az olyanoknak készített hely, akik „befogadták Jézus tanúbizonyúságát”, és akik tökéletesek lettek

„Jézus, az új szövetség közbenjárója által, aki saját vérenek kiontása által véghezvitte ezt a tökéletes engesztelést” (T&Sz 76:51, 69). Eme ajándék elnyeréséhez részesülnünk kell a szabadítás szertartásaiban, be kell tartanunk a parancsolatokat, és meg kell bánnunk a bűneinket. Azok részletes leírását, akik a celesztiális királyságot fogják örökölni, lásd a Tan és a szövetségek 76:50–70, 92–96-os verseiben.

1836 januárjában Joseph Smith próféta egy kinyilatkoztatást kapott, amely kibővítette ismereteit a celesztiális királyság öröklésének követelményeiről. Megnyíltak előtte a mennyek, és látta a celesztiális királyságot. Csodálkozott, hogy ott látta bátyját, Alvint, aki még azelőtt meghalt, hogy részesült volna a keresztelés szertartásában. (Lásd T&Sz 137:1–6.) Majd az Úr hangja így szólt Joseph prófétához:

„Mindazok, akik ezen evangélium ismerete nélkül haltak meg, akik befogadták volna azt, ha megengedték volna nekik, hogy itt maradjanak, örökösei lesznek Isten celesztiális királyságának;

És mindazok, akik ezután halnak meg annak ismerete nélkül, akik teljes szívükkel befogadták volna azt, örökösei lesznek ennek a királyságnak.

Mert én, az Úr, minden embert cselekedetei szerint ítélek majd meg, szívük vágyai szerint” (T&Sz 137:7–9).

E kinyilatkoztatáshoz Joseph próféta hozzáfűzte: „És azt is láttam, hogy minden olyan gyermek, aki a felelősségre vonatóság éveinek elérése előtt hal meg, megszabadul a menny celesztiális királyságában” (T&Sz 137:10).

Egy másik kinyilatkoztatásból, mely Joseph prófétának adatott, megtudjuk, hogy három fokozat van a celesztiális királyságban. Ahhoz, hogy a legmagasabb fokozatban felmagasztosuljunk és örökre családi kötelékben éljünk, meg kell kötnünk „a házasság új és örök szövetségét”, valamint hűnek kell lennünk e szövetséghez. Más szóval, a templomi házasság előfeltétele a celesztiális dicsőség legmagasabb fokozata

elérésének. (Lásd T&Sz 131:1–4.) Mindazok, akik érdemesek a házasság új és örök szövetségének megkötésére, meg fogják kapni rá a lehetőséget akár ebben, akár a következő életben.

terresztriális királyság

Akik a terresztriális dicsőséget öröklik, ők „azok, akik elnyerik Fiú jelenlétét, de nem az Atya teljességét. Terresztriális testek tehát, és nem celesztiális testek, és dicsőségben különböznek, miként a hold különbözik a naptól” (T&Sz 76:77–78). Általában szólva, a terresztriális királyságba kerülő egyének tiszteletreméltó emberek lesznek, „akiket elvakított az emberek csalárdsága” (T&Sz 76:75). E csoportban lesznek azok az egyháztagok is, „akik nem hősiések Jézus tanúbizonyságában” (T&Sz 76:79). Azok is ide kerülnek, akik elutasították az evangélium elfogadásának lehetőségét a halandóságban, de később elfogadták a halandóság utáni lelkek világában (lásd T&Sz 76:73–74). Arról, hogy kik öröklik a terresztriális dicsőséget, többet tudhattok meg a Tan és a szövetségek 76:71–80, 91, 97-es versekben.

telesztiális királyság

A telesztiális dicsőséget azok számára tartják fent, akik „nem fogadták be Krisztus evangéliumát, sem Jézus tanúbizonyságát” (T&Sz 76:82). Ezek az egyének a lélekbörtönből való megváltásuk után fogják elnyerni dicsőségüket, mely börtönt néha pokolnak is hívják (lásd T&Sz 76:84, 106). A telesztiális dicsőséget öröklők részletes ismertetése a Tan és a szövetségek 76:81–90, 98–106, 109–112-es versekben található.

kárhozat

Lesznek olyanok, akik a dicsőség egyik királyságára sem lesznek érdemesek. Őket a „veszedelem fiainak” fogják hívni, és „olyan királyságban kell tehát megmaradni[uk], amely nem

a dicsőség királysága” (T&Sz 76:32; 88:24). Ez lesz azoknak az állapota, akik „ismerik [Isten hatalmát], és részeseivé tétettek, és hagyták, hogy az ördög hatalma által legyőzessenek, és megtagadják az igazságot és ellene szegüljenek hatalmamnak” (T&Sz 76:31; lásd még a 30, 32–49-es verseket).

További utalások: 1 Korinthusbeliek 15:40–42; T&Sz 88:20–39; 130:18–19

Lásd még Jézus Krisztus engesztelése; menny; örök élet; pokol; szabadtárs terve.

dohány (*Lásd* Bölcsesség szava.)

egyházi fegyelmi tanácsok

A püspökök és gyülekezeti elnökök, valamint a cövek-, misszió- és kerületi elnökök felelőssége, hogy a bűnbánat által segítsenek az egyháztagoknak vétségeik legyőzésében. A leg súlyosabb vétségek, mint a magánjog komoly megsértése, a házastárs bántalmazása, a gyermek bántalmazása, a házasságtörés, a paráználkodás, a nemi erőszak és a vérfertőzés, gyakran igényelnek egyházi fegyelmezést. A hivatalos egyházi fegyelmezés eredményezheti az egyháztagsággal járó kiváltságok elvesztését, vagy a tagság elvesztését.

A hivatalos fegyelmezés akkor kezdődik, amikor egy elnöklő papsági vezető összehív egy fegyelmi tanácsot. A fegyelmi tanácsok célja a vétkes lelkének megmentése, az ártatlanok védelme, valamint az egyház tisztaságának, feddhetetlenségének és jó hírének megőrzése.

Az egyházi fegyelmezés sugalmazott folyamat, amely egy bizonyos idő alatt zajlik le. E folyamat és Jézus Krisztus engesztelése által egy egyháztag elnyerheti bűnei bocsánatát, visszanyerheti lelki nyugalját, és erőt kaphat a vétkes elkerüléséhez a jövőben. Az egyházi fegyelmezést nem a folyamat végének szánják. Azért hozták létre, hogy segítsenek Mennyei Atyánk gyermekeinek visszatérni a teljes közösségvállaláshoz

és az egyház nyújtotta minden áldáshoz. A kívánt eredmény pedig az, hogy az egyén megtegyen minden szükséges változtatást a teljes bűnbánat érdekében.

Lásd még bűnbánat; megbocsátás.

egyházi igazgatás

Jézus Krisztus az egyház feje. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza küldetése az, hogy segítsen mindenkinek Őhöz járni (lásd Moróni 10:32). E küldetés teljesítése érdekében az egyházat az Úr által kinyilatkoztatott módon szervezik meg „a szentek tökéletesbbitése céljából... Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő megismerésének egységére” (Efézusbeliek 4:12–13; lásd még a 11. verset). Az alábbi vázlat összefoglalja az egyház szervezetét.

Otthon és család

A család az egyház alapegysége, és az otthon az evangélium tanulmányozásának legfontosabb helye. Semmi más szervezet nem léphet a család helyébe. Még növekedése mellett is mindig az marad az egyház a célja, hogy támogassa és erősítse a családokat és az egyéneket az evangélium szerinti életben.

Általános igazgatás

Az Úr szövetséges népét az egyház elnökén keresztül irányítja, akit mi prófétaként, látnokként és kinyilatkoztatóként támogatunk. Az egyház elnöke elnököl az egyház egésze felett. Ő és tanácsosai, akik szintén próféták, látnokok és kinyilatkoztatók, alkotják az Első Elnökséget.

A Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai szintén próféták, látnokok és kinyilatkoztatók. Az Első Elnökséggel együtt őket „Krisztus neve különleges tanúinak [nevezik] az egész

világon” (T&Sz 107:23). Az Első Elnökség irányítása alatt működnek „hogy felépítsék az egyházat, és minden nemzetben rendezzék annak ügyeit” (T&Sz 107:33). Ők „Jézus Krisztus evangéliumának hirdetése által megnyit[ják] az ajtót” (T&Sz 107:35).

A Hetvenek Kvórumait az evangélium hirdetésére és az egyház felépítésére hívják el. A tizenkét apostol és egy hét férfitestvérből álló, Hetvenek Elnökségeként elhívott csoport irányítása alatt működnek. A Hetvenek Első és Második Kvórumának tagjai kiemelt általános felhatalmazottak, és bárhol a világon elhívhatják őket szolgálatra.

Az Elnöklő Püspökség képezi az ároni papság elnökségét egyházszerthe. Az elnöklő püspök és két tanácsosa az Első Elnökség irányítása alatt szolgálva intézi az egyház világi ügyeit.

A Fiatalférfiak, Segítőegylet, Fiatalférfiak, Elemi és Vasárnapi Iskola szervezeteknek saját általános elnöksége van, akik oktatást és vezetést biztosítanak.

Területi igazgatás

A terület az egyház legnagyobb földrajzi egysége. Az Első Elnökség kijelöli a Hetvenek Elnökségét, hogy az egyház bizonyos területeit közvetlenül felügyeljék a Tizenkét Apostol Kvórumának irányítása alatt. Az egyház más területein az Első Elnökség területi elnökségeket jelöl ki az elnöklésre. Egy területi elnökség egy elnökből áll, akit rendszerint a Hetvenek Első vagy Második Kvórumából jelölnek ki, és két tanácsosból, akiket a hetvenek bármely kvórumából kijelölhetnek. A területi elnökségek az Első Elnökség, a Tizenkét Apostol Kvóruma és a Hetvenek Elnökségének irányítása alatt szolgálnak.

Egyes férfitestvéreket elrendelnek a hetvenesek hivatalába, de nem szolgálnak általános felhatalmazottként. Őket területi felhatalmazott hetveneseknek hívjuk, és őket a

Hetvenek Első és Második Kvórumán kívül eső kvórumokba jelölik ki, földrajzi elhelyezkedés szerint. Az ő hatáskörük arra a területre korlátozódik, amelyben élnek. Egyes területi felhatalmazott hetvenesek területi elnökségben is szolgálnak.

Helyi igazgatás

Egyházközségek és gyülekezetek. Az egyház tagjait egységekbe szervezik, melyek rendszeresen összegyűlnek lelki és társas gyarapodás céljából. A nagy egységeket egyházközségeknek hívják. Minden egyházközség felett egy püspök elnököl, akit két tanácsosa segít.

A kis egységeket gyülekezeteknek hívják. Minden gyülekezet felett egy gyülekezeti elnök elnököl, akit két tanácsosa segít. Gyülekezet akkor szervezhető, amikor legalább két egyháztag család él egy területen, és a férfiak egyike érdemes melkisédeki papságviselő, vagy érdemes pap az ároni papságban. Cövek-, misszió- vagy kerületi elnökség szervez meg és felügyel egy gyülekezetet. Egy gyülekezet akkor fejlődhet egyházközséggé, ha egy cövekben található.

Minden egyházközség vagy gyülekezet egy meghatározott földrajzi területet fed le. Többféle szervezet járul hozzá az Úr munkájához az egyházközségben vagy gyülekezetben: főpapok csoportjai; elderkvórumok; Segítőegylet a 18 évesnél idősebb nők részére; ároni papsági kvórumok a 12–17 év közötti fiatal férfiak részére; a Fiatal Nők programja a 12–17 év közötti fiatal nők részére; Elemi a 18 hónapostól 11 éves gyermekekig; és a Vasárnapi Iskola, minden 12 éves vagy idősebb egyháztag számára. Mindegyik szervezet fontos szerepet tölt be az evangéliumi tanításban, szolgálatnyújtásban, és a szülők támogatásában azon szent kötelességük tekintetében, hogy segítsenek gyermekeiknek megtérni Jézus Krisztus evangéliumához. Ezek a szervezetek együttműködve segítenek az egyháztagoknak az evangélium megosztásában.

Cövekek, missziók és kerületek. A legtöbb földrajzi területet, ahol az egyházat megszervezték, cövekekre osztják. A cövek kifejezés Ésaías prófétától származik, aki arról jövendölt, hogy az utolsó napokban az egyház olyan lesz, mint egy sátor, melyet cövekekkel rögzítenek (lásd Ésaías 33:20; 54:2). Rendszerint 5 és 12 közötti egyházközösség és gyülekezet található egy cövekben. Minden cövek felett egy cövekelnök elnököl, akit két tanácsosa segít. A cövekelnökök a Hetvenek Elnökségének vagy a területi elnökségüknek jelentenek, és tőlük kapnak útmutatást.

A misszió olyan egyházi egység, mely általában a cövekenél nagyobb területet fed le. Minden misszió felett egy misszióelnök elnököl, akit két tanácsosa segít. A misszióelnökök közvetlenül az általános felhatalmazottaknak tartoznak számadással.

Mint ahogy a gyülekezet az egyházközösség kisebb változata, úgy a kerület is a cövek kisebb változata. Kerületet akkor szerveznek, amikor elegendő számú gyülekezet van egy olyan területen, mely könnyű kapcsolattartást és kényelmes utazást tesz lehetővé a kerületi gyűlésekre. Kerületi elnököt hívnak el, hogy elnököljön felette, két tanácsosa segítségével. A kerületi elnök a misszióelnökségnek tesz jelentést. Egy kerület idővel cövekké fejlődhet.

Programok egyedülálló felnőttek számára. Sok egyháztag eddig nem kötött házasságot, esetleg elvált vagy megözvegyült. Ezek a tagok két csoportra oszthatók: fiatal egyedülálló felnőttek (18 és 30 között) és egyedülálló felnőttek (30 év feletiek).

Nincsen egyházméretű program a fiatal egyedülálló felnőttek és az egyedülálló felnőttek számára. Ehelyett, amikor elegendő egyedülálló tag él egy területen, a helyi papsági vezetőket arra buzdítják, hogy hívjanak el egyedülálló egyháztag képviselőket, akik az ő irányításuk mellett dolgoznak.

Az egyedülálló egyháztag képviselők táncos, szolgálati és esti beszélgetés jellegű tevékenységeket terveznek. Ezek a tevékenységek lehetőséget adnak az egyedülálló felnőtteknek, hogy találkozzanak, és egymást erősítsék. Az egyedülálló egyháztagokat arra is buzdítják, hogy rendszeresen találkozzanak papsági vezetőjükkel, és szükségleteikről valamint a lelki növekedés és a szolgálat lehetőségeiről beszéljenek.

További utalás: T&Sz 107

Lásd még papság; Segítőegylet.

egyházközség (*Lásd* egyházi igazgatás.)

egység

Az engesztelés véghezvitelét megelőzően a Szabadító a tanítványaiért imádkozott, akiket elküldött a világba, hogy tanítsák az evangéliumot. Azokért is imádkozott, akik a tanítványai szavainak köszönhetően fognak Benne hinni. Egységért esedezett: „Hogy mindnyájan egyik legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyik legyenek mi bennünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem” (János 17:21).

Ebből az imából megtudjuk, hogy az evangélium miként egyesít bennünket a Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal, valamint egymással. Amikor az evangélium szerint élünk, szabadító szertartásokban részesülünk és megtartjuk a szövetségeinket, megváltozik a természetünk. A Szabadító engesztelése megszentel bennünket, és egységben élhetünk, békét tapasztalva ebben az életben, és felkészülhetünk arra, hogy örökre az Atyával és Fiával éljünk.

Az Úr azt mondta: „Ha nem vagytok egyik, akkor nem vagytok az enyéim” (T&Sz 38:27). Az egységnek e mércéjére törekedhetsz és előmozdíthatod azt a családotban és az egyházban. Ha házas vagy, te és a házastársad egyik lehettek

céljaitokban és tetteitekben. Kivételes tulajdonságaitokkal kiegészíthetitek egymást, amikor együtt néztek szembe a kihívásokkal, és növekedhettek a szeretetben és megértésben. Más családtagokkal és az egyház tagjaival is egységben lehetsz, amikor együtt szolgáltok, tanítjátok egymást, és bátorítjátok egymást. Egységben lehetsz az egyház elnökével és más egyházi vezetőkkel, miközben szavaikat tanulmányozod és követed a tanácsaikat.

Ahogy az egyház növekszik világszerte, minden utolsó napi szent egységes lehet. A szívünk legyen „egységbe és szeretetbe összefonva egymás iránt” (lásd Móziás 18:21). Értékeljük a kulturális sokszínűséget és az egyéni különbözőséget, azonban annak a hitnek az egységére is törekszünk, amely abból fakad, hogy követjük sugalmazott vezetőinket, és emlékezünk arra, hogy mindannyian ugyanannak az Atyának a gyermekei vagyunk (lásd Efézusbeliek 4:3–6, 11–13).

Lásd még engedelmesség; házasság; Sion; szeretet; szolgálat.

elder (*Lásd* melkisédeki papság; papság.)

előre elrendelés

A lelkek halandóság előtti világában Isten egyes lelkeket konkrét küldetések elvégzésére jelölt ki halandó életük idejére. Ezt nevezik előre elrendelésnek.

Az előre elrendelés nem szavatolja, hogy az egyének megkapnak bizonyos elhívásokat vagy felelőségeket. Az ilyen lehetőségek az önrendelkezés igazlelkű használata által jönnek, mint ahogy az előre elrendelés is a halandóság előtti létben tanúsított igazlelkűség eredménye volt.

Jézus Krisztus előre elrendeltetett, hogy véghezvigye az engesztelést, mint a Bárány, „a ki megöletett, e világ alapítása óta” (Jelenések 13:8; lásd még 1 Péter 1:19–20). A szentírások másokról is szólnak, akiket előre elrendeltek. Ábrahám próféta

akkor szerzett tudomást előre elrendeléséről, amikor egy látomást látott, melyben sok nemes és nagy lelket látott a lelkek halandóság előtti világában. Ezt mondta: „És Isten látta ezeket a lelkeket, hogy jók, és közöttük állt, és így szólt: Ezeket teszem meg uralkodóimmá; mert azok között állt, akik lelkek voltak, és látta, hogy jók és így szólt hozzám: Ábrahám, te is egyikük vagy; kiválasztattál, mielőtt megszületnél volna” (Ábrahám 3:22–23). Az Úr így szólt Jeremiáshoz: „Mielőtt az anyaméhben megalkottalak, már ismertelek, és mielőtt az anyaméhből kijövével, megszenteltelek; prófétának rendeltelek a népek közé” (Jeremiás 1:5). Keresztelő János előre el volt rendelve, hogy előkészítse az embereket a Szabadító halandó szolgálatára (lásd Ésaías 40:3; Lukács 1:13–17; 1 Nefi 10:7–10).

Az előre elrendelés az egyház minden tagjára vonatkozik, nem csak a Szabadítóra és prófétáira. A Föld teremtése előtt hithű nők kaptak bizonyos feladatokat, és hithű férfiakat rendeltek el előre bizonyos papsági teendőkre. Bár nem emlékeztek arra az időre, kétségtelen beleegyeztek jelentős feladatok elvégzésébe Atyátok szolgálatában. Amikor magatokat érdemesnek mutatjátok, lehetőséget kaptok az akkor kapott feladatok elvégzésére.

További utalások: Alma 13:1–9; T&Sz 138:53–56

Lásd még önrendelkezés; szabadítás terve.

Első Elnökség *(Lásd egyházi igazgatás; próféták.)*

engedelmesség

A halandóság előtti életben a Mennyei Atya egy nagy tanács felett elnökölt a mennyben. Ott megismertük szabadításunkra vonatkozó tervét, amelynek része a földi próbatétel is: „Alkotunk egy földet, amelyen ezek lakhatnak; és próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenük megparancsol

nekik” (Ábrahám 3:24–25). A földre jövedeled egyik oka, hogy megmutasd: hajlandó vagy engedelmeskedni Mennyei Atyád parancsolatainak.

Sokan úgy érzik, hogy a parancsolatok terhet jelentenek, és hogy korlátozzák a szabadságot és a személyes fejlődést. A Szabadító azonban azt tanította, hogy a valódi szabadságot az Ő követése jelenti: „Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonynyal az én tanítványaim vagytok; és megismeritek az igazságot, és az igazság szabadokká tesz titeket” (János 8:31–32). Isten a javadra adja a parancsolatokat. A boldogságod, valamint testi és lelki jóléted érdekében adott szerető utasítások ezek.

Joseph Smith próféta azt tanította, hogy a parancsolatok iránti engedelmesség Istentől jövő áldásokhoz vezet. Ezt mondta: „Van egy törvény, amely már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett rendelve a mennyben, amelyen minden áldás alapszik – és amikor bármilyen áldásban részesülünk Istentől, az ama törvény iránti engedelmesség által történik, amelyen az áldás alapszik” (T&Sz 130:20–21). Benjámín király szintén tanította ezt a tantételt: „Azt szeretném kérni, ha azoknak az áldott és boldog állapotán is elgondolkodnátok, akik betartják Isten parancsolatait – tanácsolta. Mert íme, áldottak ők minden dologban, mind a fizikai, mind a lelki dolgokban; és ha mindvégig hűségesen kitaranak, befogadják őket a mennybe, hogy ezáltal Istennel lakhassanak a boldogság egy soha véget nem érő állapotában. Ó, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy ezek a dolgok igazak; mert az Úristen mondta ezt” (Móziás 2:41).

A parancsolatok iránti engedelmességünk a Mennyei Atya és Jézus Krisztus iránti szeretetünk kifejeződése. A Szabadító azt mondta: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” (János 14:15). Később kijelentette: „Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképpen én megtartottam az én Atyámnak

eredendő bűn

parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében” (János 15:10).

További utalások: Józsué 24:14–15; Prédikátor 12:13; Máté 7:21; John 7:17; 1 Nefi 3:7; T&Sz 58:21–22; 82:8–10

Lásd még önrendelkezés; szabadítás terve.

eredendő bűn

Ádám és Éva bukása miatt minden ember bukott állapotban él, távol Istentől, és kiteve a fizikai halálnak. Nem vagyunk azonban bűnösök a sokak által „eredendő bűn”-nek nevezett dologban. Más szóval, nem felelünk Ádám vétkéért, amelyet az Éden kertjében elkövetett. Joseph Smith próféta azt mondta, hogy „az emberek saját bűneikért lesznek megbüntetve, nem pedig Ádám vétkéért” (Hittételek 1:2).

Az engesztelés által a Szabadító megfizette az Éden kertjében elkövetett bűn árát (lásd Mózes 6:53). Megkaptuk tőle a feltámadás bizonyosságát, valamint azt az ígéretet, hogy a hithűségünktől függően visszatérhetünk, hogy a Mennyei Atyánk színe előtt éljünk.

Lásd még bukás.

erényesség

Az erényesség egyfajta alázatos és szolid hozzáállás az öltözködésben, megjelenésben, beszédben és viselkedésben. Amikor erényes vagy, nem vonod magadra feleslegesen a figyelmet. Inkább Istent próbálsz dicsőíteni a testedben és lelkedben (lásd 1 Korinthusbeliek 6:20; lásd még a 19-es verset).

Ha nem vagy benne biztos, hogy az öltözéked vagy a megjelenésed erényes-e, tedd fel a kérdést: „Jól érezném magam, ha így jelennék meg az Úr színe előtt?” Hasonló kérdést tehetsz fel a beszédeddel és a viselkedéseddel kapcsolatban is: „Használám-e ezeket a szavakat, illetőleg részt vennék-e

ezen a tevékenységekben, ha az Úr jelen lenne?” E kérdésekre adott őszinte válaszaid fontos változtatások meghozatalához vezethetnek az életedben. Az alábbi információ segíteni fog erényesebbnek lenned.

Öltözködés és ápoltság

A próféták mindig azt tanácsolták nekünk, hogy öltözzünk erényesen. E tanács azon az igazságon alapul, hogy az emberi test Isten szent alkotása. Isten ajándékeként tiszteld a testedet! Öltözködéssel és megjelenéssel megmutathatod az Úrnak, milyen értékes a tested.

Az öltözéked kifejezi, hogy ki vagy. Üzenetet közvetít rólad, és hatással van a te és mások tetteire. Ha ápolts vagy és visszafogottan öltözködsz, élvezheted a Lélek társaságát, és jó hatást gyakorolhatsz a körülötted lévőkre.

Az erényességre vonatkozó parancs középpontjában a nemző erő szent mivoltának, annak a képességnek a megértése áll, hogy gyermekeket hozunk erre a világra. Ezt az erőt csak a férj és feleség között lehet használni. A hiányos és a szexuális képzeletre ható öltözék, többek között a túl rövid rövidnadrágok és szoknyák, feszes ruhák, valamint a hasat nem fedő pólók, olyan vágyakat és tetteket ébreszthetnek, amelyek megsértik az Úrnak az erkölcsi tisztaságra vonatkozó törvényét.

A hiányos öltözék kerülése mellett a szélsőségeket is kerülöd kell az öltözködésben, megjelenésben és a hajviseletben. Öltözködésed, ápoltságod és viselkedésed legyen mindig rendes és tiszta, nem pedig hanyag vagy oda nem illően lezsér. Ne csúfítsd el magadat tetoválással vagy testékszerekkel! Ha nő vagy, és ki szeretnéd lyukasztatni a füledet, csak egy pár szerény fülbevalót viselj!

Minden helyzetben tartsd fenn az erényesség magas normáit! Ne add alább a normáidat, ne hívd fel a figyelmet a testedre, vagy keresd mások jóváhagyását ehhez! Jézus Krisztus igaz tanítványai az Úr normáit követik, az aktuális

divatoktól vagy a mások által gyakorolt nyomástól függetlenül.

Beszéd és viselkedés

Öltözékedhez és ápoltságodhoz hasonlóan a beszéded és viselkedésed is kifejezője a jellemednek. Szavaid és tetteid komoly hatással lehetnek rád és másokra. Tiszta, pozitív, fel-emelő beszédben fejezd ki magad, valamint olyan tettekben, amelyek boldogságot hoznak a környezetednek! Az erényes beszéd és tettek érdekében tett erőfeszítéseid a Szentlélek fokozott útmutatását és vigasztalását eredményezik.

Kerüld a szennyes beszédet és az Úr nevének gondatlan és tiszteletlen használatát, ami oly gyakori a világban! Állj ellen a kísértésnek, hogy részt vegyél szélsőséges vagy helytelen viselkedésben! Az ilyen beszéd és viselkedés tiszteletlen természete megfoszt attól a képességtől, hogy részesülj a Szentlélek csendes sugalmazásaiban.

További utalások: T&Sz 42:40–41; Hittételek 1:13

Lásd még erkölcsi tisztaság; testékszerek; tetoválás; trágár beszéd.

erkölcsi tisztaság

Az erkölcsi tisztaság nemi tisztaságot jelent, olyan állapotot, amely „tetszik Istennek” (Jákób 2:7). Tisztának lenni azt jelenti, hogy gondolataitokban, szavaitokban és tetteitekben erkölcsileg tiszták vagytok. Tilos bárminemű szexuális kapcsolatot kialakítanotok a törvényes házasság előtt! A házasság idején pedig teljes mértékben hűnek kell lennetek a férjetekhez vagy feleségetekhez.

A férj és feleség közötti testi intimitás csodálatos és szent. Ez Istentől ered a gyermekek teremtése céljából, illetve a szeretet kifejezésére a házasságon belül.

A mai világban, Sátán sok emberrel elhitette, hogy a házasságon kívüli szexuális intimitás elfogadható. Isten szemében azonban ez egy komoly bűn. Ez azzal a hatalommal való visszaélés, amit Ő azért adott nekünk, hogy életeteket teremtsünk. Alma próféta azt tanította, hogy a szexuális bűnök súlyosabbak bármely más bűnnél a gyilkosságot és a Szentlélek megtagadását leszámítva (lásd Alma 39:3–5).

Néha az emberek megpróbálják meggyőzni magukat, hogy a házasságon kívüli szexuális kapcsolat elfogadható, ha a felek szeretik egymást. Ez nem igaz. Az erkölcsi tisztaság törvényének megszegése, illetve valaki más arra történő buzdítása, hogy ezt tegye meg, nem a szeretet kifejezése. Azok az emberek, akik szeretik egymást, soha nem veszélyeztetik egymás boldogságát és biztonságát, mulandó egyéni élvezetekért cserébe.

Amikor az emberek eléggé törődnek egymással ahhoz, hogy betartsák az erkölcsi tisztaság törvényét, egymás iránti szeretetük, bizalmuk és elkötelezettségük növekedni fog, ami nagyszerűbb boldogsághoz és egységhez vezet. Ezzel ellenben a szexuális erkölcstelenségre épített kapcsolatok gyorsan elhidegülnek. Akik szexuális erkölcstelenségben vesznek részt, gyakran éreznek félelmet, büntudatot és szégyenérzetet. A megkeseredettség, féltékenység és gyűlölet gyorsan átveszi a kapcsolatban korábban létező pozitív érzések helyét.

Mennyei Atyánk a mi védelmünkre adta az erkölcsi tisztaság törvényét. Az e törvény iránti engedelmesség elengedhetetlen a személyes békéhez és erős jellemhez, valamint az otthon békéjéhez. Ha nemileg tisztán tartjátok magatokat, elkerülitek a lelki és érzelmi károsodást, amely a testi intimitás házasságon kívüli megosztása miatt mindig utolér. Fogékonyak lesztek a Szentlélek útmutatása, ereje, vigasztalása és védelme iránt, és fontos követelménynek fogtok eleget tenni a templomi ajánlás elnyerésével, valamint a templomi szertartásokban való részvétellel.

Nemi bűnök

Az Úr és prófétái elítélik a nemi erkölcstelenséget. A házasságon kívüli minden nemi kapcsolat megszegi az erkölcsi tisztaság törvényét; fizikailag és lelkileg veszélyesek az azokban résztvevőkre nézve.

A Tízparancsolatban találjuk a parancsot, hogy ne kövessünk el házasságtörést, ami nemi közösülést jelent egy házas férfi és egy másik nő, illetve egy házas nő és egy másik férfi között (lásd 2 Mózes 20:14). Pál apostol azt mondta, hogy „ez az Isten akaratja”, hogy „magatokat a paráznaságtól megtartóztassátok”, ami nemi közösülést jelent egy még nem házas ember és valaki más között (1 Thessalonikabeliek 4:3). Az utolsó napi próféták ismételten felelemlik szavukat ezen bűnök ellen, és a szexuális bántalmazás gonosz gyakorlata ellen.

Az erkölcsi tisztaság egyéb megszegései mellett a homoszexuális tevékenység is komoly bűn. Ellentétes az emberi nemiség rendeltetéseivel (lásd Rómabeliek 1:24–32). Eltorzítja a szeretetteljes kapcsolatokat, és meggátolja, hogy az emberek elnyerjék a családi életben és az evangélium szabadító szertartásaiban rejlő áldásokat.

Az Úr, személyes tisztaságra vonatkozó normái szerint a házasságon kívül nem elég pusztán a nemi közösüléstől tartózkodni. Az Úr magas erkölcsi normákat támaszt tanítványával szemben, köztük a házastárs iránti teljes hűséget gondolatban és tettekben. A hegyi beszédben így szólt: „Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek: Ne paráználkodjál! Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében” (Máté 5:27–28). Az utolsó napokban így szólt: „Házasságtörést se kövess el, ...és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót” (T&Sz 59:6). Újra kihangsúlyozta a hegyi beszédben tanított tanitételeket: „Aki úgy tekint egy nőre, hogy vágyakozik utána,

vagy ha valaki házasságtörést követ el a szívében, nem lesz vele a Lélek, hanem megtagadja a hitet és félni fog” (T&S 63:16). Ezek a figyelmeztetések mindenkire vonatkoznak, legyenek házasok avagy egyedülállók.

Ha nemi bűnt követtetek el, beszéljétek püspökötökkel vagy gyülekezeti elnökökkel, hogy segíteni tudjon a bűnbánat folyamatában (lásd „bűnbánat”, 25–30. oldal).

Amennyiben szexuális kísértésekkel küszködtek, beleértve az azonos neműekhez való vonzódást is, ne engedjétek az ilyen kísértésnek! Nyugodjatok meg, mert megválaszthatjátok az ilyen viselkedés elkerülését. Az Úr segíteni tud nektek, amennyiben erőért imádkoztok, és a probléma megoldásán dolgoztok. E folyamat részeként kérjétek a püspökötök vagy gyülekezeti elnökök tanácsát! Segíteni fog nektek.

Az erkölcsi tisztaság törvényének betartása

Attól függetlenül, hogy milyen erős kísértést éreztek, az Úr segíteni fog ellenállni azoknak, ha Őt követitek. Pál apostol kijelentette: „Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hágy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy elszenvedhessétek” (1 Korintusbeliek 10:13). Az alábbi tanácsok segíthetnek legyőzni a gyakori és nyilvánvaló kísértéseket a mai világban:

Most döntsetek az erkölcsösség mellett! Ezt a döntést csak egyszer kell meghoznotok. Döntsetek most, mielőtt a kísértés jönne, és a döntés legyen olyan szilárd és mélyen elkötelezett, hogy soha ne lehessen megingatni! Határozzátok el most, hogy a házasságon kívül semmit nem tesztek, ami az azon belül kifejezett erős érzelmeket kiválthatná! Ne váltsatok ki ilyen érzelmeket a magatok vagy valaki más testében! Határozzátok el most, hogy teljességgel hűek lesztek házastársaitokhoz!

Uralkodjatok a gondolataitokon! Senki nem követ el azonnal nemi bűnt. Az erkölcstelen cselekedetek mindig tisztátalan gondolatokkal kezdődnek. Ha hagyjátok gondolataitokat visszaszató vagy erkölcstelen dolgokon időzni, meg is tettétek az első lépést az erkölcstelenség felé. Azonnal meneküljétek a bűnbe vezető helyzetekből! Imádkozzatok állandó erőért, hogy ellenállhassatok a kísértéseknek, és uralkodni tudjatok gondolataitokon! Tegyétek ezt a mindennapos imátok részévé!

Tartózkodjatok a pornográfiától! Ne nézzetek, olvassatok vagy hallgassatok semmit sem, ami szexuális érzéseket ébresztő módon ábrázolja vagy mutatja be az emberi testet vagy viselkedést! A pornográf anyagok függőséget és pusztítást okoznak. Megfoszthatnak önbecsülésetektől és az élet szépségei iránti érzéketektől. Lerombolhatnak benneteket, és gonosz gondolatokhoz, valamint bántalmazó viselkedéshez vezetnek.

Ha egyedülállóként randevúztok, mindig bánjatok tisztességesen a partnertetekkel! Soha ne kezeljétek őt tárgyként, amelyet kéjsóvár vágyak kielégítésére használnak! Gondosan tervezetek pozitív és építő jellegű tevékenységeket, hogy ne maradjatok kettesben úgy, hogy nincs mit tennetek! Maradjatok biztonságos helyen, ahol könnyen uralkodhattok magatokon! Ne vegyetek részt olyan beszélgetésekben vagy tevékenységekben, amik szexuális vágyakat ébresztenek bennetek! Ne csókolózzatok szenvedélyesen, ne feküdjétek egymásra vagy egymás mellé, és – se ruhán keresztül, sem pedig anélkül – ne érintsék meg egymás nemi szerveit, melyek testetek szent részei! Senkinek ne engedjétek meg, hogy ilyet tegyen veletek!

Ha házasok vagytok, legyetek hűségesek társatokhoz gondolatban, szóban és tettekben! Az Úr azt mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhöz ragaszkodj és senki máshoz. És aki egy nőre tekint, hogy vágyakozzon utána, megtagadja a hitet, és nem lesz vele a Lélek, és ha nem tart bűnbánatot, akkor vessétek ki” (T&Sz 42:22-23). Semmiképpen ne flörtöljétek!

Amennyire csak lehetséges, ne legyetek egyedül a másik nem egyik tagjával! Kérdezzétek meg magatoktól, vajon a házastársatok örülne-e, ha tudna szavaitokról vagy cselekedeteitekről! Emlékezzetek Pál apostol tanácsára: „Mindentől, a mi gonosz-nak látszik, őrizkedjetek” (1 Thessalonikabeliek 5:22). Ha kerü-litek az ilyen helyzeteket, a kísértésnek nem lesz lehetősége a felerősödé-
sre.

Megbocsátás a bűnbánónak

A legjobb út a teljes erkölcsi tisztaság. Hibás dolog a bűnt elkövetve azt gondolni, hogy majd később egyszerűen meg-bánjuk. Ez a hozzáállás már magában is bűn, amely az Úr és a Vele kötött szövetségek iránti tisztelet hiányát mutatja. És ha mégis bűnt követtünk el, az Úr megbocsátást ígér, ha meg-bánjuk bűnünket.

A bűnbánat nehéz, de lehetséges. Ismét tiszták lehetnek (lásd Ésaías 1:18). A bűn okozta kétségbeesést felválthatja a megbocsátás édes békéje. A bűnbánattal kapcsolatos teendő-
ket lásd: „bűnbánat”, 25–30. oldal.

Munkálkodj azért a napért, amikor érdemes leszel a temp-lomba lépni, a zsoltáríró szavait követve:

„Kicsoda megy fel az Úr hegyére? És kicsoda áll meg az ő szent helyén?

Az ártatlan kezű és tiszta szívű” (Zsoltárok 24:3–4).

További utalások: 1 Mózes 20:14; 1 Korinthusbeliek 6:18–20; Alma 38:12; 3 Nefi 12:27–30

Lásd még házasság; pornográfia.

evangélium

Az evangélium Mennyei Atyánk boldogság terve. Az evangélium központi tana Jézus Krisztus engesztelése.

Joseph Smith próféta azt mondta: „Az evangélium első tantételei és szertartásai: első, az Úr Jézus Krisztusba vetett

Hit; második, Bűnbánat; harmadik, alámerítéssel történő Keresztelés a bűnök bocsánatára; negyedik, Kézrátétel a Szentlélek ajándékáért” (Hittételek 1:4). Teljességét tekintve az evangélium magában foglalja az összes tant, tantételt, törvényt, szertartást és szövetséget, amelyek ahhoz szükségesek, hogy felmagasztosulhassunk a celesztialis királyságban. A Szabadító megígérte, hogy ha az evangélium szerint hűen kitartunk életünk végéig, Ő büntelennel fog minket elismerni az Atya előtt a végső ítéletnél (lásd 3 Nefi 27:16).

Az evangélium teljességét minden korszakban hirdették, amikor Isten gyermekei készek voltak annak befogadására. Az utolsó napokban, vagyis az idők teljességének adományozási korszakában, az evangélium Joseph Smith prófétán keresztül állíttatott vissza.

További utalások: Rómabeliek 1:16–17; 3 Nefi 27:13–22; T&Sz 11:24; 39:5–6

Lásd még az evangélium visszaállítását; bűnbánat; hit; Jézus Krisztus; Jézus Krisztus engesztelése; keresztelés; Szentlélek; szabadítás terve

evangélium tanítása

Az Úr kijelentette: „És parancsolatot adok nektek, hogy tanítsátok egymásnak a királyság tanát. Tanítsatok szorgalmasan, és kegyelmem veletek lesz, hogy tökéletesebb oktatásban részesülhessetek elmélet, tantétel, tan, az evangélium törvénye, minden olyan dolog terén, amely Isten királyságához tartozik, és amit szükséges, hogy megértsetek” (T&Sz 88:77–78).

Ezzel a parancsolattal az Úr egy szent felelősséget is ad nekünk. Emellett számtalan szolgálati lehetőségre is alkalmat ad nekünk. Kevés élmény fogható ahhoz az örömhöz, amikor segítünk másoknak megtanulni az evangéliumot és aszerint élni.

Ez a tanításra vonatkozó parancsolat rád is vonatkozik, akkor is, ha jelenleg nincsen hivatalos tanítói elhívásod.

Családod tagjaként, házitanítóként vagy látogató tanítóként, sőt munkatársként, szomszédként vagy barátként is adódik alkalmad a tanításra. Néha olyan szavakkal tanítasz, amelyekre előre felkészültél. Néha hasznát veheted a rövid, nem tervezett pillanatoknak, amelyekben megoszthatod az evangéliumi igazságokat. Leggyakrabban a példád által tanítasz.

Úgy tanítani, ahogy a Szabadító is tette

Az evangélium tanítására tett erőfeszítéseid közben tekints Jézus Krisztusra példaként! Tanulmányozd a halandó szolgálatáról szóló beszámolókat, és keresd a módot, hogy úgy taníts, ahogyan Ő tanított! Valódi szeretetet és törődést mutatott azok iránt, akiket szolgált. Egyénileg erősítette meg az embereket, akiknek úgy tanította az evangéliumi tantételeket, hogy azokat segítségként felhasználhassák az egyéni problémáik megoldásában. Egyesekben felébresztette a vágyat, hogy megértsék az evangéliumot, és a szerint éljenek. Időnként olyan kérdéseket tett fel, amelyek segítettek nekik alkalmazni a tanultakat. Az evangélium szabadító igazságait tanította, és segített a hallgatóinak megérteni, hogy mit kell tudniuk, tenniük és mivé kell válniuk annak érdekében, hogy elnyerjék az örök élet ajándékát.

Miközben a Szabadító példáját követed, a tanításod táplálni fog és fel fog emelni másokat, építi a hitüket, és magabiztosságot ad nekik az élet kihívásaival szemben. Arra fogja bátorítani őket, hogy elhagyják a bűnt, és engedelmeskedjenek a parancsolatoknak. Segíteni fog nekik Krisztushoz jönni, és megmaradni az Ő szeretetében.

Tanítás a Lélek által

Az Úr azt mondta: „És a Lélek a hit imája által adatik meg nektek; és ha nem kapjátok meg a Lelket, akkor nem taníthatok” (T&Sz 42:14). A Lélek, avagy a Szentlélek az Istenség egyik

tagja. A Lélek egyik célja az, hogy kinyilvánítsa az igazságot mindenről (lásd Moróni 10:4–5). Csak a Lélek hatása által lehet az evangéliumi tanítás felemelő és inspiráló.

Az evangélium tanítójaként abban a kiváltságban van részed, hogy eszköz lehetsz, amelyen keresztül a Szentlélek tanítani, tanúsítani, vigasztalni és inspirálni tud. Amint azt Nefi próféta tanította: „Mert amikor egy ember a Szentlélek hatalma által beszél, a Szentlélek hatalma viszi el azt az emberek gyermekeinek szívébe” (2 Nefi 33:1).

Ha lelkiekben felkészülsz, a Szentlélek tudtadra fogja adni, hogy mit tegyél és mondjál tanítás közben. A gyakori imádkozás, a szentírás-tanulmányozás, az evangélium szerinti élet és az alázatosság segítségével felkészítheted magadat.

A tanítás módszerei

Tanításod akkor lesz a leghatékonyabb, amikor változatosan használod a helyénvaló módszereket. Például megoszthatsz történeteket és példákat, amivel megragadod az emberek figyelmét, és rámutathatsz, hogy az evangéliumi tantételek miként vonatkoznak a mindennapos életre. Használhatsz képeket és tárgyakat, amelyekkel segítesz másoknak jobban megérteni a szentírásbeli beszámolókat és evangéliumi tantételeket. A zene által, te és akiket tanítasz, megidézhettek a Szentlélek befolyását, és olyan érzéseket fejezhetek ki, amiket másképp nehéz lenne kifejezni. Kérdéseket tehetsz fel, amelyek elmélkedő tanulásra és beszélgetésre buzdítanak, és amelyek a személyes élmények helyénvaló megosztásához vezetnek. Egyszerű tevékenységekkel segíteni tudsz a tanulóknak a figyelmük összpontosításában.

Amikor egy konkrét tanítási módszer használatát fontolgatod, tedd fel magadnak az alábbi kérdéseket: Meg fogja hívni a Lélek hatását ez a módszer? Illik azon tantételek szentségéhez, amelyeket tanítok? Fel fogja emelni, és erősíteni fogja azokat, akiket tanítok?

Ne feledd, hogy evangéliumi tanítóként az Urat képviseled! Győződj meg arról, hogy amit teszel és mondasz, az tiszteletteljes és egybeesik az Ő akaratával!

Az itt felsorolt további tanítási módszerek alkalmazásával kapcsolatos javaslatokat lásd: *Tanítás, nincs nagyobb elhívás* (36123 135), *Tanítási kalauz* (34595 135), valamint „Evangéliumi tanítás és vezetés” (16. rész), *Utasítások egyházi kézikönyve, 2. könyv: Papsági és segédszervezeti vezetők* (35903 135).

További utalások: Móziás 18:19; Alma 1:26; 17:2–3; 31:5; T&Sz 11:21

evangélium visszaállítása

Amikor Jézus Krisztus a földön volt, megszervezte az egyházát a követői között. Keresztre feszítése és az apostolainak halála után az evangélium teljessége elvetetett a Földről a széleskörű hitehagyás miatt (lásd „hitehagyás”, 13–14. oldal). Sok férfi és nő kereste az evangélium igazságát a nagy hitehagyás évszázadai alatt, de nem tudták meglelni. Bár sokan őszintén prédikáltak a Szabadítóról és tanításairól, egyikük sem rendelkezett az igazság vagy az Istentől kapott papsági felhatalmazás teljességével.

A nagy hitehagyás a lelki sötétség időszaka volt, most azonban olyan időben élünk, amikor részesülhetünk „Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságá[ban]” (2 Korint husbeliek 4:4; lásd még T&Sz 45:28). Az evangélium teljessége visszaállított, és Jézus Krisztus igaz egyháza ismét a Földön van. Semmi más szervezethez sem fogható. Nem egy reformáció eredménye, ahol jóakarató férfiak és nők minden tőlük telhetőt megtettek, hogy változást idézzenek elő. Ez a Jézus Krisztus által alapított egyház visszaállítása. A Mennyei Atyának és szeretett Fiának a munkája.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaként olyan áldásokban részesülhetsz, amelyek közel 2000 éven át hiányoztak a Földről. A keresztelés és konfirmáció

szertartása által elnyerheted a bűneid bocsánatát, és a Szentlélek állandó társaságát élvezheted. Az evangélium szerint élhetsz annak teljességében és egyszerűségében. Jobban megértheted az Istenség természetét, Jézus Krisztus engesztelését, a földi élet célját és a halál utáni élet valóságát. Abban a kiváltságban lehet részed, hogy élő próféták irányítanak, akik Isten akaratát tanítják napjainkban. A templomi szertartások által útmutatást és békét találhatsz, felkészülhetsz az örök életre, a családot hoz lehetsz pecsételve mindörökre, és szabadító szertartásokat végezhetsz elhunyt őseidért.

A visszaállítás eseményei

Az alábbi pontok összefoglalnak néhány fontos eseményt az evangélium visszaállításában és Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházának újbóli megalapozásában, amelyről az Úr kijelentette, hogy „az egyetlen igaz és élő egyház az egész föld színén” (T&Sz 1:30).

1820, koratavas. Jézus Krisztus igaz egyházát keresve a 14 éves Joseph Smith egy ligetben imádkozott nem messze a New York állambeli Palmyra városkában lévő otthonától. Válaszként az alázatos imájára a Mennyei Atya és Jézus Krisztus meglátogatta őt, és azt mondták neki, hogy az akkoriban a Földön lévő egyik egyházhoz se csatlakozzon. (Lásd Joseph Smith története 1:11–19.) Az egyházban Joseph Smith első látomása-ként utalunk erre az élményre.

1823. szeptember 21–22. Joseph Smitht meglátogatta egy Moróni nevű angyal. Moróni eljövendő eseményekről jövendölt, és beszélt Josephnek a Mormon könyve feljegyzéseiről, melyeket aranylemezekre írtak. Az angyal megengedte Josephnek, hogy lássa az aranylemezeket,

amelyek a nem messze lévő Kumóra-dombon voltak elrejtve. (Lásd Joseph Smith története 1:27–53.)

1827. szeptember 22. Joseph Smith átvette az aranylemezeket Morónitól a Kumóra-dombon, azután, hogy az azt megelőző négy év mindegyikében szeptember 22-én találkozott Morónival. (Lásd Joseph Smith története 1:53, 59.)

1829. május 15. Miközben az aranylemezek fordításán dolgoztak, és a bűnök bocsánatára való keresztelésről olvastak, Joseph Smith és írnoka, Oliver Cowdery elment egy félreeső helyre, hogy megkérdezzék az Urat e dologban. Ott, a Susquehanna-folyó partján, a Pennsylvania állambeli Harmony közelében, választ kaptak az imájukra. Keresztelő János mint feltámadt lény jött el hozzájuk a menny hírnökeként egy fényes felhőben. Rájuk ruházta az ároni papságot. Majd pedig utasításainak engedve, Joseph és Oliver megkeresztelték egymást, és felszentelték egymást az ároni papságba. (Lásd Joseph Smith története 1:68–72; lásd még T&Sz 13.)

1829. május. Péter, Jakab és János, az ősi apostolok Joseph Smithre és Oliver Cowderyre ruházta a melkisédeki papságot. (Lásd T&Sz 128:20.)

1829. június. „Isten ajándéka és hatalma által” (T&Sz 135:3) vezetve, Joseph Smith próféta befejezte a Mormon könyve fordítását.

1830. március 26. A Mormon könyve első nyomtatott példányai megjelentek a New York állambeli Palmyrában.

1830. április 6. Hat egyházzal megalapították az egyházat a New York állambeli Fayette községben.

1836. március 27. Felszentelték eme adományozási korszak első templomát, a Kirtland templomot. Joseph Smith próféta mondta a felszentelési imát, amelyet kinyilatkoztatásban kapott. (Lásd T&Sz 109.)

1836. április 3. A Szabadító megjelent Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek a Kirtland templomban. Mózes, Éliás és Illés szintén megjelent, és papsági kulcsokat adott Josephnek és Olivernek. Illés elhozta a pecsételő hatalom kulcsait, amelyek lehetővé teszik, hogy a családok örökre össze legyenek pecsételve. (Lásd T&Sz 110.)

Az egyház rendeltetése

Dániel, az ószövetségi próféta, azt jövendölte, hogy Isten „támaszt [majd] birodalmat”, amely „soha örökké meg nem romol”, hanem „megáll örökké” (Dániel 2:44). E jövendölés megtételekor Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházáról beszélt, Isten királyságáról a Földön napjainkban. Az egyház hat taggal történő megszervezésének napjától fogva folyton növekedett és fejlődött, és addig fog fejlődni, mígnem „betölté az egész földet” (Dániel 2:35; lásd még T&Sz 65:2). Sok százezren keresztkednek meg minden évben. A Mormon könyvét egyre több nyelvre fordítják le. Templomok épülnek világszerte. Jézus Krisztussal az egyház élén, élő próféták irányítják az egyház fejlődését, míg a Föld fel nem készül a Szabadító második eljövételére.

Joseph Smith próféta így szólt a visszaállítás áldásairól: „Most, mit hallunk az evangéliumban, amit megkaptunk? Az öröm hangját! Az irgalom hangját a mennyből; és az igazság

hangját a földből; örömteli híreket a halottak számára; az öröm hangját az élők és a halottak számára; nagy öröm örvendetes híreit (T&Sz 128:19).

További utalások: Ésaías 2:1–3; 29:13–14; Ap. csel. 3:19–21; Jelenések 14:6–7; 2 Nefi 3:3–15; T&Sz 128:19–21; 133:36–39, 57–58; Joseph Smith története

Lásd még hitehagyás; Jézus Krisztus második eljövetele; Joseph Smith; kinyilatkoztatás.

felmagasztosulás (*Lásd* örök élet.)

felruházás (*Lásd* templomok.)

feltámadás

Ádám és Éva bukása miatt ki vagyunk téve a fizikai halálnak, amely a lélek és a test különválását jelenti. Jézus Krisztus engesztelése révén mindenki fel fog támadni – mindenki megszabadul a fizikai haláltól (lásd 1 Korinthusbeliek 15:22). A feltámadás a léleknek a testtel való újbóli egyesülése egy tökéletes, halhatatlan állapotban, amikor többé nem lesz betegségnek vagy halálnak kitéve (lásd Alma 11:42–45).

A Szabadító volt az első ember a Földön, aki feltámadt. Az Újszövetség számos beszámolót tartalmaz, melyek tanúsítják, hogy feltámadt a halálból (lásd Máté 28:1–8; Márk 16:1–14; Lukács 24:1–48; János 20:1–29; 1 Korinthusbeliek 15:1–8; 2 Péter 1:16–17).

Amikor a feltámadt Úr megjelent apostolainak, segítette nekik megérteni, hogy húsból és csontból való teste van. Így szólt: „Lássátok meg az én kezeimet és lábaimat, hogy én magam vagyok: tapogassatok meg engem, és lássatok; mert a léleknek nincs húsa vagy csontja, a mint látjátok, hogy nékem van” (Lukács 24:39). Feltámadása után a nefitáknak is megjelent (lásd 3 Nefi 11:10–17).

A feltámadáskor „cselekedete[ink] szerint megítéltet[ünk]... És Isten elé állítatunk, és mindent úgy fogunk tudni, ahogy most tudunk, és minden bűnünkre világosan fogunk emlékezni” (Alma 11:41, 43). Az örök dicsőség, amelyet elnyerünk, a hithűségünktől fog függni. Bár mindenki feltámad, csak azok nyernek felmagasztosulást a celesztialis királyságban, akik Krisztushoz jöttek, és részesültek evangéliumának teljességében.

A feltámadás megértése és az arról szerzett bizonyság reményt és távlatokat adhat neked, amint megtapasztalod az élet kihívásait, próbatételeit és diadalait. Vigaszra és bizonyosságra lehetsz arról, hogy a Szabadító él, és az engesztelés által „ő széttöri a halál kötelékeit, hogy a sírnak ne legyen győzelme és hogy a halál fullánkja felemészttődjön a dicsőség reményében” (Alma 22:14).

További utalások: Ésaías 25:8; 26:19; János 5:25–29; 11:25–26; 1 Korinthusbeliek 15; Énós 1:27; Alma 40:23–26; 41; Mormon 9:12–14; T&Sz 88:15–16; 93:33–34; Mózes 1:39

Lásd még a dicsőség királyságai; halál, fizikai; Jézus Krisztus engesztelése; lélek; szabadítás; szabadítás terve.

forró italok (*Lásd* Bölcsesség szava.)

függőség (*Lásd* Bölcsesség szava; pornográfia; szerencsejáték.)

gármentek (*Lásd* templomok.)

gyötrelm

Mennyei Atyánk megváltást hozó tervének részeként a halandó életben meg kell tapasztalnod a gyötrelmet. A megpróbáltatások, a csalódások, a szomorúság és a szívfájdalom az élet nehezebbik része, melyek azonban lelki fejlődéshez,

finomodáshoz és fejlődéshez vezetnek, miközben az Úrhoz fordulsz.

A gyötrelem különböző forrásokból származik. Néha olyan megpróbáltatásokkal kell szembenézned, melyek a saját kevélységed és engedetlenséged következménye. Ezeket a megpróbáltatásokat igazlelkű étellel elkerülheted. A többi megpróbáltatás egyszerűen az élet természetes része, és akkor is érkezhetnek, amikor igazlelkű életet élsz. Például: megpróbáltatások érhetnek betegség vagy bizonytalanság idején, vagy szeretteid halálakor. Mások rossz döntése, fájdalomt okozó szavai, vagy tettei is okozhatnak gyötrelmet neked.

Hittel válaszolni a gyötrelemre

Sikered és boldogságod, most és az örökkévalóságban, nagymértékben attól függ, hogy miként reagálsz az élet nehézségeire.

A Mormon könyvében van egy történet, amely jól szemlélteti a gyötrelemre adott különféle válaszokat. Lehi próféta és a családja már néhány napja a pusztaságban vándorolt, íjakkal és nyilakkal vadászva élelemre. A család nehézségekkel nézett szembe, amikor Lehi fiai nem tudták használni íjjaikat. Lámán és Lemuel íja elvesztette a rugalmasságát, Nefié pedig eltörött. Éhesen és fáradtan, Lámán és Lemuel panaszkodni kezdett az Úr ellen. Még Lehi is zúgolódni kezdett. Nefi ezzel szemben nem akart elcsüggedni. Munkához látott. Így számolt be erről: „És lőn, hogy én, Nefi fából íjat, és egy egyenes vesszőből nyilat készítettem; felfegyvereztem tehát magam íjjal és nyillal, és parittyával és kövekkel. És azt kérdeztem atyámtól: Merre menjek táplálékot szerezni?” Nefi szavaitól megindítva, Lehi megkérdezte az Urat, hová menjenek táplálékért. Az Úr válaszolt az imáira, és elvezette Nefit egy olyan helyre, ahol talált táplálékot. (Lásd 1 Nefi 16:15–31.)

Amikor egyes embereket gyötrelmek érnek, olyanok lesznek, mint Lámán és Lemuel. Panaszkodnak, és keserűvé válnak. Ilyen kérdéseket tesznek fel: „Miért kell, hogy ez történjen velem? Miért kell ezt most elszenvednem? Mit tettem, hogy ezt érdemeltem?” Ezek a kérdések azonban képesek eluralkodni a gondolataikon. Az efféle kérdések elhomályosíthatják megértésüket, felemésztetik energiájukat, és megfoszthatják őket azoktól az élményektől, amelyeket az Úr nekik szán. Ahelyett, hogy így reagálnál, inkább Nefi példáját kövesd. Ilyen kérdéseket tegyél fel: „Mit kell tennem? Milyen tanulságot kell levonnom ebből a tapasztalatból? Mit kell megváltoztatnom? Kit kell segítenem? Hogyan tarthatom emlékezetemben a sok áldásomat megpróbáltatásaim idején?”

A különféle gyötrelmek más és más válaszlépéseket igényelnek. Például: ha betegség sújt, egyszerűen türelmesnek és hithűnek kell lenned. Ha mások szavai vagy tettei miatt szenvedsz, akkor azon kell munkálkodnod, hogy megbocsáss azoknak, akik megbántottak téged. Ha bántalmazás áldozata vagy, akkor azonnal kérj segítséget! Amennyiben saját engedetlenséged miatt érnek megpróbáltatások, akkor változtass viselkedéseden, és alázatosan kérj bocsánatot!

Jóllehet, a gyötrelmekre különbözőképpen fogsz reagálni, egynek azonban töretlennek kell lennie – bizalmadnak Mennyei Atyádban és Jézus Krisztusban. Alma próféta azt tanította: „Aki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondjaiban és a megpróbáltatásaiban, és felemeltetik az utolsó napon” (Alma 36:3).

Bízni Mennyei Atyánkban és Jézus Krisztusban

Amikor bízol az Atyában és a Fiúban, biztos lehetsz abban, hogy Ők tökéletes szeretettel szeretnek téged – Ők azt akarják, hogy boldog legyél, és Ők segíteni fognak lelkileg fejlődöd.

Tartsd be a parancsolatokat! Tudd meg az akaratukat, és tedd meg, amit megkövetelnek, még akkor is, amikor valami másra vágysz! Azzal a tudattal kell enyhülésért imádkoznod, hogy Mennyei Atyánk nem minden ügyet old meg azonnal – lehet, hogy megvárakoztat, hogy továbbra is tanulhass és fejlődhess. Ezeken keresztül, vigaszt találsz abban a bizonyosságban, hogy a Szabadító tökéletesen érti a megpróbáltatásaidat. Végtelen engesztelése részeként, magára vette „népének fájdalmait és betegégeit”. Magára vette gyengeségeiket, „hogyan bősége irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint” (Alma 7:11–12). Mivel megtapasztalta fájdalmadat, ezért tudja, hogyan segíthet neked. Ha hittel támaszkodsz rá, megerősít téged, hogy bármiféle megpróbáltatásnak ellen tudj állni.

Ahogy a megpróbáltatások idején igyekeztek az Úrban bízni, emlékezzetek a Joseph Smith próféta által adott tanácsra:

„Aki hűséges a megpróbáltatásban, annak jutalma nagyobb a menny királyságában.

Természetes szemetekkel jelenleg nem láthatjátok Isteneitek tervét azon dolgokat illetően, amelyek ezután jönnek, és a dicsőséget, amely sok megpróbáltatást követ.

Mert a sok megpróbáltatás után jönnek az áldások” (T&Sz 58:2–4).

Békét és örömet találni a gyötrelem idején

Még akkor is találhattok békét és örömet, amikor kihívásokkal és szomorúsággal kell megbirkóznod. A Mormon könyve tartalmaz egy beszámolót, amely egy igazlelkű népről szól, aki megtanulta ezt az igazságot. Ők Istenhez fohászkodtak, miközben egy kegyetlen uralkodó szolgátságában szenvedtek (lásd Móziás 24:8–12). Az Úr ezt válaszolta:

„Emeljétek fel a fejeteket és vigasztalódjatok meg, mert tudok a szövetségről, melyet velem kötöttetek; és én szövetséget fogok kötni a népemmel, és kiszabadítom őket a rabságból.

És megkönnyítem a terheteket, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon, méghozzá az alatt, míg rabságban vagytok; és ezt azért fogom megtenni, hogy ezentúl tanúkként állhassatok nekem, és hogy biztosan tudhassátok, hogy én, az Úristen meglátogatom népemet a megpróbáltatásaikban” (Móziás 24:13–14).

Az emberek hittel reagáltak, és „a terhek, melyeket... [rájuk] helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának” (Móziás 24:15).

Ezekhez, a hithű emberekhez hasonlóan, ti is „vidáman és türelmesen” vethetitek alá magatokat „az Úr minden akaratának”, tudván, hogy Ő megerősít titeket megpróbáltatásaitokban. Ő megígérte, hogy „minden olyan dolog, amellyel sanyargatva voltatok, összefog a javatokért, és nevem dicsőségéért, mondja az Úr” (T&Sz 98:3).

További utalások: Zsidók 4:15–16; 2 Nefi 2:11–24; Móziás 23:21–22; T&Sz 105:6; 121:7–9; 122

Lásd még béke; bűnbánat; megbocsátás; remény; szabadítás terve.

háború

Az Úr azt mondta, hogy az utolsó napokban az emberek majd „háborúkról és háborúk híreiről hallanak majd, és az egész föld mozgásban lesz, és az emberek szíve cserben hagyja őket” (T&Sz 45:26).

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként békeszerető emberek vagyunk. A Szabadítót követjük, aki a Béke Hercege. Várjuk ezeréves uralkodását, amikor véget érnek a háborúk, és a béke visszaállítatik a földre (lásd

Ésaiás 2:4). Ezzel együtt elismerjük, hogy a világban a kormányzati vezetők néha katonai csapatokat küldenek háborúba, hogy megvédjék nemzetüket és eszméiket.

A hadseregben szolgáló utolsó napi szenteknek nem kell azt érezni, hogy ketté kell szakadniuk országuk és Istenük között. Az egyházban „hiszünk, a királyoknak, elnököknek, uralkodóknak és elöljáróknak való alárendeltségben, a törvény iránti engedelmességben, annak tiszteletében és támogatásában” (Hittételek 1:12). A katonai szolgálat ezen tantétel iránti odaadást tükröz.

Ha az utolsó napi szenteket arra szólítják fel, hogy harcoljanak, Moróni kapitány példáját vehetik alapul, aki egy nagyszerű katonai vezető volt a Mormon könyvében. Jóllehet nagy harcos volt, nem lelte örömét a vérontásban (lásd Alma 48:11). Ő „szilárd volt a Krisztusba vetett hitben”, és az egyetlen ok, amiért harcolt, az volt, hogy „népét, jogait és országát, és vallását” megvédje a saját vére árán is” (Alma 48:13). Ha utolsó napi szenteknek háborúba kell menni, az igazság és az igazlelkűség szellemében kell menniük, azzal a vággyal, hogy jót tegyenek. Isten minden gyermeke iránti szeretettel a szívükben kell menniük, még az ellenfél iránt is. Ekkor, ha másnak a vérét kell ontaniuk, a tettük nem számít majd bűnnek.

Lásd még béke; polgári kormányzat és törvények.

hála

Az Úr ezt ígerte: „Aki minden dolgot hálásan fogad, dicsőségessé tétetik” (T&Sz 78:19). A hála egy felemelő, felmagasztaló hozzáállás. Saját tapasztalatotokból is tudhatjátok talán, hogy boldogabbak vagytok, amikor hála van a szívetekben. Ha hálásak vagytok, nem lehettek keserűek, haragtartók vagy becstelének.

Legyetek hálásak a csodálatos áldásokért, amelyekkel rendelkeztek! Legyetek hálásak a csodálatos lehetőségeitekért!

Legyetek hálásak a szüleiteknek! Mutassátok ki nekik a hálátokat! Mondjatok köszönetet barátaitoknak és tanítóitoknak! Fejezzétek ki elismeréseteket mindenkinek, aki szívességet tesz nektek, vagy valamiképpen segít titeket!

Köszönjétek meg Mennyei Atyátoknak az irántatok tanúsított jóságát! Azzal is kimutathatjátok Isten iránti hálátokat, hogy elismeritek kezét minden dologban, megköszöntök Neki mindent, amit ad, betartjátok a parancsolatait, és másokat szolgáltok. Adjatok Neki hálát Szeretett Fiáért, Jézus Krisztusért! Mutassatok hálát a Szabadító remek példájáért, tanításaiért, kinyújtott karjáért, mellyel felemel és segít, valamint végtelen engeszteléséért!

Köszönjétek meg az Úrnak a visszaállított egyházát! Köszönjétek meg Neki mindazt, amit felajánl nektek! Köszönjétek meg barátaitokat és családotokat! A hálaadás szelleme irányítsa és áldja meg napjaitokat és éjszakáitokat! Igyekezetek, hogy mindig hálásak legyetek! Meglátjátok majd, hogy csodálatos eredményeket szül.

További utalások: Zsoltárok 100:3–4; Lukács 17:11–19; Móziás 2:19–22; Alma 34:38; T&Sz 59:7

halál, fizikai

A fizikai halál a lélek és a halandó test különválása. Ádám bukása hozta el a fizikai halált a világba (lásd Mózes 6:48).

A halál Mennyei Atyánk szabadulást hozó tervének lényeges része (lásd 2 Nefi 9:6). Ahhoz, hogy hasonlóvá váljunk a Mennyei Atyához, meg kell tapasztalnunk a halált, és később tökéletes, feltámadt testet kell nyernünk.

Amikor a fizikai test meghal, a lélek tovább él. A lelkek világában az igazlelkűek lelkét „a boldogság állapotába fogadják be, melyet paradicsomnak hívnak, a nyugalom állapotának,

a béke állapotának, ahol megpihennek majd minden bajuktól, és minden gondtól és bánattól” (Alma 40:12). Egy lelki börtön nevű helyet tartanak fenn azoknak, „akik bűneikben haltak meg, az igazság ismerete nélkül, vagy vétekben, elutasítván a prófétákat” (T&Sz 138:32). A börtönben lévő lelkeknek „tanították [...] az Istenbe vetett hitet, a bűnbánatot, helyettes általi keresztelkedést a bűnök bocsánatára, a Szentlélek ajándékát kézrátétel által. És az evangélium minden más tantételét, amelyet tudniuk kellett annak” (T&Sz 138:33–34). Amennyiben elfogadják az evangélium tantételeit, megbánják bűneiket, és elfogadják az értük elvégzett szertartásokat, befogadják őket a paradicsomba.

Jézus Krisztus engesztelése és feltámadása miatt a fizikai halál csak időleges: „Mert a miképen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek” (1 Korinthusbeliek 15:22). Mindenki fel fog támadni, ami azt jelenti, hogy minden ember lelke újraegyesül a testével – „minden dolog visszaállítatik a saját és tökéletes testéhez” és többé a halálnak nem lesz hatalma felette (Alma 40:23; lásd még Alma 11:44–45).

Talán már ti is megtapasztaltátok a fájdalmat, amit egy családtag vagy barát halála okoz. Ilyen esetben természetes, hogy fájdalmat érzünk. Sőt, a gyászolás a szeretet legmélyebb kimutatásainak egyike. Az Úr azt mondta: „Éljetek együtt szeretetben olyannyira, hogy siratjátok azok elvesztését, akik meghalnak” (T&Sz 42:45). A halál csak akkor nem jár együtt fájdalommal, ha az életből kivesszük a szeretetet.

Még amikor szeretteitek halálát gyászoljátok is, vigaszra lelhetek a feltámadás ígéretében, és abban a bizonyosságban, hogy a családok örökké együtt lehetnek. Láthatjátok „a bánat és az örömezés nagy okát – a bánatét az emberek közötti halál és pusztulás miatt, és az örömet Krisztus életre vivő világossága miatt” (Alma 28:14; lásd még a 9–13-as verseket).

Azon túl, hogy vigaszra lelünk szereteteink halálakor, megbékélhetünk a halál gondolatával. Miközben az evangélium szerint éltek, emlékezhetek az Úr ígéreterére: „Azok, akik énbennem hálnak meg, nem ízlelik meg a halált, mert az édes lesz számukra” (T&Sz 42:46).

További utalások: Ésaías 25:8; 1 Korinthusbeliek 15:51–58; 2 Nefi 9:6–15; Móziás 16:6–8

Lásd még feltámadás; Jézus Krisztus engesztelése; paradicsom; szabadítás terve.

halál, lelki

A lelki halál az Istentől való elválás. A szentírások a lelki halál két okáról tanítanak. Az első ok a bukás, a második pedig saját engedetlenségünk.

A Mormon könyvében Sámuel próféta azt tanította: „Ádám bukása által az egész emberiség ki lett vágva az Úr színe elől, és az időleges és a lelki dolgok tekintetében is halottnak tekinthető” (Hélamán 14:16). Földi életünk alatt elkülönítenek minket Isten jelenlététől. Az engesztelés által Jézus Krisztus mindenkit megvált ettől a lelki haláltól. Sámuel bizonyosságát tette, hogy a Szabadító feltámadása „váltja meg az egész emberiséget az első haláltól – ettől a lelki haláltól. [...] „De íme, Krisztus feltámadása megváltja az emberiséget, igen, méghozzá az egész emberiséget, és visszavezeti őket az Úr színe elé” (Hélamán 14:16–17). Lehi próféta azt tanította, hogy az engesztelésnek köszönhetően „minden ember Istenhez jön; tehát az ő színe elé állnak, hogy általa megítéltesse nek, a benne lévő igazság és szentség szerint” (2 Nefi 2:10).

További lelki halál következik engedetlenségünk eredményeként. Bűneink tisztátalanná tesznek bennünket, így nem élhetünk Isten színe előtt (lásd Rómabeliek 3:23; Alma 12:12–16, 32; Hélamán 14:18; Mózes 6:57). Az engesztelés által Jézus Krisztus megváltást ajánl ettől a lelki haláltól, de csak ha hiszünk Őbenne, megbánjuk bűneinket és engedelmeskedünk

az evangélium tantételeinek és szertartásainak (lásd Alma 13:27–30; Hélamán 14:19; Hittételek 1:3).

További utalások: 1 Nefi 15:33–35; Alma 40:26; 42:23

Lásd még bukás; bűn; bűnbánat; engedelmesség; hit; Jézus Krisztus engesztelése.

halandóság előtti lét (*Lásd* szabadítás terve.)

házasság

A mai világban sokan elvetik, sőt ki is gúnyolják a házasságot és a családot. Az ilyen megtévesztő és romboló hangok közepette az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma az igazság állandó hangján szólal meg. Ők „ünnepélyesen kijelent[ik], hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyermekeinek örökkévaló sorsára vonatkozó tervében” (lásd „A család: Kiáltvány a világhoz”, e könyv 30. oldalán).

Az élet legnagyobb örömeit a családban leljük meg. Az erős családi kötelékek erőfeszítéseket kívánnak, az ilyen erőfeszítések azonban nagy boldogságot hoznak ebben az életben és az örökkévalóságban. Ha a múltban nem is volt boldog családi életed, törekedhetsz egy boldog, örökkévaló házasságra és szeretetteljes kapcsolatra a családtagjaiddal.

A házasság új és örökre szóló szövetsége

Mennyei Atyánk boldogság tervében egy férfit és egy nőt egymáshoz lehet pecsételni az időre és az örökkévalóságra. Akiket a templomban pecsételnek össze, megkapják azt a biztosítékot, hogy kapcsolatuk örökké folytatódhat, amennyiben hűek maradnak a szövetségeikhez. Tudják, hogy semmi, még a halál sem választhatja el őket véglegesen.

Az örökkévaló házasság szövetsége elengedhetetlen a felmagasztosuláshoz. Az Úr ezt nyilatkoztatta ki Joseph Smith-szen keresztül: „A celesztialis dicsőségben három menny vagy fokozat van. A legmagasabb elnyeréséhez az embernek be kell lépnie a papság e rendjébe [értve ezalatt a házasság új és örök szövetségét]; Ha nem teszi meg ezt, nem nyerheti el. Másikba beléphet, de az a vége királyságának; nem lehet gyarapodása” (T&Sz 131:1–4).

A pecsételő szertartás elnyerése és a templomi szövetések megkötése után a párnak hithűen kell tovább haladnia, hogy elnyerhessék az örökkévaló házasság és a felmagasztosulás áldásait. Az Úr azt mondta:

„Ha egy ember feleséget vesz magának szavam által, amely az én törvényem, és az új és örök szövetség által, és azt megpecsételi számukra az ígéret Szent Lelke az által, akit felkentek, akinek kijelöltem ezt a hatalmat és e papság kulcsait; ...és ha megmaradnak szövetségemben..., akkor minden dologban úgy tesznek velük, amit csak szolgám rájuk helyez, az időben, és mind az örökkévalóságon át; és az teljességgel érvényes lesz, amikor kikerülnek a világból” (T&Sz 132:19; az ígéret Szent Lelkének magyarázatát lásd a 183. oldalon).

Felkészülés a házasságra

Amennyiben egyedülálló vagy, gondosan készítsd fel magad a házasságra! Ne feledd, hogy a templomban kötött házasságot semmi sem helyettesítheti! Készülj fel arra, hogy a megfelelő személlyel, a megfelelő helyen és megfelelő időben köss házasságot! Már most élj érdemesen az olyan személyre, akivel házasságot szeretnél kötni!

Csak azokkal randevúzz, akik magas normák szerint élnek, és akiknek a társaságában megtarthatod magas normáidat! Gondosan tervezz pozitív és építő jellegű tevékenységeket, hogy ne maradj kettesben a másikkal minden tennivaló

nélkül! Maradjatok biztonságos helyen, ahol könnyen ural-
kodhattok magatokon! Ne vegyél részt olyan beszélgetések-
ben vagy tevékenységekben, amik nemi vágyakat keltenek!

Olyan társat keress, aki veled azonos hitet vall! Olyasva-
lakit keress, akit mindig becsülhetsz és tisztelhetsz, aki kie-
gészít téged az életedben! Mielőtt megházasodsz, győződj meg
arról, hogy olyan valakit találtál, akinek az egész szívedet, az
egész szeretetedet, a teljes szövetségedet és a teljes hűségedet
odaadhatod!

Tanács a nem házasoknak

Egyes egyháztagok önhibájukon kívül egyedülállók
maradnak, noha szeretnének megházasodni. Ha ebben a hely-
zetben vagy, biztos lehetsz abban, hogy „a kik Istent szeretik,
minden javokra van” (Rómabeliek 8:28). Ha érdemes
maradsz, egy napon, ebben vagy a következő életben mega-
datik majd neked egy örökkévaló családi kapcsolat áldása. Az
Úr újra meg újra megígérte ezt utolsó napi prófétáin keresztül.

Ha egyedülálló vagy, és szeretnél megházasodni, ne add
fel a reményt! Ugyanakkor ne engedd, hogy ez a cél teljesen
lefoglaljon! Ehelyett aktívan vegyél részt tartalmas tevékeny-
ségekben! Keresd a szolgálat lehetőségét a tágabb családo-
dodban és a közösségedben! Fogadd el és magasztald fel az egy-
házi elhívásokat! Maradj tiszta, testben és lélekben egyaránt!
Tanulj, fejlődj és haladj előre a személyes életedben!

A boldog házasság elérése

Amennyiben házas vagy, ne feledd, hogy a közted és
házastársad közti barátság és szeretet a legdrágább földi kap-
csolat! A házastársad az egyetlen személy az Úr mellett, akit a
parancsolat szerint teljes szíveddel szeretned kell (lásd T&Sz
42:22).

Ne feledd, hogy a házasság, a maga legigazabb értelmében, egyenrangú felek kapcsolata, melyben senki nem gyakorol uralmat a másik felett, hanem mindketten egymást bátorítják, vigasztalják és segítik!

Mivel a házasság ilyen fontos kapcsolat az életben, igényli és meg is érdemli az idő ráfordítását. Ne tulajdonítsatok nagyobb fontosságot a kevésbé fontos teendőknél! Fordítsatok időt arra, hogy beszélgetsetek és meghallgassátok egymást! Legyetek előzékenyek és tisztelettudóak! Gyakran fejezzétek ki a gyengéd érzéseket és a ragaszkodásokat!

Határozzátok el, hogy soha semmi nem fog közéték állni, ami megzavarná a házasságotokat! Határozzátok el, hogy sikerre viszitek a házasságotokat, a felmerülő kihívások ellenére!

Legyetek hűségesek egymáshoz! Legyetek hűek házassági szövetségitekben – gondolatban, szóban és tettben egyaránt! Ne feledjétek, hogy az Úr ezt mondta: „Szeresd feleségedet teljes szíveddel, és őhozzá ragaszkodj és senki máshoz” (T&Sz 42:22). A „senki máshoz” kifejezés azt tanítja, hogy semmilyen személy, tevékenység vagy vagyon sem előzheti meg a házastársaddal való kapcsolatodat.

Maradj távol mindentől, ami bármi módon hűtlenséghez vezethetne! A pornográfia, a káros fantáziálás és a flörtölés rombolni fogja a jellemedet, és a házasságod alapjait fogja meggrázni.

Pénzügyeitek intézésében működjetek együtt! Dolgozzatok együtt a költségvetésetek kialakításában és követésében! Fegyelmezzétek magatokat a költekezésben, és kerüljétek az adósság igáját! A bölcs pénzbeosztás és az adósságtól való mentesség hozzájárul az otthon békéjéhez.

Életetek középpontjában Jézus Krisztus evangéliuma álljon! Segítsetek egymásnak a megkötött szövetségek megtartásában! Járjatok együtt istentiszteletre és a templomba! Közös

tanulmányozzátok a szentírásokat! Minden nap elején és végén térdelejték le közösen, hogy megköszönjék a Mennyei Atyának egymást, és együttesen kérjék az áldásait az életekre, az otthonotokra, a szeretteitekre és az igazlelkű vágyaitokra! Akkor Isten vezetni fog benneteket, és a Vele folytatott napi társalgások elhozza a békét és örömet, amely semmi más forrásból nem fakad. Egymás társasága egyre édesebb lesz az évek során; szeretetetek megerősödik. Egymás iránti megbecsülésetek növekedni fog.

További utalások: 1 Mózes 1:27–28; 2:18, 21–24; 1 Korinthusbeliek 11:11; Efézusbeliek 5:22–33; Mózes 2:27–28; 3:18, 21–24

Lásd még család; egység; erkölcsi tisztaság; templomok; válás

házasságtörés (*Lásd* erkölcsi tisztaság.)

házitanítás (*Lásd* papság.)

Hetvenek (*Lásd* egyházi igazgatás.)

Hetvenek Kvórumai (*Lásd* egyházi igazgatás.)

hit

Pál apostol azt tanította, hogy „a hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsidók 11:1). Alma hasonló kijelentést tett: „Ha hitetek van, akkor olyan dolgokat reméltek, melyek nem láthatók, de igazak” (Alma 32:21).

A hit a cselekvés és a hatalom tantétele. Amikor egy érdekes célért dolgoztok, hitet gyakoroltok. Olyan dolgot reméltek, amit még nem láttok.

Hit az Úr Jézus Krisztusban

Ahhoz, hogy hitetek szabaduláshoz vezessen benneteket, az Úr Jézus Krisztusban kell összpontosulnia (lásd Ap. csel. 4:10–12; Móziás 3:17; Moróni 7:24–26; Hittételek 1:4). Krisztusba vett hitet gyakoroltok, amikor bizonyosak vagytok abban, hogy Ő létezik, helyesen képzelitek el az Ő jellemét, és tudjátok, hogy az Ő akarata szerint törekedtek élni.

A Jézus Krisztusba vetett hit azt jelenti, hogy teljesen Őrá támaszkodtok – megbíztok végtelen hatalmában, intelligenciájában és szeretetében. Emellett hisztek tanításaiban. Hisztek abban, hogy noha ti nem értetek mindent, Ő igen. Gondoljátok arra, hogy mivel Ő megtapasztalta minden fájdalmatokat, szenvedéséteket és gyengeségeket, tudja, miként segítsen a mindennapos nehézségek fölé emelkedni! (Lásd Alma 7:11–12; T&Sz 122:8.) Ő „[meggyőzte] a világot” (János 16:33), és elkészítette számotokra az utat az örök élet elnyeréséhez. Ő mindig készséggel segít, amikor könyörgésére gondolunk: „Mindenben gondolatban reám tekintetek; ne kételkedjetek, ne féljetek” (T&Sz 6:36).

Hittel élni

A hit több a tétlen meggyőződésnél. Hiteteket cselekedetek, vagyis életmódotok által mutatjátok meg.

A Szabadító ezt ígérte: „Ha hisztek énbennem, hatalmatokban lesz mindazt megtenni, amit én jónak látok” (Moróni 7:33). A Jézus Krisztusba vetett hit arra indíthat benneteket, hogy kövessétek az Ő tökéletes példáját (lásd János 14:12). Hitetek jótettekhez, a parancsolatok betartásához, és bűneitek megbánásához vezethet benneteket (lásd Jakab 2:18; 1 Nefi 3:7; Alma 34:17). Hitetek segíthet a kísértések legyőzésében. Alma ezt tanácsolta fiának, Hélamánnak: „Tanítsd meg nekik, hogy alázkodjanak meg, és hogy legyenek szelídek és alázas szívűek; tanítsd meg nekik, hogy az Úr Jézus Krisztusba

vetett hitükkel álljanak ellen az ördög minden kísértésének” (Alma 37:33).

Az Úr hatalmas csodákat tesz majd az életetekben, hitekettől függően (lásd 2 Nefi 26:13). A Jézus Krisztusba vetett hit segít lelki és fizikai gyógyulásra lelni az Ő engesztelése révén. Lásd 3 Nefi 9:13–14.) A próbatételek idején a hit erőt adhat nektek az előrehaladáshoz, hogy bátran szembenézzetek a viszontagságokkal. Még amikor a jövő bizonytalannak tűnik is, a Szabadítóba vetett hitek békét nyújthat. (lásd Rómabéliek 5:1; Hélamán 5:47).

Hitetek gyarapítása

A hit Isten ajándéka, de táplálnotok kell ahhoz, hogy erős maradjon. A hit olyan, mint a karizmotok. Ha edzitek, megerősödik. Ha kendőben felkötitek, és úgy hagyjátok, meggyengül.

A hit ajándékát azzal táplálhatjátok, ha Jézus Krisztus nevében a Mennyei Atyához imádkoztok. Atyátok iránti hálátok kifejezése, és a számotokra és mások számára szükséges áldásaiért való esdeklés közben közelebb kerültök Hozzá. Közelebb kerültök a Szabadítóhoz, akinek engesztelése lehetővé teszi, hogy irgalomért esedeztetek (lásd Alma 33:11). A Szentlélek halk útmutatása iránt is fogékonyabbak lesztek.

Hiteteket a parancsolatok betartásával erősíthetitek. Mint Isten minden áldása, a hit is az egyéni engedelmesség és igazlelkű cselekvés által adatik és gyarapodik. Ha a lehető legnagyobb mértékben kívánjátok hiteteket gyarapítani, be kell tartanotok a megkötött szövetségeiteket!

Hiteteket a szentírások és az utolsó napi próféták szavainak tanulmányozása által is fejleszthetitek. Alma próféta azt tanította, hogy Isten ígéje segít a hit megerősítésében. Az ígét egy maghoz hasonlítva azt mondta, hogy a vágy a hitre oda vezethet benneteket, hogy helyet adtok az ígének, hogy

hitehagyás

a szívetekbe ültessék. Akkor érezni fogjátok, hogy az ige jó, mert elkezdí gyarapítani a lelketeket, és megvilágítja értelmeteket. Ez pedig erősíteni fogja a hiteteket. Miközben folyamatosan tápláljátok az ígét a szívetekben „nagy szorgalommal és türelemmel, várakozással tekintve annak gyümölcsére, akkor az gyökeret fog verni; és íme, örökké tartó életre sarjadó fa lesz belőle”. (Lásd Alma 32:26–43.)

További utalások: Zsidók 11; Jakab 1:5–6; 2:14–26; Ether 12:4–27; Moróni 7:20–48; T&Sz 63:7–11; 90:24

Lásd még bűnbánat; Isten, az Atya; Jézus Krisztus; keresztelés.

hitehagyás

Amikor az emberek egyéenként vagy csoportosan elfordulnak az evangélium tantételeitől, akkor a hitehagyás állapotában vannak.

A világtörténelemben időszakonként előfordult az általános hitehagyás. Az igazlelkűség ideje után az emberek gyakran fordultak a gonoszsághoz. Erre példaként szolgál a nagy hitehagyás, amely az után következett be, hogy a Szabadító megalapította az egyházát. A Szabadító és az apostolai halála után az emberek meghamisították az evangélium tantételeit, és felhatalmazás nélküli változtatásokat hoztak az egyház szervezetében és a papsági szertartásokban. A széles körben elterjedt gonoszság miatt az Úr visszavonta a papsági felhatalmazást a földről.

A nagy hitehagyás idején az emberek nem kaptak mennyei útmutatást élő prófétáktól. Számos egyházat alapítottak, de ezek nem rendelkeztek papsági hatalommal, hogy az embereket az Atyaisten és Jézus Krisztus valódi megismeréséhez vezessék. Meghamisították vagy elvesztették a szentírások egyes részeit, és senki sem rendelkezett azzal a felhatalmazással, hogy a Szentlélek ajándékát konfirmálja, vagy

más papsági szertartásokat végezzen. Ez a hitehagyás addig tartott, amíg 1820-ban Mennyei Atyánk és az Ő Szeretett Fia megjelentek Joseph Smithnek, és megvetették az evangélium teljessége helyreállításának alapját.

Mi most olyan időszakban élünk, amikor Jézus Krisztus evangéliuma helyreállítatott. A múltbéli egyházaktól eltérően, Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházán nem lesz úrrá a nagy hitehagyás. A szentírások azt tanítják, hogy az egyház soha többé nem pusztul el (lásd T&Sz 138:44; lásd még Dániel 2:44).

Jóllehet, még egy általános hitehagyás nem lesz, nekünk azonban óvakodnunk kell a személyes hitehagyástól. Megvédhetitek magatokat a személyes hitehagyás ellen, ha betartjátok a szövetségeiteket, engedelmeskedtek a parancsolatoknak, követitek az egyházi vezetőket, részesültök az úrvacsorából és állandóan erősítitek a bizonyosságotokat a napi szentírás-tanulmányozás, ima és szolgálat által.

További utalások: Ésaías 24:5; Ámós 8:11–12; Máté 24:4–14; Ap. csel. 20:28–30; 2 Timótheus 3:1–5, 14–15; 4:3–4; 1 Nefi 13:24–29; Mormon 1:13–14; T&Sz 1:15–17; Joseph Smith története 1:17–19

Lásd még az evangélium helyreállítása; egyházi igazgatás; papság.

Hittételek

A Hittételek 13 alapvető pontban határozzák meg, hogy miben hisznek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjai. Joseph Smith próféta, John Wentworthnek, egy újság szerkesztőjének írott levelében fogalmazta meg először ezeket a pontokat. A levél Wentworth úr azon kérésére adott válasz, hogy miben hittek az egyház tagjai. Ezt követően ezeket kiadták egyházi folyóiratokban. Ma már szentírásnak tekintjük ezeket, és a Nagyértékű gyöngy részét képezik.

hódolat

Istennek hódolni annyit jelent, hogy Neki adod szereteted, áhítatod, szolgálataid és tiszteleted. Az Úr ezt parancsolta Mózesnek: „Hódolj Istennek, mert csakis őt szolgálj” (Mózes 1:15). Ezt parancsolta ebben az adományozási korszakban: „Teljes szíveddel, teljes lelkeddel, elméddel és erőddel szeresd az Urat, a te Istenedet; és Jézus Krisztus nevében szolgálj őt” (T&Sz 59:5). Ha bárkit vagy bármit az Isten iránti szeretet fölé helyezel, hamis hódolatot, illetve bálványimádást gyakorolsz (lásd 2 Mózes 20:3–6).

Az Atya iránti hódolat egyik módja az ima. Alma ezt tanította fiának, Hélamánnak: „Istenhez fohászkodj teljes fenntartásodért; igen, minden cselekedeted az Úrnak legyen, és ahová csak mész, az Úrban legyen az, minden gondolatod az Úrra irányuljon; igen örökre az Úrra legyenek helyezve szíved érzelmei” (Alma 37:36).

Az egyházi gyűlésekre a hódolat szellemében kell eljárnod. Az Úr megparancsolta: „És hogy még teljesebb mértékben megtarthatd magad szeplőtlennek a világtól, menj el az imádság házába, és ajánld fel szentségeidet az én szent napomon; mert bizony ez a nap jelöltetett ki számodra, hogy megpihenj munkáidtól, és odaadásodat leródd a Magasságosnak” (T&Sz 59:9–10).

Hódolatodnak része még a papsági szertartásokban való részvétel. Amennyiben áhítattal veszel az úrvacsorából és elmész a templomba, akkor azzal megemlékezel a Mennyei Atyádról, és neki hódolsz, valamint kifejezed a Fia, Jézus Krisztus iránti háládat.

A hódolat külső megnyilvánulásai mellett a hódolat szellemében kell lenned, akárhová mész és akármit teszel. Alma megtanította ezt a tantételt egy csoport embernek, akiket kiűztek imádatuk helyéről. Segített nekik megérteni, hogy az igaz hódolat nem korlátozódik a hét egyetlen napjára (lásd Alma

32:11). Ugyanezen embercsoporthoz szólva, Alma társa, Amulek arra buzdította őket, hogy Istennek hódoljanak, „ahol csak va[nnak], lélekben és igazságban” (Alma 34:38).

További utalások: Zsoltárok 95:6–7; Móziás 18:25; Alma 33:2–11; T&Sz 20:17–19, 29; Hittételek 1:11

Lásd még böjtölés és böjti felajánlások; ima; Isten, az Atya; sabbat; szeretet.

homoszexualitás (*Lásd* erkölcsi tisztaság.)

hozzájárulások (*Lásd* böjt és böjti felajánlások; tizedfizetés.)

Igazság Lelke (*Lásd* Szentlélek.)

igazságosság

Az igazságosság az a változatlan törvény, amely meghozza a tettekkel járó következményeket. Az igazságosság törvényének köszönhetően áldásokat nyertek, amikor engedelmeskedtek Isten törvényeinek (lásd T&Sz 130:21–22). Az igazságosság törvénye azt is megkívánja, hogy minden bűnötökért fizessétek meg a büntetés árát. Megköveteli, hogy semmilyen tisztátalan dolog ne lakhasson Istennel (lásd 1 Nefi 10:21).

Amikor a Szabadító véghezvitte az engesztelést, magára vette a bűneinket. Képes volt arra, hogy „beteljesítse a törvényt” (2 Nefi 2:7), mivel kitette magát annak a büntetésnek, amit a törvény megkövetelt a bűneinkért. Ily módon eleget tett az igazságosság követelményeinek, és irgalmat nyújtott mindenkinek, aki megbánja a bűneit, és követi Őt (lásd Móziás 15:9; Alma 34:14–16). Mivel megfizette az árat a bűneitekért, nem kell majd elszenvednetek azt a büntetést, ha megbánjátok a bűneiteket (lásd T&Sz 19:15–20).

További utalások: 2 Nefi 9:26; Alma 42

Lásd még bűnbánat; irgalom; Jézus Krisztus engesztelése.

ima

Isten gyermeke vagy. Mennyei Atyád szeret téged és ismeri a szükségleteidet, és azt szeretné, hogy kommunikálj Vele imán keresztül. Őhozzá imádkozz, és senki máshoz! Az Úr Jézus Krisztus megparancsolta: „Mindig imádkozzatok tehát az Atyához az én nevemben” (3 Nefi 18:19).

Ahogy szokásoddá válik, hogy imában fordulsz Istenhez, jobban megismered Őt, és egyre közelebb kerülsz Hozzá. Vágyaid egyre inkább olyanok lesznek, mint az Övéi. Képes leszel biztosítani magadnak és másoknak az áldásokat, melyeket Ő kész megadni, ha hittel kéred azokat.

Az ima tantételei

Mennyei Atyád mindig kész meghallgatni és megválaszolni az imáidat. Az imáid ereje tőled függ. Miközben igyekszel életed részévé tenni az imádkozást, jusson eszedbe ez a tanács:

Tedd jelentőségteljessé az imáidat! Mormon próféta figyelmeztetett, hogy ha bárki „imádkozik, de nem szívének igaz szándékával..., semmi haszna nincs ebből, mert Isten nem fogadja be az ilyent” (Moróni 7:9). Imáid jelentőségteljes tételéhez őszintén és „szíve[d] minden erejével” kell imádkoznod (Moróni 7:48). Vigyázz, hogy ne legyél sok beszédű, amikor imádkozol (lásd Máté 6:7)! Gondosan figyelj oda a hozzáállásodra és a használt szavakra!

Olyan nyelvezetet használj, amely szeretet, tiszteletet, áhítatot és bensőséget fejez ki! E tantétel alkalmazása attól függően változik, hogy milyen nyelven beszélsz. Ha például angolul imádkozol, a szentírásokban használt személyes névmásokat használd, amikor Istent szólítod (ezek a *Thee, Thou, Thy* és *Thine*), a szokványos *you, your* és *yours* névmások helyett! A beszélt nyelvtől függetlenül a tantétel ugyanaz marad: Ima közben olyan szavakat használj, amelyek illő módon kifejezik

az Istennel való szeretet- és hódolatteljes kapcsolatodat! Lehet, hogy nem könnyen tanulod meg az ima nyelvezetét, de fokozatosan egyre jobban fog menni, ahogy imádkozol, és olvasod a szentírásokat.

Mindig mondj köszönetet Mennyei Atyádnak! Légy hálás „a sok irgalomért és áldásért, amivel igenis elhalmoz [téged]” (Alma 34:38). Amennyiben visszaemlékszel az áldásaidra, fel fogod ismerni, hogy Mennyei Atyád milyen sokat tett érted. Mondj Neki köszönetet!

Keresd a Mennyei Atya tanácsát és erejét mindenben, amit teszel! Alma ezt tanácsolta fiának, Hélamánnak: „Istenhez fohászkodj teljes fenntartásodért; igen, minden cselekedeted az Úrnak legyen, és ahová csak mész, az Úrban legyen az; igen, minden gondolatod az Úrra irányuljon; igen, örökre az Úrra legyenek helyezve szíved érzelmei. Minden dolgodban tanácskozz az Úrral, és ő jóra fog vezetni; igen, amikor éjjel lefekszel, az Úrban feküdj le, hogy örködjön feletted az álmodban; és amikor reggel felkelsz, legyen tele szíved köszönettel Istennek; és ha megteszed ezeket a dolgokat, akkor felemeltetsz az utolsó napon” (Alma 37:36–37; lásd még Alma 34:17–26).

Ima közben ne feledkezz meg mások szükségleteiről! Ajánld fel imáidat „a jóléte[dért], és azok jólétéért is, akik körülött[ed]vannak” (Alma 34:27). Kérd meg Mennyei Atyádat, hogy áldja és vigasztalja meg a rászorulókat! Kérd Őt, hogy inspirálja, és erősítse az egyház elnökét, más általános felhatalmazottakat és a helyi egyházi vezetőidet! Imádkozz a családtagok és a barátok jólétéért! Imádkozz a kormányzati vezetőkért! Kérd az Urat, hogy inspirálja és védelmezze a misszionáriusokat és az érdeklődőiket!

Keresd a Szentlélek útmutatását, hogy tudhasd, mit vegyél bele az imáidba! A Szentlélek megtaníthat imádkozni, és vezethet a mondanivalódban (lásd Rómabeliek 8:26; 2 Nefi 32:8). Ő segíthet neked „Isten akarata szerint” imádkozni (T&Sz 46:30).

Amikor imában kérsz valamit, tegyél meg minden tőled telhetőt, hogy megadasson a kívánt dolog! A Mennyei Atya többet vár el tőled annál, hogy csak az áldásait kérj. Amikor fontos döntést kell hoznod, Ő gyakran megkívánja majd tőled, hogy tanulmányozd azt az elmédben, mielőtt Ő választ adna neked (lásd T&Sz 9:7–8). Az útmutatásért elmondott imáid csak annyira lehetnek hatásosak, amennyire hajlandó leszel befogadni a Szentlélek sugalmazását. A saját jóléted és mások jóléte érdekében mondott imáid hiábavalók lesznek, ha „elutasít[od] a szűkölködőket és a mezíteleneket, és nem látogat[od] meg a betegeket és a nyomorultakat, és nem ad[sz] a javai[ból], ha van, azoknak, akiknek szükségük van arra” (Alma 34:28).

Ha nehéz feladat áll előtted, a Mennyei Atya örvendezik, amikor letérdelsz, segítséget kérsz, majd pedig felállsz, és nekiállsz tenni érte valamit. Ő segíteni fog neked minden igazlelkű törekvésedben, de ritkán fog neked olyasmit megtenni, amit te magad is meg tudsz tenni.

Egyéni ima

A hegyi beszédben Jézus Krisztus ezt tanácsolta: „Menj be a te belső szobádba, és ajtódat bezárva, imádkozzál a te Atyáddhoz, a ki titkon van; és a te Atyád, a ki titkon néz, megfizet néked nyilván” (Máté 6:6). Az egyéni, bizalmas ima lényeges része a lelki fejlődésednek.

Legalább reggelente és esténként keress egy, zavaró dologtól mentes helyet! Térdelj le alázatosan, és beszélj a Mennyei Atyáddal! Jóllehet néha esetleg csendben kell imádkoznod, amikor lehet, mondd hangosan az imáidat (lásd T&Sz 19:28; 20:51).

Ne feledd, hogy az ima kétirányú kommunikáció! Imáid zárása után tarts egy kis szünetet, és figyelj! Néha a Mennyei Atya akkor fog tanácsot adni, utat mutatni vagy vigaszt nyújtani neked, miközben térdelsz.

Soha ne higgy annak a gondolatnak, hogy nem vagy érdemes imádkozni! Ez a gondolat a Sátántól érkezik, aki arról akar meggyőzni, hogy ne imádkozz (lásd 2 Nefi 32:8). Ha nincs kedved imádkozni, addig imádkozz, amíg nem lesz kedved!

A Szabadító megparancsolta: „Mindig imádkozz, hogy győztesként kerülj ki; igen, hogy legyőzhess a Sátánt, és megmenekülhess a Sátán szolgálóinak kezeitől, amelyek munkáját fenntartják” (T&Sz 10:5). Jóllehet nem térdelhetsz folyamatosan, mindig egyéni, bizalmas imát mondva, szíved „akkor is legyen tele, folyamatosan imában fordulva hozzá” (lásd Alma 34:27; lásd még 3 Nefi 20:1). Minden egyes napon folyamatosan szeretetet érezhetsz Mennyei Atyád és az Ő szeretett Fia iránt. Csendben hálát adhatsz Atyádnak, és kérheted Őt, hogy erősítsen meg a feladataidban. Kísértés vagy fizikai veszély idején csendben kérheted a segítségét.

Családi ima

Azon kívül, hogy az egyéni imát megparancsolta nekünk, a Szabadító arra buzdított minket, hogy családjainkkal is imádkozzunk. Ezt mondta: „Imádkozzatok családotokban az Atyához, mindig az én nevemben, hogy asszonyaitok és gyermekeitek áldottak lehessenek” (3 Nefi 18:21).

Ha házas vagy, a családi imát tedd a családod életének következetes részévé! Minden reggel és minden este együtt térdeljete le alázatosan! Adj minden családtagnak rendszeresen lehetőséget az ima mondására! Együtt fejezzétek ki hálátokat a Mennyei Atya áldásaiért! Egyesüljete a hitben, amikor a szükségés áldásokért fohászokdtok, és másokért imádkoztok!

A rendszeres családi ima által te és a családod tagjai közelebb kerültek Istenhez és egymáshoz. Gyermekeitek meg fognak tanulni kommunikálni a Mennyei Atyjukkal. Mindannyian készebbek lesztek mások szolgálatára, és ellenállni a

kísértéseknek. Otthonotok a lelki erő helye lesz, egy menedék a világ gonosz hatásai elől.

Nyilvános ima

Néha felkérhetnek egy-egy nyilvános imára, mondjuk egy egyházi gyűlésen vagy órán. Amikor erre alkalmad nyílik, ne feledd, hogy a Mennyei Atyával beszélgetsz, és nem egy nyilvános szentbeszédet tartasz! Ne aggódj amiatt, hogy mások mit gondolhatnak arról, amit mondasz! Inkább mondj egy egyszerű, szívből jövő imát!

Válaszok az imákra

A Szabadító ezt tanította: „KérjeteK és adatik nékteK; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyittatik nékteK. Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyittatik.” (Máté 7:7–8) A nefitákhoz ekképp szólt: „És bármít kérték az Atyától az én nevemben, ami helyes, és hiszitek, hogy kapni fogtok, akkor íme, az megadtatik nekteK” (3 Nefi 18:20).

A Mennyei Atya meghallja az imáidat. Nem mindig fog úgy válaszolni, ahogy azt várnád, de válaszol – a saját idejében és a saját akarata szerint. Mivel tudja, hogy mi a legjobb számodra, néha a válasza *nemleges* lesz, még ha őszintén kérsz is.

Az imákra adott válaszok sokféleképpen érkeznek. Gyakran érkeznek a Szentlélek csendes kis hangja által (lásd „kinyilatkoztatás”, 140–144. oldal). Érkezhetnek az életed körülményei, vagy a körülötted levők kedves cselekedetei által. Miközben egyre közelebb kerülsz Mennyei Atyádhoz az ima által, egyre készségesebben felismered a fohászaidra adott irgalmas és bölcs válaszait. Rá fogsz jönni, hogy Ő a te oltalmad és erősséged, bizonyos segítség a nyomorúságban (lásd Zsoltárok 46:2).

További utalások: Máté 6:5–15; Jakab 1:5–6; Énós 1:1–17; Móziás 4:11–12; 3 Nefi 13:6–7; 14:7–8; T&Sz 19:38; 88:63–65; Joseph Smith története 1:9–19

Lásd még böjtölés és böjti felajánlások; hit; hódolat.

irgalom

Mennyei Atyánk ismeri a gyengeségeinket és bűneinket. Ő irgalmat tanúsít, amikor megbocsátja bűneinket, és segít visszatérni, és Vele élni.

Az ilyen könyörület látszólag ellentmond az igazságosság törvényének, amely megköveteli, hogy semmi tisztátalan dolog ne lakhasson Istennel (lásd 1 Nefi 10:21). Jézus Krisztus engesztelése azonban lehetővé tette, hogy Isten „egy tökéletes, igazságos Isten legyen, és irgalmas Isten is” (Alma 42:15).

Isten irgalmának elnyerése

A Szabadító eleget tett az igazságosság követelményének, amikor a helyünkre állt, és elszenvedte a bűneinkért járó büntetést. Eme önzetlen tettének köszönhetően az Atya irgalmasan visszatarthatja tőlünk a büntetést, és befogadhat minket a színe elé. Az Úr bocsánatának elnyeréséhez őszintén meg kell bánnunk a bűneinket. Ahogy Alma próféta tanította: „Az igazságosság minden követelményét gyakorolja, és az irgalom is jogot formál mindarra, ami a sajátja; és így csak az igazán töredelmesek szabadulnak meg” (Alma 42:24; lásd még a 22–23, 25-ös verseket).

A bűnök bocsánata nem az egyetlen irgalmas ajándéka Mennyei Atyánknak és Jézus Krisztusnak. Minden áldás, amelyet kapsz, egy-egy irgalmas tett; jóval több, mint amit magadtól kiérdemelnél. Mormon azt tanította: „Minden jó dolog Krisztustól származik; különben elbukottak lennének az emberek és semmi jó dolog nem érhetné őket” (Moróni 7:24). Például isteni irgalomban részesülsz, amikor a Mennyei

Atya meghallja és megválaszolja az imáidat; amikor útmutatást kapsz a Szentlélektől; és amikor meggyógyulsz egy betegségből a papság ereje által. Jóllehet minden ilyen áldás az engedelmességed révén érkezik, kizárólag saját erőfeszítéseid által soha nem érnéd el azokat. Ezek egy szerető és könyörületes Atya irgalmas ajándékai.

Irgalmat tanúsítani mások iránt

Tanítványaihoz szólva ezt mondta a Szabadító: „Legyetek... irgalmasok, mint a ti Atyátok is irgalmas” (Lukács 6:36). Követheted Mennyei Atyád irgalomról mutatott példáját a másokkal való kapcsolataidban. Próbáld kiküszöbölni az életedben az önteltséget, kevélységet és önhittséget! Keresd a módot arra, hogy könyörületes, tisztelettudó, megbocsátó, gyengéd és türelmes legyél, még ha tisztában is vagy mások hiányosságaival! Ha ezt teszed, a példád másokat arra indít majd, hogy irgalmasabbak legyenek, és neked is több jogod lesz Isten irgalmára.

További utalások: Máté 5:7; Lukács 10:25–37; Alma 34:14–16

Lásd még igazságosság; jószívűség; kegyelem; megbocsátás.

Isten, az Atya

Isten, az Atya az a legfőbb lény, akiben hiszünk, és akinek hódolunk. Ő minden dolog Teremtője, Uralkodója és Fenntartója. Ő tökéletes, teljes hatalommal bír, és mindent tud. Neki „húsból és csontból való teste van, tapintható, akár az emberé” (T&Sz 130:22).

Mennyei Atyánk az ítékezés, az erő, a tudás és a hatalom Istene, ugyanakkor a tökéletes irgalomé, kedvességé és jószívűségé is. Jóllehet nem ismerjük „minden dolognak a jelentését”, mégis békére lelhetünk a biztos tudásban, hogy Ő szeret minket (lásd 1 Nefi 11:17).

Lelkünk Atyja

Az élet egyik legnagyobb kérdése ez: „Ki vagyok én?” Egy kedvelt elemis ének még a kisgyerekeknek is segít megválaszolni a kérdést. Ezt énekeljük: „Úr gyermeke vagyok, Ő küldött engemet.” Annak ismerete, hogy Isten gyermekei vagyunk, erőt, vigaszt és reményt ad.

Isten szó szerinti gyermekei vagytok, akik lélekben születtek a halandóság előtti életben. Gyermekeiként biztosak lehettek abban, hogy isteni, örök képességeitek vannak, és hogy Ő segíteni fog, amikor őszintén e lehetőségek elérésére törekedtek.

A Legfensőbb Teremtő

A Mennyei Atya a Legfensőbb Teremtő. Jézus Krisztus által megteremtette a mennyet és a földet, és minden dolgot azokban (lásd Mózes 2:1). Alma azt mondta, hogy „minden dolog azt mutatja, hogy van Isten; a föld és minden olyan dolog, ami annak színein van, igen, és annak mozgása, igen, és mind a bolygók is, melyek szabályos rendjükben mozognak, arról tesznek bizonyosságot, hogy van egy Legfensőbb Teremtő” (Alma 30:44).

Időnként gondolkodjatok el a teremtés szépségein: fákon, virágokon, állatokon, hegyeken, az óceán hullámain, egy újszülött gyermekén! Időnként tekintetek fel az égboltra, ahol a csillagok és bolygók pályája tanújelei annak, hogy Isten mozog „az ő fenségében és hatalmában” (lásd T&Sz 88:41–47).

A szabadítás tervének megalkotója

Mennyei Atyánk azt akarja, hogy örökké Vele éljünk. Az Ő műve és dicsősége az, hogy „véghezvigy[e] az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). Ennek elérésére készítette el a szabadítás tervét. Elküldte szeretett Fiát, Jézus

Krisztust, hogy oldja meg a halál kötelékeit, és engeszteljen ki a világ bűneiért: „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (János 3:16). Ez az áldozat Atyánk irántunk érzett szeretetének legmélyebb kifejezése.

Megismerni Istent, az Atyát

Isten gyermekeiként különleges kapcsolatban vagyunk Vele, ami megkülönböztet minket minden más teremtményétől. Törekedjete Mennyei Atyátok megismerésére! Ő szeret benneteket, és nektek adta a becses lehetőséget, hogy ima által közelebb kerüljete Hozzá. Alázatosan és őszintén elmondott imáitok meghallgattatnak és válaszra találnak.

Atyátokat azáltal is megismerhetete, hogy Szeretett Fiáról tanultok, és életetekben alkalmazzátok az evangéliumot. A Szabadító ezt tanította tanítványainak: „Ha megismertete volna engem, megismertéte volna az én Atyámat is. [...] a ki engem látott, látta az Atyát” (János 14:7, 9).

Közelebb kerülte Istenhez a szentírások és az utolsó napi próféták szavainak tanulmányozása, valamint a szolgálat nyújtása által. Miközben Isten akaratát követete, és úgy élte, ahogyan Ő szeretné, hasonlóbakká váltok Őhöz és Fiához. Felkészültök az Ő színük elé visszatérni és ott élni.

További utalások: János 14:6, 21–24; 17:3; Móziás 4:9; T&Sz 132:22–24; Hittételek 1:1

Lásd még Istenség; teremtés; szabadítás terve.

Istenség

Az első hittétel kijelenti: „Hiszünk Istenben, az Örökkévaló Atyában, és az Ő Fiában, Jézus Krisztusban, valamint a Szentlélekben.” E három lény alkotja az Istenséget. Ők elnökölnek e világ, és Mennyei Atyánk minden más teremtménye felett.

Az Istenség igaz tana elveszett a Szabadító halandó szolgálatát és apostolainak halálát követő hitehagyás során. A tan visszaállítása akkor vette kezdetét, amikor a 14 éves Joseph Smith részesült első látomásában (lásd Joseph Smith Története 1:17). A próféta első látomásáról szóló beszámolójából és egyéb tanításaiból tudjuk, hogy az Istenség tagjai három különálló lény. Az Atyának és a Fiúnak húsból és csontból való teste van, a Szentlélek pedig lélekszemély (lásd T&Sz 130:22).

Jóllehet az Istenség tagjai egymástól megkülönböztethető lények, akik eltérő szerepekkel rendelkeznek, mégis céljukban és a tanban egyek. Tökéletesen egyesülnek Mennyei Atyánk szabadítást hozó isteni tervének megvalósításában.

További utalások: Máté 3:13–17; János 14:6–10; 17:6–23; Ap. csel. 7:55–56; 2 Nefi 31:18; Mormon 7:5–7; T&Sz 76:20–24

Lásd még Isten, az Atya; Jézus Krisztus; Szentlélek.

jelek

A jelek olyan események vagy élmények, amelyek Isten hatalmát mutatják meg. Gyakran csodával járnak. Nagy eseményeket jelölnek és hoznak nyilvánosságra; ilyen például a Szabadító születése, halála és második eljövetele. Szövetségekre emlékeztetnek minket, amelyeket az Úr kötött velünk. A jelek Istentől jövő elhívásról is tanúskodhatnak, vagy az Úr rosszállását is kifejezhetik.

Egyesek azt állítják, hogy hinnének Istenben vagy az Ő munkájában, ha kapnának valami jelet. Az Úr azonban megmondta: „De íme, nem jelek által érkezik a hit, hanem a jelek azokat követik, akik hisznek” (T&Sz 63:9). Ilyen jelek azoknak adatnak, akik hithűek és engedelmesek, annak érdekében, hogy megerősítsék őket a hitükben.

További utalások: Máté 12:38–39; Márk 13:22–27; Lukács 2:8–17; Alma 30:43–52; Hélamán 14; 3 Nefi 1:13–21; 8:2–25; Ether 12:6; T&Sz 63:7–12

Lásd még engedelmesség; hit; Jézus Krisztus második eljövetele.

Jézus Krisztus

2000. január 1-jén az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma az alábbi nyilatkozatot tette közzé. „Az élő Krisztus” címet viselő nyilatkozat bizonyosságot tesz az Úr Jézus Krisztusról, és összefoglalja az Ő kilétét és isteni küldetését:

„Amint megemlékezünk Jézus Krisztus kétezer évvel ezelőtti születéséről, bizonyosságunkat tesszük az Ő páratlan életének valóságáról, nagyszerű engesztelő áldozatának végtelen tisztaságáról. Senki más nem tett hasonlóan mély benyomást mindazokra, akik a földön éltek, és akik még ezután fognak élni.

Ő volt az Ószövetség nagy Jehovája és az Újszövetség Messiása. Atyjának irányítása alatt Ő volt a föld teremője. »Minden ő általa lett és nála nélkül semmi sem lett, a mi lett« (János 1:3). Bár büntelen volt, megkeresztelkedett, hogy minden igazságot betöltsön. »Széjjeljárt jót tévén« (Ap. csel. 10:38), mégis megvetették érte. Evangéliuma a béke és a jóakarát üzenete volt. Mindenkit arra kért, hogy kövessék példáját. Beteget gyógyítva, vakot látóvá téve és holtat feltámasztva járta Palesztina útjait. Az örökkévalóság igazságairól, a halandóság előtti létünk valóságáról, földi életünk céljáról, valamint Isten fiainak és lányainak az elkövetkezendő életben való lehetőségeiről tanított.

Nagyszerű engesztelő áldozatának emlékeztetőjeként bevezette az úrvacsorát. Hamis vádak alapján letartóztatták és ítélték felette, bűnösnek mondták ki, hogy megnyugtassák a tömeget, és arra ítélték, hogy meghaljon a Kálvária keresztyén. Életét adta, hogy kiengeszteljen az egész emberiség bűneiért. Nagyszerű ajándékot adott mindazokért és mindazok helyett, akik valaha is élnek a földön.

Ünnepélyesen bizonyágunkat tesszük arról, hogy élete, amely az egész emberi történelem középpontjában áll, nem Betlehemben kezdődött, és nem a Kálvárián ért véget. Ő volt az Atya Elsőszülötte, az Egyszülött Fiú a testben, a világ Megváltója.

Feltámadott a sírból, hogy »zsengéjök« legyen »azoknak, kik elaludtak« (1Korinthusbeliek 15:20). Feltámadott Úrként ellátogatott azok közé, akiket az életben szeretett. Az Ő »más juhái« (János 10:16) között is szolgált az ősi Amerikában. A modern világban Ő és Atyja megjelentek a gyermek Joseph Smithnek, ezzel megnyitva a régóta ígért »idők teljességének rendjét« (Efézusbeliek 1:10).

Joseph Smith próféta ezt írta az Élő Krisztusról: »Szemei olyanok voltak, mint a tűz lángja; fején a haj fehér, mint a tiszta hó; arca ragyogott, meghaladva a nap fényességét; hangja pedig olyan volt, akár a nagy vizek zúgásának hangzása, méghozzá Jehova hangja, mondván:

Én vagyok az első és az utolsó; én vagyok az, aki él; én vagyok az, aki megöletett; én vagyok a ti szószólótok az Atyánál« (T&Sz 110:3–4).

Azt is kijelentette Róla a próféta: »És most a sok tanúbizonyosság után, amely őróla adatott, ez a legutolsó tanúbizonyosság, amelyet mi adunk róla: Hogy ő él!

Mert láttuk őt, méghozzá Isten jobb kezénél; és hallottuk a hangot, amely bizonyágot tett arról, hogy ő az Atya Egyszülöttje –

Hogy általa, rajta keresztül és őtőle teremtetnek és teremtetek a világok, és azok lakói Istennek született fiak és leányok« (T&Sz 76:22–24).

Ünnepélyes szavakkal jelentjük ki, hogy az Ő papsága és egyháza visszaállítatott a földre – »fölépíttetetek az apostoloknak és prófétáknak alapkövén, lévén a szegletkő maga Jézus Krisztus« (Efézusbeliek 2:20).

Tanúságot teszünk, hogy egy napon visszatér majd a földre. »És megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt« (Ésaiás 40:5). Királyok Királyaként kormányoz majd, és Urak Uraként uralkodik, minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv hódolattal szól majd Őelőtte. Mindegyikünk ott fog állni, hogy cselekedeteink és szívünk vágya szerint megítéljen minket.

Felszentelt apostolaiként bizonyosságunkat tesszük, hogy Jézus az Élő Krisztus, Isten halhatatlan Fia. Ő a nagy Immanuel Király, aki ma az Ő Atyjának jobbján áll. Ő a világ világossága, élete és reménysége. Az Ő útja az az ösvény, amely ebben az életben boldogsághoz, az elkövetkezendőben pedig örök élethez vezet. Köszönet Istennek az Ő isteni Fia páratlan ajándékáért!" (*Liahóna*, 2000. ápr., 2–3. o.)

Lásd még Jézus Krisztus engesztelése.

Jézus Krisztus engesztelése

Az *engesztelés* szó azt jelenti, hogy összebékít, vagy újra helyreállítja az összhangot. Jézus Krisztus engesztelése által megbékélhetünk Mennyei Atyánkkal (lásd Rómabeliek 5:10–11; 2 Nefi 25:23; Jákób 4:11). Végül örökre az Ő színe előtt élhetünk, „tökéletessé téve Jézus... által” (lásd T&Sz 76:62, 69).

Jézus Krisztus „a világ megalapítása óta arra [lett] felkészítve, hogy nép[ét] megvált[s]a” (Ether 3:14). A halandó élet előtti lélekvilágban, Mennyei Atyánk bemutatta a szabadtítás örökkévaló tervét, amelyhez szükség volt egy végtelen és örök érvényű engesztelésre. A halandó élet előtti Jézus – akkor még mint Jehova – alázatosan kijelentette, hogy a terv teljesítésének érdekében Ő véghez viszi az Atya akaratát (lásd Mózes 4:2). Ennek eredményeként, előre elrendelték, hogy vigye véghez az engesztelést – jöjjön a földre, bűnhődjön a bűneink miatt, haljon meg a kereszten és támadjon fel.

Ő lett a Bárány, „a ki megöletett, e világ alapítása óta” (Jele-
nések 13:8; lásd még 1 Péter 1:19–20; Mózes 7:47).

Az engesztelés, Mennyei Atyánk irántunk érzett szeretete-
nének mindenek felett való kifejezése (lásd János 3:16). Ez egy-
ben a Szabadító az Atya iránt és az irántunk érzett szereteté-
nek legnagyobb kifejezése (lásd János 14:28–31; 15:9–13;
1 János 3:16; T&Sz 34:3; 138:1–4).

Szükségünk van az engesztelésre

Ádám és Éva utódaiként, minden ember megörökli a
bukás hatásait. Mindannyian megtapasztaljuk a lelki halált,
amikor elszakadunk Mennyei Atyánktól, és mindannyian
elszenvedjük a testi halált is, amely a fizikai test halála (lásd
Alma 42:6–9; T&Sz 29:41–42).

Bukott állapotunkban ki vagyunk téve az ellentéteknek
és a kísértésnek. Amikor engedünk a kísértésnek, eltávolod-
unk Mennyei Atyánktól, és nélkülözzük az Ő dicsőségét
(lásd Rómabeliek 3:23).

Az örök igazságosság megköveteli, hogy a bukás hatásai
megmaradjanak, és mi büntetést kapjunk a saját helytelen cse-
lekedeteink miatt. Az engesztelés nélkül a lelki és a testi halál
áthathatatlan akadályt emelne közénk és Isten közé. Mivel
mi nem tudjuk magunkat megszabadítani a bukástól, sem a
saját bűneinktől, örökre elszakadnánk Mennyei Atyánktól,
mert „semmi tisztátalan dolog nem lakhat ott..., az ő jelenlé-
tében” (Mózes 6:57).

Mi csak egyféleképpen szabadulhatunk meg: ha valaki
más megment minket. Szükségünk van valakire, aki eleget
tud tenni az igazságosság követelményeinek, aki helyettünk
magára vállalja a bukás terhét, és megfizet a bűneinkért. Jézus
Krisztus az egyetlen személy, aki alkalmas volt ilyen áldozat-
ot hozni.

Jézus Krisztus, egyetlen reményünk

A föld teremtését megelőző időktől fogva a Szabadító az egyetlen reményünk, hogy általa elnyerjük jutalmunk, vagyis „békeességet ebben a világban és örök életet az eljövendő világban” (T&Sz 59:23).

Csakis neki volt meg a hatalma arra, hogy letegye az életét, majd újra felvegye azt. Halandó édesanyjától, Máriától örökölte képességét a halálra. Halhatatlan Atyjától örökölte a halál feletti hatalmát. Kijelentette: „Mert a miként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában” (János 5:26).

Egyedül Ő tudott megváltani minket a bűneinktől. Az Atyaisten adta neki ezt a hatalmat (lásd Hélamán 5:11). A Szabadító megkaphatta ezt a hatalmat és véghezvihette az engesztelést, mert megőrizte magát büntetlennek: „Kísértéseket szenvedett el, ám nem engedett azoknak” (T&Sz 20:22). Mivel tökéletes, büntelen életet élt, megszabadult az igazságosság követelményeitől. Mivel rendelkezett a megváltás hatalmával, és mivel nem volt adósa az igazságosságnak, megfizethette az adósságát azoknak, akik megbánták bűneiket. Elmondhatja:

„Atyám, tekintsd annak szenvedéseit és halálát, aki bűnt nem cselekedett, akivel nagyon elégedett voltál; tekintsd a te Fiadnak vérét, amely kiontatott, annak vérét, akit odaadtál, hogy te magad megdicsőülhess;

Ezért Atyám, kíméld meg ezeket a testvéreimet, akik hisznek az én nevemben, hogy énhozzám jöhessenek és örökké tartó életük lehessen” (T&Sz 45:4–5).

Valóban „nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabadulás jöhetne az emberek gyermekeihez, csakis Krisztus, a Mindenható Úr nevében és azáltal” (Móziás 3:17).

Az engesztelő áldozat

Jézus engesztelő áldozata a Gecsemáné kertjében és a Kálvária keresztién történt meg. Gecsemánéban engedelmessékedett az Atya akaratának, és elkezdte magára venni minden ember bűnét. Kinyilatkoztatta, hogy mit élt át akkor, amikor megfizetett a bűneinkért:

„Mert íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek;

De ha nem hajlandóak bűnbánatot tartani, akkor úgy kell szenvedniük, ahogyan nekem;

Amely szenvedés nyomán, még én, Isten, mindenkinek közt a legnagyobb is reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek –

Mindazonáltal dicsőség legyen az Atyának; én ittam és befejeztem előkészületeimet az emberek gyermekeiért” (T&S 19:16:–19; lásd még Lukács 22:44; Móziás 3:7).

A Szabadító tovább szenvedett a bűneinkért, amikor hagyta, hogy felemeljék a keresztre, és megöljék a világ bűneiért (lásd 1 Nefi 11:33).

A kereszten hagyta, hogy meghaljon. Testét ezután sírba helyezték addig, mígnem feltámadt és „zsengéjük lőn azoknak, kik elaludtak” (1 Korinthusbeliek 15:20). Halála és feltámadása által legyőzte a fizikai halált mindannyiunk számára. Később ezt mondta:

„eljöttem a világra, hogy Atyám akaratát tegyem, mert az én Atyám küldött engem.

És Atyám azért küldött el engem, hogy felemeltethessem a keresztre; és miután felemeltettem a keresztre, hogy minden embert magamhoz vonzhassak, hogy amint engem felemeltek az emberek, éppen úgy emelje fel az Atya az embereket,

hogy előttem álljanak, hogy cselekedeteik szerint megítéltesenek, vajon jók vagy gonoszak voltak-e.

És ezen okból emeltettem fel; tehát az Atya hatalma szerint minden embert magamhoz vonzok majd, hogy cselekedeteik szerint megítélthessenek.

És léssen, hogy aki bűnbánatot tart és megkeresztelkedik az én nevemben, azt eltölti a Szentlélek; és ha mindvégig kitart, akkor íme, ártatlannak fogom tartani őt Atyám előtt azon a napon, amikor odaállok, hogy megítéljem a világot” (3 Nefi 27:13–16).

Egyetemes megváltás a bukástól

Az engesztelés által, Jézus Krisztus minden embert megvált a bukás következményeitől. Minden ember, aki valaha a földön élt, vagy egyszer a földön fog élni, feltámad és visszatér Isten színe elé, hogy megítéltesen (lásd 2 Nefi 2:5–10; Hélamán 14:15–17). A Szabadító irgalmának és megváltó kegyelmének ajándéka által, mindannyian megkapjuk a halhatatlanság ajándékát, és örökké fogunk élni megdicsőült, feltámadott testben.

Szabadulás a bűneinktől

Jóllehet feltétel nélkül megváltattunk a bukás egyetemes következményeitől, saját bűneinkért azonban felelősséggel tartozunk. „Krisztus engesztelő vérével” bűnbocsánatot nyerhetünk és megtisztulhatunk a bűn bélyegétől (Móziás 4:2). Hinnünk kell Jézus Krisztusban, meg kell bánnunk bűneinket, meg kell keresztelkednünk a bűnök bocsánatára, és el kell nyernünk a Szentlélek ajándékát. Alma azt tanácsolta:

„Most azt mondom nektek, hogy bűnbánatot kell tartanotok, és újjá kell születnetek; mert a Lélek azt mondja, hogy ha nem születtek újjá, nem örökölhetitek a mennyek királyságát; ezért jöjjetek és keresztelkedjetek meg a bűnbánatra, hogy

megmoshassanak benneteket a bűneitektől, hogy hitetek lehessen Isten Bárányában, aki elveszi a világ bűneit, akinek hatalmában áll megszabadítani és minden hamislelkűségtől megtisztítani” (Alma 7:14).

Az örök élet ajándéka

Az Úr kijelentette, hogy az örök élet „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (T&Sz 14:7). Örök életet nyerni annyit jelent, hogy érdemessé válunk az Istennel való együttélésre, megörökölve a celesztiális királyság legmagasabb fokát. Ez az ajándék csak Jézus Krisztus engesztelése által válik elérhetővé. Mormon azt mondta: „És mi az, amiben reménykedjete? Íme, azt mondom nektek, hogy Krisztus engesztelése és feltámadásának hatalma által reméeljéte azt, hogy majd örök életre támadtok fel, és ez a belé vetett hitetek miatt van, az ígéret szerint” (Moróni 7:41).

Ahhoz, hogy megkapjuk ezt az ajándékot, bizonyos feltételeknek meg kell felelnünk. Hinnünk kell Jézus Krisztusban, meg kell bánnunk bűneinket, és hithűen ki kell tartanunk a végsőkig. Részesülnünk kell a szabadítás szertartásaiban: a keresztségben, a Szentlélek ajándékában, a melkisédeki papsági elrendelésben (férfiak részére), valamint a templomi felruházásban és a házassági pecsételésben. Amennyiben részesülünk ezekben a szertartásokban és betartjuk a velük járó szövetségeket, Krisztushoz jövünk, és végül megkapjuk az örök élet ajándékát (lásd Hittételek 1:3).

Végtelen igazságosságában és kegyelmében, az Úr azoknak is örök életet ad, „akik ezen evangélium ismerete nélkül haltak meg, akik befogadták volna azt, ha megengedték volna nekik, hogy itt maradjanak” és minden „gyermek[nek], aki a felelősségre vonhatóság éveinek elérése előtt hal meg” (T&Sz 137:7, 10).

A Szabadító mindannyiunkat hív, hogy részesüljünk az örök életből: „Íme, ő minden emberhez felhívást intéz, mert ki van nyújtva feléjük az irgalom karja, és ő így szól: Tartsatok bűnbánatot, és én majd befogadlak benneteket. Igen, ezt mondja: Jöjjetek hozzám, és veszték az élet fájának gyümölcséből; igen, szabadon eszték és isztok az élet kenyereből, és az élet vizéből” (Alma 5:33–34).

Békességet és gyógyulást találni az engesztelés által

A Szabadító engesztelésének áldásai kiterjednek az örökévalóságra, de ebben az életben is jönnek. Miközben Krisztushoz jöttök, megismeritek azt az örömet, hogy tisztán járhattok az Úr elé. Alma szavait visszhangozzátok majd, aki a rengeteg bűn és lázadás után megtapasztalta a bűnbánat fájdalmas, de gyógyító hatását. Miután bűnbocsánatot nyert, tanúbizonyságot tett:

„Nem voltam képes visszaemlékezni a fájdalmaimra; igen, nem szagatott fel többé bűneim emléke.

És Ó, mily örömet éreztem, és mily csodálatos fényt láttam; igen, lelkemet olyan rendkívüli öröm töltötte el, amilyen a fájdalom volt.

...semmi nem lehet olyan átható és olyan keserű, amilyenek a fájdalmaim voltak. ...másrésről semmi nem lehet olyan átható és édes, amilyen az örömöm volt” (Alma 36:19–21).

A bűn fájdalmától való megváltás ajánlatán kívül, a Szabadító békességet kínál a megpróbáltatások idején. Engesztelése részeként Jézus magára vette minden ember fájdalmát, betegségét és gyengeségét (lásd Alma 7:11–12). Ő érti a szenvedéseiteket, mert Ő is átélte azokat. Ezzel a tökéletes megértéssel tudja, hogyan segíthet nektek. Ezért „minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reátok” (1 Péter 5:7).

Hitetek és igazlelkűségetek, valamint az Ő engesztelése által, az élet minden igazságtalansága, sérelme és fájdalma

kárpótolható és helyrehozható. Azokat az áldásokat, melyeket ebben az életben megtagadtak tőletek, megkapjátok az örökkévalóságban. Noha nem minden szenvedésedet enyhíti most meg, mégis Ő megvigasztal és megáld megértéssel és erővel, hogy könnyen el tudjátok viselni terheiteket” (Móziás 24:15).

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek – mondta a Szabadító –, és én megnyugosztalak titeket” (Máté 11:28). Egy másik alkalommal újra megígérte békességét, ezt mondván: „E világon nyomorúságotok lesz; de bízzatok: én meggyőztem a világot” (János 16:33). Ezek az engesztelés ígéretei, ebben az életben és az örökkévalóságon keresztül.

További utalások: Éσαιás 49:13–16; 53; Máté 26–28; Márk 14–16; Lukács 22–24; János 10:14–15; 11:25–26; 14:6; 15:13; 19–20; 1 Korinthusbeliek 15:20–22; Zsidók 4:14–16; 1 János 1:7; 1 Nefi 10:6; 2 Nefi 2:1–10; 9; 25:23–26; Jákób 4:12; Móziás 3:1–19; Alma 22:14; 34:5–18; 42; Hélamán 5:9–12; 14:13–19; 3 Nefi 9:14–22; 27:13–22; Mormon 9:10–14; Ether 12:27, 41; Moróni 8:5–26; 10:32–33; T&S 18:10–22; 19:15–24; 20:17–34; 45:3–5; 76:40–43; Mózes 1:39

Lásd még bukás; bűnbánat; dicsőség királyságai; evangélium; feltámadás; halál, fizikai; halál, lelki; hit; igazságosság; irgalom; Isten az Atya; keresztesítés; megbocsátás; örök élet; szertartások; szabadítás; szabadítás terve.

Jézus Krisztus második eljövetele

Amikor Jézus Krisztus halandó szolgálata végén a mennybe ment, két angyal ezt jelentette ki apostolainak: „Ez a Jézus, a ki felviteték tőletek a mennybe, akképpen jő el, a miképpen láttátok őt felmenni a mennybe” (Ap. csel. 1:11). Amikor a Szabadító ismét eljön, hatalommal és dicsőséggel tér majd vissza, hogy igényt tartson a földre az ő királyságaként. Az ő második eljövetele jelenti majd a millennium kezdetét.

A második eljövétel egy félelmetes, gyászos időszak lesz a gonoszok számára, az igazlelkűek számára azonban a béke és a diadal napja lesz. Az Úr kijelentette:

„Mert azok, akik bölcsek és elfogadták az igazságot, és vezetőjükké fogadták a Szent Lelket, és akiket nem tévesztettek meg – bizony mondom nektek, ők nem döntenek le és vettetnek a tűzbe, hanem megmaradnak azon a napon.

És a föld nekik adatik örökségül; és sokasodnak és megerősödnek és gyermekeik bűn nélkül nőnek fel, mígnem megszabadulnak.

Mert az Úr ott lesz közöttük, és rajtuk lesz az ő dicsősége, és ő lesz a királyuk és a törvényhozójuk” (T&Sz 45:57–59).

Az Úr nem nyilatkoztatta ki pontosan, hogy mikor jön el ismét: „Az órát és a napot ember nem tudja, sem az angyalok a mennyben, és nem is fogják tudni, míg el nem jön” (T&Sz 49:7). Kinyilatkoztatta azonban a prófétáinak azokat az eseményeket, amelyek megelőzik második eljövetelét. Az alábbiak a megjövendölt események és jelek között vannak:

- Elpártolás az evangélium igazságától (lásd Máté 24:9–12; 2 Thessalonikabeliek 2:1–3).
- Az evangélium visszaállítása, benne Jézus Krisztus egyházának visszaállításával (lásd Ap. csel. 3:19–21; Jelenések 14:6–7; T&Sz 45:28; 133:36).
- A papsági kulcsok visszaállítása (lásd Malakiás 4:5–6; T&Sz 110:11–16).
- A Mormon könyve napvilágra kerülése (lásd Ésaiás 29:4–18; 3 Nefi 21:1–11).
- Az evangélium hirdetése szerte az egész világon (lásd Máté 24:14).
- A gonoszság, háborúk és zavargások időszaka (lásd Máté 24:6–7; 2 Timótheus 3:1–7; T&Sz 29:17; 45:26–33; 88:91).

- Jelek az égen és a földön (lásd Jóel 2:30–31; Máté 24:29–30; T&Sz 29:14–16; 45:39–42; 49:23; 88:87–90).

Ne aggodalmaskodj a Szabadító második eljövételének pontos időpontja miatt! Inkább élj úgy, hogy kész legyél, amikor eljön! Miközben napjaink súlyos csapásait szemléled, ne feledd, hogy az igazlelkűeknek nem kell félni a második eljövételtől, vagy az azt megelőző jelektől! A Szabadító apostolaihoz intézett szavai rád is vonatkoznak: „Ne nyugtalankodjatok, mert amikor mindezen dolgok bekövetkeznek, tudhatjátok, hogy a nektek tett ígéretek is be fognak teljesedni” (T&Sz 45:35).

További utalások: Lukács 21:34–36; 2 Péter 3:10–14; T&Sz 133:42–52; Joseph Smith – Máté

Lásd még jelek; millennium; szabadítás terve.

jólét

Minden egyháztagnak két jóléti felelőssége van: hogy önellátóvá váljék, és gondoskodjon a szegényekről és a rászorulókról.

A szülőké az a szent felelősség, hogy gondoskodjanak gyermekeik fizikai és lelki jólétéről. Amint a gyerekek felnőnek, egyre inkább felelősek lesznek saját jólétükért. A szülők tanítsák meg nekik a jólét alapelveit, segítsenek nekik felkészülni arra, hogy önellátók legyenek, és saját családjukról gondoskodni tudjanak a jövőben. Emellett a szülők lehetőséget adhatnak a gyerekeknek arra, hogy a szegényekről és a rászorulókról gondoskodjanak.

Ha felnőtt egyháztag vagy, az összes alábbi tanács közvetlenül vonatkozik rád. Ha fiatal férfi vagy nő vagy, a tanácsok nagy része rád is vonatkozik, még ha most nagyrészt a szüleid is tartanak el.

Önellátóvá válni

A társadalmi, érzelmi, lelki, fizikai és anyagi jóléted felelőssége elsődlegesen rád, másodrészt a családotra, harmadrészt az egyházra hárul. Az Úr sugalmazása alapján és saját munkád segítségével neked kell magadat és családodat ellátni az élet lelki és fizikai szükségleteivel.

Jobban gondot tudsz viselni magadra és a családotra, ha önellátó vagy. Felkészült vagy arra, hogy átvészeljed a nehéz időszakokat, anélkül, hogy másoktól kellene függődnöd.

Segít az önellátóvá válásában, ha: (1) megragadod az oktatási lehetőségeket; (2) megfelelő táplálkozási és higiéniai elveket alkalmazol; (3) hozzád illő munkára készülsz és hozzá is jutsz; (4) a törvény engedte kereteken belül élelem- és ruhatartalékot képezel; (5) forrásaidat bölcsen használod, többek között tizedet és felajánlásokat fizetsz, valamint kerülöd az adósságot; és (6) lelki, érzelmi és szociális erőt fejlesztesz.

Ahhoz, hogy önellátóvá válj, hajlandónak kell lenned dolgozni. Az Úr megparancsolta nekünk, hogy dolgozzunk (lásd 1 Mózes 3:19; T&Sz 42:42). A becsületes munka a boldogság, önbecsülés és boldogulás egyik alapvető forrása.

Ha valaha is időlegesen képtelen vagy ellátni az alapszükségleteidet a saját erőfeszítéseid vagy a családod támogatása segítségével, az egyház segíthet neked. Ilyen helyzetekben az egyház gyakran az élethez szükséges forrásokról gondoskodik, hogy segítsen neked és a családotnak ismét önellátóvá válni.

Törődés a szegényekkel és a rászorulókkal

Az Úr mindig megparancsolta népének, hogy gondoskodjanak a szegényekről és a rászorulókról. Azt mondta: „Meg kell látogatnotok a szegényeket és a szűkölködőket, és a segítségükre kell sietnetek” (T&Sz 44:6). Ezt is megparancsolta: „És minden dologban emlékezzetek a szegényekre és a

szűkölködőkre, a betegekre és a nyomorultakra, mert aki nem teszi meg ezeket a dolgokat, az ilyen nem az én tanítványom” (T&Sz 52:40).

Sokféle módon gondoskodhatsz a szegényekről és rászorulókról. Az egyik fontos módja a böjtölés és a böjti felajánlás fizetése, amelyet a püspök vagy gyülekezeti elnök használ fel arra, hogy a szegény, beteg vagy más bajtól szenvedő egyház-községi vagy gyülekezeti tagoknak segítséget nyújtson. Időből és képességeidből is adhatsz. Szolgálhatod a hajléktalant, rokkantakat, özvegyeket és másokat a környezetekben és a közösségekben.

A rászoruló helyi és egyéni támogatása mellett az egyház világszerte eljut az emberekhez, a hitüktől függetlenül, akik természeti katasztrófák, szegénység, betegségek és egyéb válságok miatt szenvednek. Az egyház létfontosságú forrásokat biztosít, amelyekkel segít a családoknak és egyéneknek talpra állni és az önellátás felé haladni. Az egyház Állandó Oktatási Alapjának tett felajánlások lehetőséget biztosítanak hátrányos helyzetű utolsó napi szenteknek a továbbtanulásban. Az egyházzolgálati misszionáriusok idejüket és erőforrásait adják önkéntesként, hogy fejlesszék az olvasni tudást, javítsanak az egészségen, és képzéseket nyújtsanak.

További utalások: Jakab 1:27; Jákób 2:17–19; T&Sz 42:31; 104:15–18

Lásd még böjtölés és böjti felajánlások; szolgálát.

Joseph Smith

1820 tavaszán, a 14 éves Joseph Smith Jézus Krisztus igaz egyháza után kutatott, amikor egy rész olvasott a Bibliában: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, aki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki” (Jakab 1:5; lásd még Joseph Smith története 1:11–12.). Egyszerű, megingathatatlan hittel követte az ifjú Joseph ezt a tanácsot. Egyedül kiment egy fás

ligetbe, ahol azért imádkozott, hogy megtudja, melyik egyházhoz csatlakozzon. Imájára adott válaszként Isten, az Atya és Jézus Krisztus jelent meg neki. Egyebek között azt mondták neki, hogy ne csatlakozzon az akkoriban létező egyházak egyikéhez sem. (Lásd Joseph Smith története 1:13–20.)

Miután Joseph bizonyóságot tett érdemességéről, isteni küldetést kapott Isten prófétájaként. Rajta keresztül az Úr egy nagyszerű és csodálatos dolgot vitt véghez, többek között napvilágra hozta a Mormon könyvét, visszaállította a papságot, értékes evangéliumi igazságokat nyilatkoztatott ki, megszervezte Jézus Krisztus igaz egyházát, és megalapozta a templomi munkát. 1844. június 27-én Josephet és testvérét, Hyrumot egy felfegyverzett csőcselék megölte. Vérükkel pecsételték meg bizonyosságukat.

Bizonyosságok csak akkor lehet teljes a visszaállított evangéliumról, ha annak részét képezi Joseph Smith isteni küldetése is. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza hitelessége az első látomás és további olyan kinyilatkoztatások hitelességén múlik, melyeket az Úr Joseph prófétának adott. John Taylor elder, az egyház harmadik elnöke így írt: „Joseph Smith, az Úr prófétája és látnoka, – egyedül Jézust kivéve – többet tett az emberek megszabadulásáért e világon, mint bárki más, aki valaha is élt azon” (T&Sz 135:3).

További utalások: Ésaiai 29:13–14; 2 Nefi 3:3–15; T&Sz 5:9–10; 135; Joseph Smith – története

Lásd még az evangélium visszaállítása; próféták.

jószívűség

A jószívűség „Krisztus tiszta szeretete”, vagy „örökké tartó szeretet” (Moróni 7:47; 8:17). Mormon próféta azt írta: „És a jószívűség hosszan tűrő, és kedves, és nem irigykedik, és nem fuvalkodik fel, nem keresi a maga hasznát, nem könnyű felbosszantani, nem gondol rosszra, és nem örvend a gonosz-

ságnak, hanem az igazságnak örövend, minden dolgot elbír, minden dologban hisz, minden dolgot remél és minden dolgot elvisel” (Moróni 7:45; lásd még 1 Korinthusbeliek 13:4–7).

Jézus Krisztus a jószerzés tökéletes példája. Halandó szolgálata alatt mindig „széjjeljárót jót tévén”, tanítva az evangéliumot és gyengéd könyörületet mutatva a szegények, szomorúak és csüggedtek iránt (lásd Máté 4:23; Márk 6:6; Ap. csel. 10:38). Jószerzésének mindenek felett álló megnyilvánulása a végtelen engesztelése volt. Azt mondta: „Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mintha valaki életét adja az ő barátaiért” (János 15:13). Ez volt az általunk valaha ismert legnagyobb cselekedete a hosszan tűrésnek, a kedvességnek és az önzetlenségnek. A Szabadító kitartó szeretetének megértésével gyakorolhatjátok hiteteket, megbánhatjátok bűneiteket, bízhattok abban, hogy megbocsát nektek és megerősít benneteket az evangélium szerinti életre irányuló törekvéseitekben.

A Szabadító azt szeretné, hogy részesüljeteK szeretetében, de azt is szeretné, hogy ezt osszátok meg másokkal is. A tanítványainak kijelentette: „Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeresséteK; a mint én szerettelek titeket, úgy szeresséteK ti is egymást. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:34–35). A családtagjaitokkal és másokkal fenntartott kapcsolataitokban tekintsetek példaként a Szabadítóra! IgyekezeteK úgy szeretni, ahogy Ő szeret, állandó könyörülettel, türelemmel és irgalommal.

Miközben folyamatosan részesültök a Szabadító szeretetéből, és miközben krisztusi szeretettel vagytok mások iránt, azt fogjátok észrevenni, hogy növekszik a szeretetetek. Megtapasztaljátok, hogy milyen örömmel jár az Urat szolgálni. A Szentlélek állandó társatok lesz és vezetni fog benneteket a szolgálatotokban és a másokkal való kapcsolataitokban. Felkészültetek lesztek, hogy találkozzatok az Úrral az utolsó ítélet

jövendölés

idején, amikor a szerint jutalmaz meg benneteket, hogy mennyire köteleztétek el magatokat munkája mellett. Mormon azt tanította:

„Ezért tehát, szeretett testvéreim, ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmik vagytok, mert a jószívűség soha el nem múlik. Ragaszkodjatok tehát a jószívűséghez, ami a legnagyobb mindenek között, mert minden dolognak el kell múlnia –

De a jószívűség Krisztus tiszta szeretete, és örökké tart; és jó sora lesz annak, akiről az utolsó napon úgy találtatik, hogy rendelkezik ezzel.

Imádkozzatok tehát, szeretett testvéreim, szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Isten Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta” (Moróni 7:46–48).

További utalások: Máté 25:31–46; 1 János 4:18; Ether 12:33–34; T&Sz 12:8; 34:3; 121:45

Lásd még szeretet; szolgálat.

jövendölés (*Lásd* kinyilatkoztatás; lelki ajándékok.)

káromkodás (*Lásd* szentségtelenség.)

kávé (*Lásd* Bölcsesség szava.)

kegyelem

A *kegyelem* szó – ahogy azt a szentírások használják – elsődlegesen arra az isteni segítségre és erőre utal, amelyben az Úr Jézus Krisztus engesztelése által részesülünk.

Péter apostol azt tanította, hogy „növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében” (2 Péter 3:18).

Szabadítás kegyelem által

A bukás miatt mindenki megtapasztalja a földi halált. A Szabadító engesztelése által lehetőségé vált kegyelem segítségével minden ember fel fog támadni, és halhatatlanságban részesül (lásd 2 Nefi 9:6–13). A feltámadás önmagában azonban nem tesz minket alkalmassá arra, hogy örökké Isten színe előtt éljünk. Bűneink tisztátalanná és alkalmatlanná tesznek minket Isten színe előtt élni, és kegyelmére van szükségünk, amely megtisztít és tökéletessé tesz minket, „mindaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23).

A „mindaz után, amit meg tudunk tenni” kifejezés azt tanítja, hogy erőfeszítést kell tennünk ahhoz, hogy elnyerjük az Úr kegyelmének teljességét, és érdemesekké váljunk Ővele élni. Az Úr azt parancsolta, hogy engedelmeskedjünk evangéliumának, ami magába foglalja, hogy hiszünk Őbenne, megbánjuk bűneinket, megkeresztelkedünk, részesülünk a Szentlélek ajándékában, és mindvégig kitartunk (lásd János 3:3–5; 3 Nefi 27:16–20; Hittételek 1:3–4). Moróni írt arról a kegyelemről, amelyben akkor részesülünk, amikor a Szabadítóhoz jövünk, és engedelmeskedünk tanításainak:

„Jöjjetek Krisztushoz, és legyetek benne tökéletessé, és tartóztassátok meg magatokat minden istentelenségtől, és ha minden istentelenségtől megtartóztatjátok magatokat, és teljes lelketekkel, elmétekkel és erőtökkel szeretitek Istent, akkor elegendő számotokra a kegyelme, hogy kegyelme által tökéletesek lehessetek Krisztusban; és ha Isten kegyelme által tökéletesek vagytok Krisztusban, akkor semmiképpen nem tagadhatjátok Isten hatalmát.

Továbbá, ha Isten kegyelme által tökéletesek vagytok Krisztusban, és nem tagadjátok az ő hatalmát, akkor szenteltettek meg Krisztusban, Isten kegyelme által, Krisztus vérének ontásán keresztül, mely az Atya szövetségében foglaltatik, bűneitek bocsánatára, hogy szentek legyetek és szeplőtlenek” (Moróni 10:32–33).

Kegyelemben részesülni egész életetek során

Amellett, hogy a végső szabadításhoz kegyelemre van szükségetek, életetek minden napján szükségetek van erre a felhatalmazó erőre. Amint szorgalommal, alázattal és szelidséggel közeledtek Mennyei Atyátokhoz, kegyelme által fel fog emelni és erősíteni fog benneteket (lásd Példabeszédek 3:34; 1 Péter 5:5; T&Sz 88:78; 106:7–8). Az Ő kegyelmére támaszkodva képesek lesztek fejlődni és növekedni az igazlelkűségben. Jézus először maga sem „kapott a teljességből, hanem kegyelemről kegyelemre haladt tovább, míg teljességet nem kapott” (T&Sz 93:13). A kegyelem lehetővé teszi, hogy Isten királyságának építésében segítsetek – egy olyan szolgálatban, amelyet egyedül saját erőtökre vagy erőforrásaitokra támaszkodva nem tudnátok elvégezni (lásd János 15:5; Filippibeli 4:13; Zsidók 12:28; Jákób 4:6–7).

Ha netán elcsüggedtek vagy túl gyengének találjátok magatokat az evangéliumi élet folytatásához, jusson eszetekbe az erő, melyet a kegyelem képessé tevő hatalma adhat. Vigaszra és bizonyosságra lelhetek az Úr e szavaiban: „Kegyelmem elegendő minden olyan embernek, aki megalázkodik előttem; mert ha megalázkodik előttem, és hisznek bennem, akkor erőssé teszem számukra a gyenge dolgokat” (Ether 12:27).

További utalások: Ap. csel. 15:11; Rómabeliek 5:2; 2 Nefi 10:24; 11:5

Lásd még feltamadás; Jézus Krisztus engesztelése; szabadítás.

kereszt

A keresztet sok keresztény egyházban a Szabadító halála és feltámadása szimbólumaként használják, és a hit őszinte kifejezéseként. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként mi is tisztelettel emlékezünk a Szabadító szenvedéseire. Mivel azonban a Szabadító él, nem használjuk halálának szimbólumát hitünk szimbólumaként.

Életeteknek kell a hiteteket kifejezni. Emlékezzetek csak, hogy amikor megkeresztelték és konfirmáltak benneteket, szövetségben fogadtátok, hogy magatokra veszitek Jézus Krisztus nevét! Amikor embertársaitok benneteket figyelnek, érezniük kell a Szabadító és az Ő munkája iránt érzett szereteteteket.

Az egyháztagok közül egyedül csak az utolsó napi szent káplánok viselik a kereszt szimbólumát, akik katonai egyenruhájukon hordják azt, amely jelzi, hogy ők keresztény káplánok.

Lásd még feltámadás; Jézus Krisztus; Jézus Krisztus engesztelése.

keresztelés

A Mormon könyve beszámol emberek olyan csoportjáról, akik tanulták az evangéliumot és megkeresztelkedtek a Mormon nevezetű helyen. A keresztelőjüktől kezdve Mormonra úgy tekintettek, mint egy gyönyörű helyre, mert tartózkodásuk alatt „ott jutottak el Megváltójuk megismeréséhez” (Móziás 18:30). Még a heves megpróbáltatások idején is hitűek maradtak az Úrhoz, mert megerősítette őket a bizonyosságuk és a keresztelési szövetségük (lásd Móziás 23–24).

A Mormon könyvében leírt néphez hasonlóan ti is örvendezhettek, amikor eszetekbe jut a keresztelési szövetségetek és az ígélet, melyet az Úr tett nektek. A keresztelési szertartásban erőt találhattok, akár mostanában, akár sok évvel ezelőtt keresztelkedtetek.

Rálépni az örök élethez vezető ösvényre

A keresztelés az evangélium első szabadító szertartása (lásd Hittételek 1:4). Papsági felhatalmazással elvégzett keresztelkedés és konfirmáció által válhat valaki Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjává.

Amikor megkeresztelkedtetek, megmutattátok hajlandóságotokat, hogy követni fogjátok a Szabadító példáját. Ő is megkeresztelkedett, annak ellenére, hogy bűntelen volt. Ahogy Keresztelő Jánosnak elmagyarázta, azért volt szükséges megkeresztelkednie, hogy „minden igazságot betölt[senek]” (Máté 3:13–17).

Az Úr példáját kell követniük azoknak, akik az örök életet keresik, azáltal, hogy megkeresztelkednek és megkapják a Szentlélek ajándékát. Nefi próféta azt mondta, hogy a Szabadító megmutatta nekünk „a kaput, amelyen be kell lépn[ünk]. Mert a kapu, amelyen be kell lépn[ünk], a bűnbánat, és a víz általi kerztség; és majd azután jön bűnei[nk] bocsánata, a tűz és a Szentlélek által. És akkor vagy[unk] ezen a szoros és keskeny ösvényen, mely az örök élethez vezet” (2 Nefi 31:17–18). Ha mindvégig kitartunk, betartva szövetségünket és megkapjuk a szabadítás többi szertartását, akkor örök életet kapunk.

Az Úr módján történő keresztelés

A Szabadító kinyilatkoztatta Joseph Smithnek a keresztelés igaz módját, világossá téve, hogy a szertartást csak papsági felhatalmazással rendelkező ember végezheti el, továbbá ezt mindenképpen alámerítéssel kell végezni:

„Az a személy, akit Isten elhívott, és aki Jézus Krisztustól felhatalmazással rendelkezik a keresztelésre, menjen le, be a vízbe azzal a személlyel, aki keresztelésre előállt, és nevéen szólítva őt mondja ezt: Jézus Krisztus megbízatásából megkeresztellek téged az Atyának, és a Fiúnak, és a Szentléleknek nevében. Ámen.

Azzal merítse le őt a vízbe, és emelje ki ismét a vízből” (T&Sz 20:73–74).

Az alámerítés az ember bűnös élete elmúlásának és a lelki életbe való újjászületésének szimbóluma, ami Isten és az Ő gyermekei szolgálatára szenteltetett. Ez továbbá a halál és a feltámadás szimbóluma is. (Lásd Rómabeliek 6:3–6.)

A kisgyermek és a keresztelés

Az utolsó napi kinyilatkoztatásokból tudjuk, hogy Jézus Krisztus irgalma megváltotta a kisgyermeket. Az Úr azt mondta: „Nem tudnak tehát bűnt elkövetni, mert Sátánnak nem adatott hatalom a kisgyermek megkísértésére, amíg felelősségre vonhatóvá nem válnak énelőttem” (lásd T&Sz 29:46–47). Őket addig nem szabad megkeresztelni, amíg nem érik el a felelősségre vonhatóság korát, ami az Úr kinyilatkoztatása szerint a nyolcéves kor (lásd T&Sz 68:27; Joseph Smith fordítás, 1 Mózes 17:11). Aki azt vallja, hogy a kisgyermeket meg kell keresztelni, „az tagadja Krisztus irgalmát, és semmibe veszi az ő engesztelését, valamint megváltásának hatalmát” (Moróni 8:20; lásd még 8–19, 21–24).

Keresztelési szövetségek

Amikor megkeresztelkedtetek, szövetséget kötöttetek Istennel. Megígértétek, hogy magatokra veszitek Jézus Krisztus nevét, betartjátok a parancsolatait, és Őt szolgáljátok a végsőkig (lásd Móziás 18:8–10; T&Sz 20:37). Minden alkalommal, amikor vesztek az úrvacsorából, megújítjátok ezt a szövetséget (lásd T&Sz 20:77, 79).

Jézus Krisztus nevének magatokra vétele. Amikor magatokra veszitek Jézus Krisztus nevét, Övéinek tekintitek magatokat. Őt és a munkáját teszitek első helyre az életetekben. Az Ő akaratát keresitek, ahelyett, hogy ti mit akartok, illetőleg a világ mit tanít nektek arról, hogy mit akarjatok.

A Mormon könyvében Benjámin király elmagyarázza, hogy miért fontos magunkra venni a Szabadító nevét:

„És ezen név alatt felszabadultatok, és nincs más elnevezés, mely által felszabadulhatnátok. Nem adatott más név, mely által szabadulás jön; ezért szeretném, ha magatokra vennétek Krisztus nevét, mindannyian, akik szövetségre léptetek Istennel, hogy életetek végéig engedelmesek lesztek.

És léssen, hogy aki ezt teszi, az Istennek jobb keze felől találja majd magát, mert ismerni fogja a nevet, melyen szólítják; mert Krisztus nevén fogják szólítani.

És most léssen, hogy aki nem veszi magára Krisztus nevét, más néven kell, hogy szólítsák; ezért isten bal keze felől találja magát” (Móziás 5:8–10).

A parancsolatok betartása. A keresztelési szövetségeitek egy elkötelezettség, hogy Isten királyságába jöttök, elválasztjátok magatokat a világtól és Isten tanújaként álltok „mindig és mindenben, és minden helyen” (Móziás 18:9). A törekvésetek, hogy Isten tanújaként álljatok, magába foglal mindent, amit tesztek és mondotok. Igyekezetek, hogy mindig emlékezzenek az Úr parancsolataira és tartsátok is be azokat! Tartsátok tisztán gondolataitokat, beszédeteket és cselekedeteiteket! Amikor szórakozásra vágytok, mint például filmek, televízió, az internet, zene, könyvek, magazinok és újságok, vigyázzatok, hogy csak olyan dolgokat nézzetek, hallgassatok és olvassatok, melyek felemelőek. Öltözködjetek erényesen. Olyan barátokat válasszatok, akik arra bátorítanak, hogy elérjétek az örökkévaló céljaitokat! Tartózkodjatok az erkölcstelenségtől, a pornográfiától, a szerencsejátékoktól, a dohánytól, az alkoholtól és a kábítószerektől! Maradjatok érdemesek arra, hogy belépjétek a templomba!

Az Urat szolgálni. Az a parancsolat, hogy válasszuk el magunkat a világ dolgaitól, nem azt jelenti, hogy szigetelődünk el másoktól. A keresztelési szövetség egyik része az Úr

szolgálatára vonatkozik. Ti pedig akkor szolgáljátok Őt a leghatékonyabban, amikor embertársaitokat szolgáljátok. Amikor Alma próféta a kereszteleési szövetségről tanított, azt mondta, hogy késznek kell lennünk „egmás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek”, és „gyászolni azokkal, akik gyászolnak”, és „megvigasztalni azokat, akik vigasztalásra szorúlnak” (Móziás 18:8–9). Legyetek kedvesek és tisztelettudóak minden emberrel, Jézus Krisztus példáját követve abban, ahogy másokkal bántok!

A kereszteleés ígért áldásai

Miközben betartjátok a kereszteleés alkalmán kötött szövetséget, az Úr megáld titeket a hithűségétekért. Az áldások között van többek között a Szentlélek állandó társasága, a bűneitek bocsánata, és a kiváltság, hogy lelkileg újjászülethettek.

A Szentlélek állandó társasága. Keresztelkedésük után, egy vagy több felhatalmazott melkisédeki papságviselő kezét a fejetekre helyezte, és nektek adományozta a Szentlélek ajándékát. Ez az ajándék feljogosít titeket a Szentlélek állandó társaságára, egészen addig, amíg érdemesek vagytok rá. A Lélek állandó társasága az egyik legnagyobb áldás, amit a halandóságban kaphattok. A Lélek irányítani fog benneteket az igazlelkűség és a békesség ösvényén, az örök élet felé vezetve.

Bűnök bocsánata. Mivel megkeresztelkedtetek, részesülhettek bűneitek bocsánatában. Más szavakkal, a Szabadító irgalma által megbocsátanak nektek. Ezzel az áldással végül lehetővé válik, hogy Mennyei Atyátok jelenlétében éljete.

Ahhoz, hogy bűneiteket megbocsássák, gyakorolnotok kell a Jézus Krisztusba vetett hiteteket, őszintén bűnbánónak kell lennetek, és mindig igyekeznetek kell betartani a parancsolatokat. Mormon próféta azt tanította: „És a bűnbánat első gyümölcse a kereszteleés; és a kereszteleés hit által jön

el, a parancsolatok betöltésére; és a parancsolatok betöltése bűnbocsánatot eredményez” (Moróni 8:25). Bocsánatot nyertek a bűneitekre, miközben folyamatosan alázatot gyakoroltok Isten előtt, naponta imádkoztok Hozzá, rendíthetetlenül megőriztek a hitet, és miközben szolgáljátok a rászorulókat (lásd Móziás 4:11–12, 26).

Újjászületni. A keresztelés és a konfirmáció szertartása által újjászülettetek egy új életre. A Szabadító azt mondta Nikodémusnak: „Ha valaki nem születik víztől és Lélektől, nem mehet be az Isten országába” (János 3:5). Ahogy a születéskor egy csecsemő új létformába lép, úgy ti is új életet kezdtek, amikor beléptek a keresztelési szövetségbe. Lelkileg fejlődhettek, és egyre inkább olyanok lehettek, mint a Szabadító, ha betartjátok a keresztelési szövégeket, vesztek az úrvacsorából, hogy megújítsátok a szövégeket és megbánjátok a bűneiteket. Pál apostol azt tanította, hogy amikor megkeresztelkedünk, „mi is új életben járjunk” (Rómabeliekhez 6:4).

Mindvégig kitartani

Az után, hogy megkeresztelkedtetek és megkaptátok a Szentlélek ajándékát, továbbra is igazlelkűnek kell maradnotok, mert ezek a szertartások csupán a kezdetét jelzik annak az utazásnak, amely visszavisz titeket Mennyei Atyátok színe elé. Nefi próféta ezt tanította:

„Miatán rátértetek erre a szoros és keskeny ösvényre, azt kérdezném, most már mindent megtettetek? Íme, mondom nektek: Nem; mert csak Krisztus szava által jutottatok ilyen messzire, rendíthetetlen hittel benne, teljesen annak érdemeire támaszkodva, akinek hatalmában áll megszabadítani.

Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván

lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz” (2 Nefi 31:19–20).

További utalások: Ap. csel. 2:37–38; 2 Nefi 31:4–13; Alma 7:14–16; 3 Nefi 11:18–41; 27:13–22; T&Sz 39:5–6, 10; 76:50–53

Lásd még bűnbánat; engedelmesség; hit; papság; Szentlélek; úrvacsora.

keresztre feszítés (*Lásd* Jézus Krisztus engesztelése; kereszt.)

kézzrátétel

A kézzrátétel az Úr által kinyilatkoztatott formája sok papsági szertartás elvégzésének; ilyen a konfirmáció, a felszentelés, az egyháztagok elválasztása az elhívásokban történő szolgálatra, a betegek megáldása, és egyéb papsági áldások adása (lásd T&Sz 42:44; Hittételek 1:4–5). A megfelelő papsági hatalommal rendelkezők kezüket a szertartásban részesülő személy fejére helyezik. Amikor ezt teszik, eszközként szolgálnak, amely által az Úr megáldja gyermekeit. (Lásd T&Sz 36:2.)

A papsági vezetők mindig ezt az eljárást alkalmazták. Ádám kézzrátétellel szentelte fel igazlelkű férfiutódait (lásd T&Sz 107:40–50). Amikor Jákób megáldotta Efraimot és Manassét, kezét a fejükre helyezte (lásd 1 Mózes 48:14–19). Alma „papat és eldereket rendelt el, kezeinek rátevésével, Isten rendje szerint” (Alma 6:1). Péter és János apostol kézzrátétellel adományozta a Szentlélek ajándékát (lásd Ap. csel. 8:14–17). Ebben az adományozási korszakban Keresztelő János kézzrátétellel adományozta az ároni papságot Joseph Smithnek és Oliver Cowderynek (lásd Joseph Smith története 1:68–69).

További utalások: 4 Mózes 27:18–23; Ap. csel. 19:1–6; 1 Timótheus 4:14; T&Sz 33:15; 35:6

Lásd még papság; Szentlélek.

kinyilatkoztatás

A kinyilatkoztatás Isten érintkezése a gyermekeivel. Ez az útmutatás számos csatornán át érkezik, az egyének, a családok és az egyház egészének szükségleteitől és körülményeitől függően.

Amikor az Úr kinyilatkoztatja akaratát az egyháznak, a prófétáján keresztül szól. A szentírások sok ilyen kinyilatkoztatást tartalmaznak – az Úr szavát, melyet ősi és utolsó napi prófétákon keresztül adott. Ma az Úr továbbra is választott szolgálóinak adott kinyilatkoztatás által irányítja egyházát.

Nem csak a próféták kaphatnak kinyilatkoztatást. Hithűséged alapján te is kinyilatkoztatást kaphatsz, amely segít a konkrét szükségleteidben, feladataidban és kérdéseidben, valamint bizonyosságod megerősítésében.

Felkészülés a kinyilatkoztatás elnyerésére a Szentlélek által

A szentírások különféle kinyilatkoztatási módokról beszélnek, például látomásokról, álmokról és angyali látogatásokról. Ilyen csatornákon keresztül állította vissza evangéliumát az Úr az utolsó napokban, és nyilatkoztatott ki igazságokat olyan tanokról, mint a halandóság előtti lét, a holtak megváltása és a dicsőség három királysága. Az egyház vezetőinek és tagjainak adott kinyilatkoztatások azonban a Szentlélek sugalmazása által érkeznek.

A csendes lelki sugalmazás talán nem olyan látványos, mint a látomások vagy az angyali látogatások, azonban sokkal erőteljesebbek, tartósabbak és az életet megváltoztatóak. A Szentlélek tanúsága olyan nyomot hagy a lelken, amely sokkal jelentősebb bárminél, amit csak hallhatsz vagy láthatsz. Az ilyen kinyilatkoztatások által maradandó erőt fogsz kapni, hogy hű maradj az evangéliumban, és másoknak is segíts ugyanezt tenni.

Az alábbi tanácsok segíteni fognak neked felkészülni, hogy befogadhasd a Szentlélek sugalmazását:

Imádkozz útmutatásért! Az Úr azt mondta: „Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitattik néktek. Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitattik” (Máté 7:7–8). Ahhoz, hogy találj és kapj, keresned és kérned kell. Ha nem kopogsz – nem imádkozol útmutatásért a Mennyei Atyádhoz –, a kinyilatkoztatás ajtaja nem fog feltárulni előtted. Ha azonban alázatos imában fordulsz Atyádhoz, akkor végül „kinyilatkoztatást kinyilatkoztatásra, ismeretet ismeretre kap[sz], hogy ismerhess[d] a rejtelmeket és a békés dolgokat – azokat, amelyek örömet hoznak, azokat, amelyek örök életet hoznak” (T&Sz 42:61).

Légy tiszteletadó! A tiszteletadás mélységes tiszteletből és szeretetből áll. Amikor tiszteletadó és békés vagy, elősegíted a kinyilatkoztatást. Még ha körülötted mindenhol zűrzavar is van, hozzáállásod lehet tiszteletadó, és felkészült lehetsz arra, hogy útmutatást kapj az Úrtól.

Légy alázatos! Az alázat szoros kapcsolatban áll a tiszteletadással. Amikor alázatos vagy, elismered, hogy az Úrtól függsz. Mormon próféta ezt tanította: „a szelídség és a szívbeli alázatosság folytán következik be a Szentlélek látogatása, mely Vigasztaló reménnyel és tökéletes szeretettel tölt el” (Moróni 8:26).

Tartsd be a parancsolatokat! Amikor betartod a parancsolatokat, kész vagy befogadni, felismerni és követni a Szentlélek sugalmazását. Az Úr megígérte: „...aki betartja parancsolataimat, annak megadom királyságom rejtelmeit, és az örökké tartó életre feltörő élő víz forrása lesz őbenne” (T&Sz 63:23).

Érdemesen vegyél az úrvacsorából! Az úrvacsorai imák megtanítják, hogyan nyerd el a Szentlélek állandó társaságát. Amikor veszel az úrvacsorából, azzal tanúsítod Istennek, hogy kész vagy magadra venni a Fiának a nevét, hogy mindig

emlékezni fogsz Őrá, és betartod a parancsolatait. A Mennyei Atya megígéri, hogy amikor megtartod ezeket a szövetségeket, a Lélek mindig veled lesz. (Lásd T&Sz 20:77, 79.)

Tanulmányozd a szentírásokat mindennap! Amint szorgalmasan tanulmányozod a szentírásokat, olyan férfiak és nők példájából tanulsz, akiknek élete áldott volt, mert követték az Úr kinyilatkoztatott akaratát. Az életedben is egyre fogékonyabb leszel a Szentlélek iránt. Miközben olvasol és elmélkedsz, kinyilatkoztatást kaphatsz arra nézve, hogy egy bizonyos szentírásrész miként vonatkozik rád, vagy bármi másról, amit az Úr közölni szeretne veled. Mivel a szentírások olvasása segíthet személyes kinyilatkoztatást kapni, mindennap tanulmányozd a szentírásokat!

Fordíts időt az elmélkedésre! Amikor időt fordítasz az evangélium igazságai feletti elmélkedésre, akkor megnyitod az elmédet és a szívedet a Szentlélek útmutató hatása előtt (lásd 1 Nefi 11:1; T&Sz 76:19; 138:1–11). Az elmélkedés elvonja gondolataidat a világ lényegtelen dolgairól, és közelebb visz téged a Lélekhez.

Amikor konkrét útmutatást keresel, elmédben gondold át a dolgot! Az Úr időnként csak azután kommunikál, hogy elmédben átgondoltad a dolgot. Az Úr elmagyarázta ezt a folyamatot Oliver Cowderynek, aki Joseph Smith írnokaként szolgált a Mormon könyve fordításának nagy részében. Joseph Smith prófétán keresztül az Úr Oliver Cowderyhez szólt, és elmagyarázta, hogy Oliver miért nem volt képes a Mormon könyve fordítására, noha megadatott neki a fordítás ajándéka: „Íme, nem értettél meg; feltételezted, hogy megadom ezt neked, amikor nem gondoltál bele, csak kértél engem. De íme, én azt mondom neked, hogy tanulmányoznod kell azt az elmédben; majd meg kell kérdezned tőlem, hogy helyes-e, és ha helyes, akkor tebenned égővé teszem kebledet; érezni fogod tehát, hogy helyes” (T&Sz 9:7–8).

Türelmesen keresd Isten akaratát! Isten kinyilatkoztatja magát „az ő idejében..., és az ő módján, és az ő akarata szerint” (T&Sz 88:63–68). A kinyilatkoztatásban majd „sort sorra, előírást előírásra, itt egy kicsit és ott egy kicsit” kapsz (2 Nefi 28:30; lásd még Ésaías 28:10; T&Sz 98:12). Ne akard erőltetni a lelki dolgokat! A kinyilatkoztatás nem így adatik. Légy türellemmel, és bízz az Úr időzítésében!

A Szentlélek sugalmazásának felismerése

Mai világunk sok zaja és hírnöke közt meg kell tanulnod felismerni a Szentlélek sugalmazását. Az alábbiakban a főbb módjait soroljuk fel annak, ahogyan a Szentlélek kommunikál velünk:

Kis csendes hangon szól az elméhez és a szívhez. Az Úr ezt tanította: „Igen, íme, elmédben és szívedben szólok majd hozzád a Szentlélek által, amely reád száll és szívedben lakozik. Most, íme, ez a kinyilatkoztatás lelke” (T&Sz 8:2–3). Néha a Szentlélek segíteni fog megérteni egy evangéliumi igazságot, vagy sugalmaz egy dologban, amely a gondolataidat foglalkoztatja és erős hatással van az érzéseidre (lásd T&Sz 128:1). Bár az ilyen kinyilatkoztatás nagy hatással lehet rád, szinte mindig halkán, „csendes kis hang” formájában érkezik (lásd 1 Királyok 19:9–12; Hélamán 5:30; T&Sz 85:6).

Az érzéseinken keresztül sugalmaz minket. Noha a Lélektől jövő közléseket gyakran egyfajta hangként írjuk le, az egy olyan hang, amelyet inkább érzünk, mintsem hallunk. Közben arról beszélünk, hogy „hallgatunk” a Szentlélek sugalmazására, a lelki sugalmazást gyakran azzal jellemezzük, hogy „Azt éreztem...” Az Úr tanácsa, melyet Oliver Cowderynek adott a Tan és a szövetségek 9. szakaszában, és amelyről a 143. oldalon van szó, ezt a tantételt tanítja meg. Ezt a tanácsot azonban néha félreértik. Azt a részt olvasva egyes egyháztagok összezavarodnak, attól tartva, hogy soha nem kaptak

sugalmazást a Szentlélektől, mert még soha nem éreztek egy égető érzést a bensőjünkben. Figyeld meg az Úr utolsó szavait a Tan és a szövetségek 9:8-ban: „érezni fogod tehát, hogy helyes.” Az ebben a szentírásrészben leírt égető érzés a vigasz és nyugalom érzését jelöli, nem feltétlenül egyfajta melegség-érzetet. Miközben továbbra is törekszel az Úr akaratát keresni, és azt követni az életedben, fel fogod ismerni, hogy a Szentlélek rád személyesen hogyan hat.

Békét hoz. A Szentlelket gyakran hívják Vigasztalónak (lásd János 14:26; T&Sz 39:6). Amint kinyilatkoztatja neked az Úr akaratát, békét fog szólni az elmédhez (lásd T&Sz 6:23). Az Őtőle kapott békességet nem lehet világi hatásokkal vagy hamis tanításokkal utánozni. Ezt a békét ígérte a Szabadító, amikor afelől biztosította a tanítványait, hogy el fogja küldeni a Vigasztalót: „Békességet hagyok néktek; az én békességemet adom néktek: nem úgy adom én néktek, a mint a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, se ne féljen” (János 14:27).

További utalások: Ámós 3:7; Máté 16:13–18; 1 Korinthusbeliek 2:9–14; 12:3; Jelenések 19:10; Alma 5:43–48; 17:2–3; T&Sz 76:5–10; 121:26–33; Hittételek 1:7, 9

Lásd még tiszteletadás; hit; ima; lelki ajándékok; szentírások; Szentlélek.

kísértés

Ahogy Pál apostol megjövendölte, az utolsó napok „nehéz idők” lesznek (2 Timótheus 3:1). Az ellenség befolyása széles körben elterjedt és csábító. Te azonban legyőzheted Sátánt, és erőt vehetsz a kísértései felett. A Mennyei Atya neked adta az önrendelkezés ajándékát – a hatalmat a jó vagy a rossz választására. Megalázhatod magadat az Úr előtt, és az Ő nevét szólíthatod, és folyamatosan vigyázhatsz és imádkozhatsz, hogy ne kísértsenek meg azon felül, amit el tudsz viselni (lásd Alma 13:28). Miközben készségesen engedelmeskedsz a parancsola-

toknak, a Mennyei Atyád meg fog erősíteni, hogy ellenállhass a kísértéseknek.

Az alábbi tanácsok segíteni fognak a kísértés legyőzésében:

Az életed középpontjában a Szabadító álljon! Hélamán próféta ezt tanácsolta a fiainak: „És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat, hogy amikor az ördög elküldi az erős szeleit, igen, nyilait a forgószelemben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatara benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla melyre építettetek – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít” (Hélamán 5:12).

Imádkozz erőért! Amikor a feltámadt Szabadító eljött a nefitákhoz, így tanította a sokaságot: „Mindig legyetek éberek és imádkozzatok, hogy ne kerüljetek kísértésbe, mert Sátán arra vágyik, hogy az övéi legyetek, hogy megrostálhasson benneteket, mint a búzát. Mindig imádkozzatok tehát az Atyához az én nevemben” (3 Nefi 18:18–19). Hasonló tanácsot adott az utolsó napokban: „Mindig imádkozz, hogy győztesként kerülj ki; igen, hogy legyőzhess a Sátánt, és megmenekülhess a Sátán szolgáinak kezeitől, amelyek munkáját fenntartják!” (T&Sz 10:5)

Tanulmányozd naponta a szentírásokat! Miközben tanulmányozod az evangéliumi igazságokat és alkalmazod azokat az életedben, az Úr meg fog áldani erővel, hogy ellenállj a kísértéseknek. Nefi ezt tanította: „Akik Isten szavára hallgatnak és ahhoz ragaszkodnak, azok soha el nem vesznek; és az ellenség kísértései és tüzes nyilai sem tudják őket a vakságig legyőzni, hogy pusztulásba vezessék őket” (1 Nefi 15:24; lásd még Hélamán 3:29–30).

Töltsd meg az életedet jósággal! Oly sok jó dolog közül választhatsz, hogy nem szükséges a gonoszból vened. Amikor jósággal töltöd ki az életedet, nem hagysz benne helyet más dolgoknak.

Kerüld a kísértésre alkalmas helyeket és helyzeteket! Nem tudod teljesen elkerülni a kísértéseket, de elkerülheted az olyan helyeket és helyzeteket, ahol valószínűleg kísértés fog érní. Elkerülheted a helytelen anyagokat a folyóiratokban, a könyvekben, a televízióban, a moziban, a zenében és az interneten is.

Igyekezz másokat jó irányba befolyásolni! Közvetlenül aze-
lőtt, hogy a Gecsemáné kertjében szenvedett, a Szabadító a tanítványaiért imádkozott: „Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól. Nem e világból valók, a mint hogy én sem e világból vagyok. Szenteld meg őket a te igazsággoddal: A te ígéd igazság. A miképen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra” (János 17:14–18). Jézus Krisztus utolsó napi tanítványaként a világban lehetsz, de „nem e világból”. Azon túl, hogy te magad kerülöd a kísértéseket, másokra is hatással lehetsz, hogy jó és egészséges életet éljenek. Igazlelkű példát mutathatsz, jó barát lehetsz, részt vehetsz közösségi szolgálatokban, és amennyiben helyénvaló, hallathatod a hangodat az erkölcsi értékek védelmében.

Soha ne tétovázz úgy dönteni, hogy ellenállj a kísértéseknek! Próbáld a Szabadító példáját követni, aki „kísértéseket szenvedett el, ám nem engedett azoknak” (T&Sz 20:22). Amikor Sátán megkísértette Jézust a pusztában, az Úr soha nem ingott meg. Válasza gyors és határozott volt: „Távozz tőlem, Sátán” (Lukács 4:8). Igazlelkű gondolataid, szavaid és tetteid által ugyanezzel a meggyőződéssel felelhetsz az ellenség kísértéseire. „Álljatok ellene az ördögnek, és elfut tőletek. Közeledjetek az Istenhez, és közeledni fog hozzátok” (Jakab 4:7–8).

További utalások: Rómabeliek 12:21; Efézusbeliek 6:11–17; Jakab 1:12; T&Sz 23:1; 31:12; Mózes 1:12–22

Lásd még böjtölés és böjti felajánlás; bűnbánat; Krisztus világossága; lelkiismeret; önrendelkezés; Sátán; Szentlélek.

konfirmáció (*Lásd* kézrátétel; Szentlélek.)

kormányzat (*Lásd* polgári kormányzat és törvények.)

Krisztus világossága

Krisztus világossága „Isten színe előtt ered, hogy betöltse a tér roppant terjedelmét.” Ez „a világosság, amely minden dologban ott van, amely minden dolognak életet ad, amely az a törvény, ami mindent kormányoz” (T&Sz 88:12–13; lásd még a 6–11-es verseket). Ez a hatalom a jót ösztönzi minden ember életében (lásd János 1:9; T&Sz 93:2). A szentírások Krisztus világosságát néha az Úr Lelkének, Isten Lelkének, Krisztus Lelkének vagy az Élet Világosságának nevezik.

Krisztus világosságát nem szabad összetéveszteni a Szentlélekkel. Nem olyan személy, mint amilyen a Szentlélek. Hatása elvezeti az embereket az igaz evangélium meglegeléséhez, a kereszttelkezéshez és a Szentlélek ajándékának elnyeréséhez (lásd János 12:46; Alma 26:14–15).

A lelkiismeret Krisztus világosságának megnyilvánulása, mely képessé tesz minket a jó és a rossz közti választásra. Mormon próféta azt tanította: „Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget tehessen jó és gonosz között; megmutatom tehát nektek, hogy mi módon ítélkezzetek; mert minden dolog, mely jócselekedetre hív, és arra ösztönöz, hogy higgyünk Krisztusban, azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát tökéletes tudással tudhatjátok, hogy Istentől való. [...] És most, testvéreim, tekintettel arra, hogy megismertétek a világosságot, mely által ítéljete,

kvórum

mely világosság Krisztus világossága, vigyázzatok, hogy ne ítéljetek helytelenül; mert ugyanazon ítélettel ítéltettek majd meg, amellyel ti is ítéltetek” (Moróni 7:16, 18).

További utalások: János 8:12; Alma 28:14

Lásd még lelkiismeret; Szentlélek.

kvórum (*Lásd* papság.)

látogatótanítás (*Lásd* Segítőegylet.)

lélek

Te a Mennyei Atya lélekgyermeke vagy, és lélekként léteztél, mielőtt a földre születnél volna. A földi életed során a lelkednek egy test ad otthont, amely halandó szülőktől született.

A szentírásokból a lelkek természetéről tanulunk. Megtudjuk belőlük, hogy „minden lélek anyag, csak finomabb és tisztább, és csak tisztább szemek ismerhetik fel” (T&Sz 131:7). Azt olvassuk, hogy „az ember lelke az ő személyének hasonlatossága, amint az állat lelke is, valamint minden más teremtmény, amelyet Isten teremtett” (T&Sz 77:2; lásd még Ether 3:7–16).

A szentírások azt is tanítják, hogy a fizikai halálkor a lélek nem hal meg. Elválik a testtől, és a lelkek halandóság utáni világában él tovább. A feltámadáskor a lélek újraegyesül a testtel, „hogy soha többé ne válasszák el azokat; így az egész lelki és halhatatlan lesz” (Alma 11:45).

További utalások: Rómabeliek 8:16–17; 2 Nefi 9:10–13; T&Sz 93:29, 33

Lásd még feltámadás; lélek, lény; szabadítás terve.

lélek, lény

A *lélek* kifejezést kétféle értelemben használják a szentírások. Elsőként az olyan lelket, amely egyesült egy fizikai testtel,

akár a halandóságban vagy a feltámadás után, lénynek nevezük (lásd T&Sz 88:15–16). Másodikként pedig a lelkünket néha szellemnek is hívják (lásd Alma 40:15–18; Ábrahám 3:23).

Lásd még feltámadás; lélek; szabadítás terve.

Lélek ajándékai (*Lásd lelki ajándékok.*)

lélekbörtön (*Lásd halál, fizikai; paradicsom; pokol.*)

lelki ajándékok

A lelki ajándékok olyan áldások vagy képességek, amelyeket a Szentlélek ereje által kapunk. Isten legalább egy ilyen ajándékot ad az egyház minden hithű tagjának. Amint elnyered ezen ajándékokat, azok meg fognak erősíteni és áldani egyénileg, és segíteni fognak másokat szolgálni. (Lásd T&Sz 46:8–12.) A szentírások a Lélek sokféle ajándékáról tanítanak:

- Az a tudás, hogy „Jézus Krisztus Isten Fia, és ő megfeszítettett a világ bűneiért” (T&Sz 46:13).
- A tehetség, hogy hiszünk azok szavaiban, akik Jézus Krisztusról tesznek bizonyosságot (lásd T&Sz 46:14).
- A „szolgálat különbözőségei[nek]” ismerete (lásd T&Sz 46:15; lásd még 1 Korinthusbeliek 12:5). Ezt az ajándékot az egyház irányítása és vezetése közben használjuk.
- A „cselekedetek különbözőségei[nek]” ismerete, amely segít felismerni, hogy egy tanítás vagy hatás Istentől jön-e, vagy valamely más forrásból (T&Sz 46:16; lásd még 1 Korinthusbeliek 12:6–7).
- A bölcsesség beszédének ajándéka (1 Korinthusbeliek 12:8; T&Sz 46:17). Ez nem a Bölcsesség szavaként ismert törvényre vonatkozik. Inkább a bölcsesség ajándékára, arra a képességre, hogy tudásunkat igaz-lelkűen használjuk.

- A „tudomány beszéd[ének]” ajándéka (1 Korinthusbeliek 12:8; T&Sz 46:18).
- A képesség, hogy a Szentlélek ereje által tanítunk (lásd Moróni 10:9–10; lásd még T&Sz 46:18).
- A hit ajándéka (lásd 1 Korinthusbeliek 12:9; Moróni 10:11).
- A hit ajándéka a gyógyuláshoz (lásd T&Sz 46:19).
- A hit ajándéka a gyógyításra (lásd T&Sz 46:20; lásd még 1 Korinthusbeliek 12:9; Moróni 10:11).
- „Csodatévő erő” (lásd 1 Korinthusbeliek 12:10; T&Sz 46:21; lásd még Moróni 10:12).
- A prófétálás ajándéka (lásd 1 Korinthusbeliek 12:10; Moróni 10:13; T&Sz 46:22). Szeretett János azt tanította, hogy „a Jézus bizonyágtétele a prófétaság lelke” (Jelenések 19:10).
- „Angyalokat és szolgáló lelkeket” láthat az ember (Moróni 10:14).
- „Lelkeknek megítélése” (1 Korinthusbeliek 12:10; T&Sz 46:23).
- A különböző nyelveken való szólás ajándéka (lásd 1 Korinthusbeliek 12:10; Moróni 10:15; T&Sz 46:24).
- A nyelvek magyarázatának ajándéka (lásd 1 Korinthusbeliek 12:10; T&Sz 46:25; lásd még Moróni 10:16).

Ezek és a szentírásokban felsorolt további lelki ajándékok csak néhány példája a Lélek számos ajándékának. Az Úr hit-hűségedtől, szükségleteidtől és az általad szolgált emberek szükségleteitől függően más módokon is megáldhat téged. Megparancsolta nekünk, hogy dolgozzunk szorgalmasan, hogy elnyerhessük a lelki ajándékokat:

„Óvakodjatok tehát különben megtévesztettek; és hogy ne tévesszenek meg titeket, keressétek buzgón a legjobb ajánlékokat, mindig emlékezve, hogy mivégre adatnak.

Mert bizony mondom nektek, hogy azok javára adatnak, akik szeretnek engem, és minden parancsolatomat betartják, valamint azokéra, akik törekednek ennek megtételére, hogy mindenkinek jobb lehessen, aki keres, vagy aki kér tőlem” (T&Sz 46:8–9; lásd még a 26-os verset).

További utalások: 1 Korinthusbeliek 13; 14:1–33; Moróni 10:17–25; T&Sz 46:27–33; Hittételek 1:7

Lásd még kinyilatkoztatás; Szentlélek.

lelki halál (*Lásd* halál, lelki.)

lelkiismeret

Mindenki azzal a képességgel születik, hogy különbséget tud tenni a helyes és helytelen között. Ez a lelkiismeretnek nevezett képesség Krisztus világosságának megnyilvánulása (lásd Moróni 7:15–19).

Lelkiismeretetek védelmet nyújt, amely segít elkerülni a lelkiileg káros helyzeteket. Amikor engedelmeskedtek a parancsolatoknak, és igazlelkű döntéseket hoztok, lelkiismeretetek nyugalomban van.

Amikor bűnt követtek el, lelkiismeret-furdalást vagy bűntudatot éreztek, mint ahogy fizikai fájdalmat éreztek, amikor megsebesültek. Ez lelkiismeretetek természetes reakciója a bűnre, és bűnbánathoz vezethet.

A bűnbánat és a megbocsátás helyreállítja a lelkiismeret nyugalomát. Másrészt viszont, ha nem vesztek tudomást a lelkiismeretetekről, és nem tartotok bűnbánatot, lelkiismeretetek károsodik, mintha „meg [lennétek] bélyegezve saját lelkiismeret[ete]kben” (1 Timótheus 4:2).

Tanuljatok meg lelkiismeretetekre hallgatni! Ez fontos része az önrendelkezésetek gyakorlásának. Minél inkább követitek lelkiismereteket, annál erősebb lesz. Az érzékeny lelkiismeret az egészséges lélek ismérve.

További utalások: Móziás 4:1–3; T&Sz 84:45–47

Lásd még engedelmesség; kísértés; Krisztus világhossága; önrendelkezés.

mások megítélése

Néha az emberek úgy vélik, helytelen másokat bármely módon megítélni. Noha igaz az, hogy nem szabad másokat hamislelkűen kárhoztatni vagy elítélni, egész életetekben elképzeléseket, helyzeteket és embereket kell majd megítélnetek. Az Úr sok parancsolatot adott, melyeket nem tudtok ítélethozatal nélkül betartani. Például azt mondta: „Őrizkedjetek pedig a hamis prófétáktól. [...] Gyümölcsseikről ismeritek meg őket” (Máté 7:15–16), és „menjetek ki a gonoszok közül” (T&Sz 38:42). Sok fontos döntésekben embereket kell majd megítélnetek, például mikor barátokat választotok, kormányzati vezetőkre szavaztok, és örökkévaló társat választotok.

Az ítélethozatal önrendelkezésetek fontos felhasználása, melyre nagyon kell ügyelni, főleg amikor másokról mondotok ítéletet. Minden ítéletet igazlelkű normák alapján kell meghozni. Ne feledjétek, hogy csak Isten – aki ismeri minden egyén szívét – hozhat végső döntést az egyes emberekről! (Lásd Jelenések 20:12; 3 Nefi 27:14; T&Sz 137:9.)

Az Úr figyelmeztet minket, hogy hogyan ítéljünk meg másokat: „Mert amilyen ítélettel ítélték, úgy fognak megítélni benneteket; és amilyen mértékkel mérték, az mérettetik majd ismét nektek. És miért látod meg a szálkát a testvéred szemében, de nem veszed figyelembe a gerendát, ami a saját szemében van? Vagy hogyan mondd majd a testvérednek:

Hadd vegyem ki a szemedből a szálkát! – és íme, gerenda van a saját szemedben? Képmutató, vedd ki előbb saját szemedből a gerendát; és akkor majd tisztán látsz, hogy kivedd a szálkát a testvéred szeméből” (3 Nefi 14:2–5).

Ebben a szentírásrészben az Úr azt tanítja, hogy a másban meglátott hiba gyakran olyan, mint egy aprócska szálka a másik ember szemében, saját hibáinkhoz viszonyítva, amelyek hatalmas gerendák a magunk szemében. Néha mások hibáira összpontosítunk ahelyett, hogy sajátjaink kijavításán dolgoznánk.

Másokról alkotott igazlelkű ítéleteitek a szükséges iránymutatást adhatja nekik, és bizonyos esetekben védelmet nektek és családotoknak. Minden ilyen ítélettel óvatosan és könyörülettel közelítsetek mások felé! Amennyire csak lehet, az emberek helyzetét ítéljétek meg, és ne magukat az embereket! Ha lehet, tartózkodjatok az ítélethozataltól, amíg elegendő tény nem ismertek! Mindig legyetek fogékonyak a Szent Lélekre, aki utat mutathat döntéseitekben! Emlékezzetek a tanácsra, melyet Alma adott Koriánton fiának: „Figyelj hát, fiam, hogy irgalmas légy a testvéreidhez; viselkedj igazságosan, ítélj igazlelkűen, és szüntelenül tégy jót” (Alma 41:14).

További utalások: 1 Sámuel 16:7; Moróni 7:14–19; T&Sz 11:12

Lásd még irgalom; jószívűség; megbocsátás; szeretet.

megbocsátás

A szentírások kétféleképpen utalnak a megbocsátásra. Az Úr megparancsolja nekünk, hogy bánjuk meg a bűneinket és keressük az Ő megbocsátását. Azt is megparancsolja, hogy bocsássunk meg azoknak, akik megbántanak vagy megsértenek bennünket. Az Úr imájában Jézus azt tanácsolja nekünk, hogy kérjük a Mennyei Atyától: „bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek” (Máté 6:12).

Az Úr megbocsátására törekedni

A bűn nehéz teher. A büntudat feszültségével és annak a tudatnak a gyötrelmével jár, hogy Mennyei Atyánk akarásával ellentétesen cselekedtünk. Hosszantartó lelkifurdalást okoz, ha rájövünk, hogy cselekedeteink miatt megbánthatunk másokat, és elzártuk magunkat Atyánk áldásai elől, melyeket számunkra készített.

Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően megbocsátást nyerhetünk bűneinkre az őszinte és teljes bűnbánat által. A bűnösség szenvedéshez és fájdalomhoz vezet, míg az Úr megbocsátása megkönnyebbülést, vigaszt és örömet hoz. Az Úr azt ígérte:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé” (T&Sz 58:42).

„Ha bűneitek skárlátpirosak, hófehérek lesznek, és ha vészínűek, mint a karmazsin, olyanok lesznek, mint a gyapjú” (Ésaiás 1:18).

Megtapasztalhatjátok ezt a csodát, legyen szó komoly bűnök vagy mindennapos gyengeségek megbánásáról. Miként a Szabadító könyörgött az ősi népnek, nekünk is így könyörgö ma:

„Jőjjetek én hozzám mindnyájan, a kik megfáradtatok és megterhelgettetek, és én megnyugosztlak titeket.

Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelid és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek.

Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű” (Máté 11:28–30).

„Nem tértek-e most vissza hozzám, és nem bánjátok meg a bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?

Igen, bizony mondom nektek, ha énhozzám jöttök, örök életetek lesz. Íme, ki van nyújtva felétek irgalmas karom, és

aki jön, azt befogadom; és áldottak azok, akik hozzám jönnek” (3 Nefi 9:13–14).

A bűnbánat magyarázatát lásd a „bűnbánat” szócikknél, a 25–30. oldalon.

Megbocsátani másoknak

Amellett, hogy megbocsátást keresünk saját bűneinkre, másoknak is meg kell bocsátanunk. Az Úr azt mondta: „Meg kell bocsátanotok egymásnak; mert aki nem bocsátja meg testvéreinek a vétkeit, az kárhozthatva van az Úr előtt; mert őberne marad ott a nagyobb bűn. Én, az Úr, annak bocsátok meg, akinek megbocsátok, de tőletek megköveteltetik, hogy minden embernek megbocsássatok” (T&Sz 64:9–10).

Az élet mindennapos körülményei közepette biztosan fognak nektek ártani emberek – néha ártatlanul, máskor szándékosan. Könnyű keserűvé válni, haragosnak vagy bosszús-nak érezni magunkat ilyen helyzetben, ez azonban nem az Úr módja. A Szabadító ezt tanácsolta: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnek, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket” (Máté 5:44). Tökéletes példát mutatott a megbocsátásról, amikor a kereszten függött. Az Őt megfeszítő római katonákra utalva, így imádkozott: „Atyám! Bocsásd meg nékik; mert nem tudják, mit cselekszenek” (Lukács 23:34).

Imádkozzatok erőért, hogy meg tudjátok bocsátani azoknak, akik bántottak. Hagyjatok fel a harag, keserűség vagy bosszú érzésével. Keressétek másokban a jót ahelyett, hogy hibáikra koncentrálnátok, és felnagyítanátok gyengeségeiket. Hagyjatok, hogy Isten legyen mások ártó tetteinek bírója. Lehet, hogy nem könnyű megszabadulni a megbántott érzésektől, de az Úr segítségével meg tudjátok tenni. Úgy találjátok majd, hogy a megbocsátás szörnyű sebeket képes begyógyítani,

az ellenkezés és gyűlölet mérgét azzal a békességgel és szeretettel helyettesítve, melyet csak Isten adhat.

További utalások: Máté 6:14–15; 18:21–22; 1 Nefi 7:16–21

Lásd még bűnbánat; Jézus Krisztus engesztelése; mások megítélése.

megtérés

„A testnek gondolata halál – hirdette Pál apostol –, a lélek gondolata pedig élet és béke” (Rómabeliek 8:6; lásd még 2 Nefi 9:39). Elbukott állapotunkban gyakran küszködünk kísértésekkel, és néha engedünk „a test és az abban lévő gonosz akarata[nak]” (2 Nefi 2:29; lásd még „bukás”, 21–24. oldal e könyvben). Az örök élet áldásának elnyeréséhez a „lélek gondolatára” van szükségünk, és le kell győznünk hamislelkű vágyainkat. Változnunk kell. Még pontosabban, meg kell *változnunk* vagy térnünk a Szabadító engesztelése és a Szentlélek ereje által. Ezt a folyamatot megtérésnek hívják.

A megtérés során megváltozik a viselkedés, sőt a viselkedésen túlmenően maga a természetünk változik meg. Ez olyan jelentős változás, hogy a Szabadító és prófétái újjászületésként, szívbéli változásként és tűz általi keresztségként utalnak rá. Az Úr azt mondta:

„Ne csodálkozz azon, hogy az egész emberiségnek, igen, férfiaknak és nőknek, minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek újjá kell születnie; igen, Istentől kell születnie, megváltozva testi és bukott állapotukból az igazlelkűségnek egy állapotába, megváltván Isten által, fiaivá és leányaivá lévén;

És így új teremtmények lesznek; és ha nem teszik meg ezt, akkor semmiképpen sem örökölhetik Isten királyságát” (Móziás 27:25–26).

A megtérés folyamata

A megtérés egy folyamat, nem pedig esemény. A Szabadító követésére tett erőfeszítéseitek eredményeként tértek meg. Ilyen erőfeszítés az, ha hisztek Jézus Krisztusban, megbánjátok bűneiteket, megkeresztelkedtek, elnyeritek a Szentlélek ajándékát, és hittel kitartotok mindvégig.

Noha a megtérés csodálatos és megváltoztatja az életet, mégis egy csendes csoda. Az angyalok látogatása vagy más látványos történések nem vezetnek megtéréshez. Még Alma, aki angyalt látott, csak azután tért meg, hogy sok napot böjtölt és imádkozott az igazság bizonyosságáért (lásd Alma 5:46). Pál pedig, aki látta a feltámadt Szabadítót, azt tanította, hogy „senki sem mondhatja Jézust Úrnak, hanem csak a Szent Lélek által” (1 Korinthusbeliek 12:3).

Mivel a megtérés egy csendes, állandó folyamat, megtérhet úgy az ember, hogy nem veszi észre. Úgy van ez, mint a lámánitákkal, akik „a [Krisztusba] vetett hitük miatt megtérésük idején tűzzel és a Szentlélekkel lettek megkeresztelve, és ezt nem tudták” (3 Nefi 9:20). A hit gyakorlására és a Szabadító követésére tett folyamatos erőfeszítéseitek fokozottabb megtéréshez vezetnek.

A megtért emberek jellemzői

A Mormon könyve jellemzést ad azokról az emberekről, akik megtértek az Úrhoz:

Jó tettekre vágyunk. Benjámin király kijelentette: “A Mindenható Úr Lelke miatt, mely hatalmas változást vitt véghez bennünk, vagyis a szívünkben, úgyhogy már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk, csak arra, hogy állandóan jót tegyünk” (Móziás 5:2). Alma olyan emberekről beszélt, akik „már csak irtózáttal tudtak a bűnre tekinteni” (Alma 13:12).

Nem lázadnak az Úr ellen. Mormon egy lámánita csoportról beszélt, akik gonoszak és vérszomjasak voltak, de akik, „az Úrhoz tértek” (Alma 23:6). Ezek az emberek anti-nefi-lehitának nevezték magukat, és „igazlelkű nép lettek; letették lázadásuk fegyvereit, nem harcoltak többé sem Isten, sem bármely testvérük ellen” (Alma 23:7).

Megosztják az evangéliumot. Énós, az idősebb Alma, az ifjabb Alma, Móziás fiai, Amulek és Zézrom az evangélium hirdetésének szentelték magukat azután, hogy megtértek az Úrhoz (lásd Énós 1:26; Móziás 18:1; 27: 32–37; Alma 10:1–12; 15:12).

Eltelnek szeretettel. Miután a feltámadt Szabadító meglátogatta az amerikai népet, „az emberek mind, a nefiták és a lámániták is, szerte az egész vidéken megtértek az Úrhoz, és nem voltak közöttük viszálykodások és szóváltások, és az emberek mind igazságosan bántak egymással. [...]”

És lőn, hogy nem volt viszálykodás az országban, Isten szeretete miatt, mely az emberek szívében lakozott.

És nem volt irigykedés, sem viszálykodás, sem lázongások, sem paráznaságok, sem hazudozások, sem gyilkosságok, vagy bármilyen szemérmertlenség; és bizonyos, hogy nem lehetett volna náluk boldogabb nép mindazon emberek között, akiket Isten keze teremtett.

Nem voltak rablók, sem gyilkosok, és lámániták sem voltak, vagy bármilyen -iták, hanem egyesek voltak; Krisztus gyermekei, Isten királyságának örökösei” (4 Nefi 1:2, 15–17).

Fokozottabb megtérésre törekedni

Elsősorban ti magatok feleltek saját megtérésétekért. Senki nem térhet meg helyettetek, és senki nem kényszeríthet arra, hogy megtérjete. Azonban mások segíthetnek a megtérés folyamatában. Tanuljatok a családtagok, egyházi vezetők és tanárok, valamint a szentírásokban szereplő férfiak és nők igazlelkű példájából!

A hatalmas szívbeli változás megtapasztalásának lehetősége növekedni fog, ha a Szabadító tökéletes példájának követésére törekedtek. Tanulmányozzátok a szentírásokat, imádkozzatok hittel, tartsátok be a parancsolatokat, és keressétek a Szentlélek állandó társaságát! Ha továbbhaladtok a megtérés folyamatában, akkor ti is „rendkívül nagy örömmel” örvendezhetek, ahogy Benjámin király népe tette, amikor a Lélek „hatalmas változás vitt véghez... a szívü[kben]” (lásd Móziás 5:2, 4). Képestek lesztek Benjámin király tanácsát követni: „Ezért szeretném, ha állhatatosak és rendíthetetlenek lennétek, mindig bővelkedvén a jócselekedetekben, hogy Krisztus, a Mindenható Úristen a magáévá pecsételjen titeket, hogy a mennybe vihessenek benneteket, hogy örökké tartó szabadulásban és örök életben lehessen részetek” (Móziás 5:15).

További utalások: Máté 18:3; Lukács 22:32; Alma 5:7–14

Lásd még Jézus Krisztus engesztelése; Szentlélek; szabadítás.

megszabadított (*Lásd* szabadulás, szabadítás.)

melkisédeki papság

„Az egyházban két papság van, név szerint a melkisédeki és az ároni” (T&Sz 107:1). A melkisédeki papság, amely „Isten Fiának rendje szerinti” (T&Sz 107:3), a nagyobb ezek közül. Ez „rendelkezik az elnöklés jogával, hatalma és felhatalmazása van minden hivatal felett az egyházban” (T&Sz 107:8). Emellett rendelkezik „az egyház összes lelki áldásának kulcsaival” (T&Sz 107:18). Egy kiemelkedő főpapról nevezték el, aki Ábrahám próféta idejében élt (lásd T&Sz 107:2–4; lásd még Alma 13:14–19).

Az egyházi vezetők a melkisédeki papság felhatalmazása által vezetik az egyházat, és irányítják az evangélium hirdetését szerte a világon. A melkisédeki papság szertartásaiban „megnyilvánul az isteniség hatalma” (T&Sz 84:20).

menny

Ez a nagyobb papság Ádámnak adatott, és az mindig a Földön volt, amikor az Úr kinyilatkoztatta evangéliumát. A nagy hitehagyás alatt elvétetett a Földről, de ismét visszaállított 1829 májusában, amikor Péter, Jakab és János apostol Joseph Smithre és Oliver Cowderyre ruházta.

A melkisédeki papság hivatalai a következők: apostol, hetvenes, pátriárka, főpap és elder. A főpapság elnöke az egyház elnöke (lásd T&Sz 107:64–66).

Az egyházban a férfiaknak érdemes melkisédeki papságviselőknak kell lenniük ahhoz, hogy részesüljenek a templomi felruházásban, és hogy örökre a családjukhoz lehessenek pecsételve. Felhatalmazásuk van arra, hogy a betegeket megáldják, és különleges áldásokat adjanak a családtagoknak és másoknak. Az elnöklő papsági vezetők engedélyével adományozhatják a Szentlélek ajándékát, és elrendelhetnek más érdeemes férfiakat az ároni és a melkisédeki papság hivatalaiba.

Amikor egy férfi elnyeri a melkisédeki papságot, a papság esküjét és szövetségét vállalja magára. Szövetségben fogadja, hogy felmagasztalja elhívását, „szorgalmasan megszívlel[i] az örök élet szavait”, és „minden olyan szó szerint kell éln[ie], amely Isten szájából előjön”. Akik megtartják ezt a szövetséget, azokat megszenteli a Lélek, és elnyerik mindazt, amivel az Atya rendelkezik. (Lásd T&Sz 84:33–44.)

Lásd még ároni papság; papság.

menny

A szentírásokban a *menny* szót két alapvető módon használják. Egyrészt arra a helyre utal, ahol Isten lakik, ami a hit-hűek végső lakhelye (lásd Móziás 2:41). Másodszer a Földet körülvevő égboltra utal (lásd 1 Mózes 1:1).

További utalások: Zsoltárok 11:4; Máté 6:9; 1 Nefi 1:8; Móziás 3:8; T&Sz 20:17

Lásd még a dicsőség királyságai.

Mennyei Atya (Lásd Isten, az Atya.)

millennium

A millennium 1000 esztendőöt jelent. Amikor „a millennium”-ról beszélünk, a Szabadító második eljövetelét követő 1000 évre utalunk (lásd Jelenések 20:4; T&Sz 29:11). A millennium alatt „Krisztus személyesen uralkodik majd a földön” (Hittételek 1:10).

A millennium az igazlelkűség és béke ideje lesz a földön. Az Úr kinyilatkoztatta, hogy „azon a napon az emberek ellenségeskedése, és az állatok ellenségeskedése, igen, minden test ellenségeskedése megszűnik” (T&Sz 101:26; lásd még Ésaiai 11:6–9). „A Sátán megkötöztetik, hogy ne legyen helye az emberek gyermekeinek szívében” (T&Sz 45:55; lásd még Jelenések 20:1–3).

A millennium alatt a földön minden ember jó és igazságos lesz, de sokan még nem kapták meg az evangélium teljességét. Ebből adódóan az egyház tagjai részt fognak venni a misszionáriusi munkában.

Az egyháztagek a templomi munkában is részt fognak venni a millennium alatt. A szentek további templomokat építenek majd, és szertartásokban részesülnek őseik számára. Kinyilatkoztatás által vezetve feljegyzéseket fognak készíteni őseikről egészen Ádámgig visszamenőleg.

Teljes igazlelkűség és béke folytatódik egészen az 1000 év végéig, amikor Sátán „egy kis időre eloldoztatik, hogy összegyűjthesse hadait”. Sátán hadai a mennyek seregei ellen fognak harcolni, akiket Mihály, vagyis Ádám fog vezetni. Sátán és követői örökre legyőzettek és kivettetnek. (Lásd T&Sz 88:111–115.)

További utalások: T&Sz 45:55–59; 101:22–34; 133:25

Lásd még Jézus Krisztus második eljövetele

misszionáriusi munka

Amikor megtapasztaljuk az evangéliumi élet áldásait, természetesen meg akarjuk osztani másokkal. Az Úr arról az örömről beszélt, amely az életünkbe árad, amikor megosztjuk evangéliumát:

„És ha úgy leszen, hogy minden napotokon munkálkodtok, bűnbánatot kiáltva e népnek, és csupán egy lelket hoztok énhozzám, mily nagy lesz a ti örömötök övele Atyám királyságában!

És most, ha örömötök nagy lesz egy lélek miatt, akit énhozzám hoztatok Atyám királyságába, milyen nagy lesz az örömötök, ha sok lelket hoztok énhozzám!” (T&Sz 18:15–16)

Az egyes egyháztagok misszionáriusi kötelessége

Az Úr kijelentette, hogy a misszionáriusi munka minden utolsó napi szent kötelessége (lásd T&Sz 88:81). Az Úr egyházának tagjaként az életed jósága és a bizonyosság ereje által segíthetsz családtagoknak, barátoknak és egyéb ismerősöknek felkészülni arra, hogy a teljes idejű misszionáriusokkal találkozzanak.

A legerőteljesebb misszionáriusi üzenet, amelyet küldhetsz, a boldog utolsó napi szent élet személyes példája. Ne feledd, hogy az emberek nem csak a tanult evangéliumi tantételek miatt csatlakoznak az egyházhoz! Azért csatlakoznak, mert olyasmit éreznek, ami elkezd kielégíteni a lelki szükségleteiket. Ha őszinte barátságban vagy velük, meg tudják majd érezni a bizonyosságod és boldogságod szellemét.

A jó példa mutatása mellett mindig készen lehetsz megfelelni mindenkinek, aki számot kér tőled a benned levő reménységről (lásd 1 Péter 3:15). Imádkozhatsz alkalmakért, hogy beszélhess másoknak a visszaállított evangéliumról. Így felkészült lehetsz, mert sokan áhítazzák az igazságot.

Teljes idejű missziós szolgálat

Feltámadása után az Úr megparancsolta a tanítványainak, hogy „elmenvén azért tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében” (Máté 28:19). E parancs teljesítéseként a rátermett fiatal embereknek az egyházban kötelességük, hogy lelkileg, testileg és érzelmileg készüljenek a teljes idejű misszionáriusi szolgálatra. Egyedülálló nőknek és idősebb házaspároknak szintén lehetőségük van a teljes idejű missziós szolgálatra. Ha teljes idejű missziós szolgálatra vágysz, beszélj a püspököddel vagy gyülekezeti elnököddel!

Új egyháztagok szolgálata

A misszionáriusi munkának része, hogy segítjük és támogatjuk azokat, akik csatlakoznak az egyházhoz. Miközben e felelőségen gondolkozol, ne feledd, hogy az új egyháztagok próbatételekkel nézhetnek szembe, amikor csatlakoznak az egyházhoz! Új kötelezettségeik gyakran megkínávják tőlük, hogy lemondjanak régi szokásokról, és megváljanak régi barátoktól, kapcsolatoktól. Ezenkívül az egyház olyan életvitelt vezet be, amely másnak és megerőltetőnek tűnhet.

Minden új egyháztagnak szüksége van három dologra: egy barátira, egy feladatra és arra, hogy „Isten jó szavával táplálják őket” (Moróni 6:4). Te is kiveheted részedet a segítségnyújtás e munkájából. Mindig lehetsz barát. Még ha nem is vagy abban a helyzetben, hogy hivatalos egyházi elhívásokat vagy felelőségeket nyújts át, együtt dolgozhatsz az új egyháztagokkal a szolgálatokban. Keresheted a jó alkalmat arra, hogy megoszd Isten szavát az új egyháztagokkal.

További utalások: Márk 16:15; Alma 26:1–16; T&Sz 4; 60:2; 84:88; 123:12

Mormon könyve (Lásd szentírások.)

Nagyértékű gyöngy *(Lásd szentírások.)*

nemi erkölcstelenség *(Lásd erkölcsi tisztaság.)*

oktatás

Az Úr azt parancsolta: „Törekedjete a tanulásra, még-hozzá tanulmányozás és hit által is” (T&Sz 88:118). Azt taná-csolta nekünk, hogy tanuljuk az evangéliumot, és szerezzünk ismereteket mindenről „az égben és a földön lévő, és a föld alatt lévő dolgokról is; amelyek voltak, azon dolgokról, ame-lyek vannak, azon dolgokról, amelyek rövidesen bekövetkez-nek; otthon lévő dolgokról, külhonban lévő dolgokról; a nem-zetek háborúiról és bonyodalmaikról, valamint az ezen a földön lévő ítéletekről; és országokat és királyságokat érintő ismeretekről – hogy minden dologban fel lehessetek készülve” (T&Sz 88:78–80).

Iskolázottság és szakirányú képzés

Mindig elmétek és kezeitek képzésén kell dolgoznotok, hogy sikeresek lehessetek választott területeteken. Oktatáso-tokat a jó dolgok előmozdítására használjátok! Ha ezt teszi-tek, feddhetetlen emberként fognak benneteket ismerni. Fel-készültek lesztek a kínálkozó lehetőségekre, és nagyszerű erőssége lesztek családotoknak, az egyháznak és a közössé-geteknek.

Keressétek a rendelkezésre álló legjobb iskolákat! A lehe-tőségek között vannak a főiskolák és egyetemek, szakiskolák, otthontanuló tanfolyamok, közoktatás és magánképzés.

Szeminárium és insztitút

A 14–18 év közötti utolsó napi szentek szemináriumon vesznek részt világszerte, mely szentírásoktatást biztosít a

hétköznapokon. A vallási insztitút hétköznapokon biztosít változatos tanfolyamokat evangéliumi témákban a 18–30 év közötti utolsó napi szentek számára.

Ezek a programok olyan lelki és társasági légkört biztosítanak, ahol a tanulók barátkozhatnak egymással, miközben többet tanulnak az evangéliumról.

A szemináriummal és az insztitúttal kapcsolatban keressetek meg egy helyi papsági vezetőt!

Élethosszig tartó tanulás

Egész életetekben keressetek oktatási lehetőségeket! Ez segít majd jól tájékozottnak maradnotok választott szakmátokban, és egyéb készségeitekben és érdeklődési körötökben. Ebben a rohamosan változó világban időt kell szakítanotok arra, hogy oktatásban részesüljeteK a jelen és a jövő érdekében.

A hivatalos iskolai oktatás mellett tovább tanulhattok, ha olvastok, tartalmas kulturális eseményekre látogattok, múzeumokba és történelmi helyekre látogattok, és figyelitek a körülöttetek levő világot.

További utalások: Példabeszédek 1:5; T&Sz 130:18–19

önrendelkezés

Mennyei Atyátok önrendelkezést adott nektek – azt a képességet, hogy magatok tudjatok választani és cselekedni. Az önrendelkezés elsőrendű fontosságú a szabadítás tervében. E nélkül, nem lennétek képesek tanulni, fejlődni vagy a Szabadítót követni. Ezzel ti, „szabadon választhatjátok] a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhatjátok] a fogságot és a halált, az ördög fogsága és hatalma szerint” (2 Nefi 2:27).

Már akkor hatalmatokban állt választani, még mielőtt megszületettetek volna. A halandóság előtti mennyei tanácsban

Mennyei Atyánk bemutatta tervét, amely tartalmazta a szabad akarat tantételét. Lucifer fellázadt és „az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett” (Mózes 4:3). Ennek eredményeként Lucifertől és azoktól, akik őt követték, megtagadták azt a kiváltságot, hogy halandó testet kapjanak. Földi jelenléteitek megerősíti azt a tényt, hogy gyakoroltátok önrendelkezéseteket, amikor követtétek Mennyei Atyánk tervét.

A halandóságban továbbra is van önrendelkezésetek. Az határozza meg a boldogságotokat vagy szenvedéseteket ebben az életben és az ezt követő életben, hogy miként használjátok ezt az ajándékot. Ti magatok szabadon választhattok és cselekedhettek, de cselekedeteitek következményeit nem választhatjátok meg szabadon. A következmények nem biztos, hogy rögtön jönnek, de mindig bekövetkeznek. A jó és az igazlelkű választások boldogsághoz, békéhez és örök élethez vezetnek, miközben a bűnös és a gonosz választások végül is szívfájdalomhoz és gyötremhez vezetnek.

Felelősek vagytok meghozott döntéseitekért. Ne hibáztassátok körülményeiteket, családotokat vagy barátaitokat, ha olyan választást hoztok, hogy nem engedelmeskedtek Isten parancsolatainak! Isten rendkívül erős gyermekei vagytok. Képesek vagytok az igazlelkűséget és a boldogságot választani, körülményeitekre való tekintet nélkül.

Felelősek vagytok azért is, hogy fejlesszétek azokat a képességeket és tehetségeket, melyekkel Mennyei Atyánk megajándékozott benneteket. Felelősséggel tartoztok Neki azért, amit képességeitekkel tesztek, és azért, hogy miként tölthetitek időtöket. Ne fecséreljétek el időtöket! Legyetek készek arra, hogy keményen munkálkodjatok! Sok jó dolgot tegyetek meg saját szabad akaratotokból!

További utalások: 5 Mózes 11:26–28; 30:15–20; Józsué 24:14–15; 2 Nefi 2; Hélamán 14:30–31; T&Sz 58:26–28; 101:78

Lásd még engedelmesség; kísértés; szabadítás terve.

ördög (Lásd Sátán.)

örökbefogadás

A gyermekeknek joguk van arra, hogy olyan szülők neveljék fel őket, akik tiszteletben tartják a házassági esküt, és akik szeretetet és támogatást nyújtanak. Az örökbefogadás óriási áldás lehet nagyon sok olyan gyermek számára, akinek születésekor nem adatott meg ez a lehetőség.

Amikor egy gyermek a házasság kötelékén kívül születik, a gyermek édesanyja és édesapja akkor cselekszik helyesen, ha összeházasodnak, és azon munkálkodnak, hogy megteremtsék az örökkévaló családi kapcsolatot. Ha nem valószínű, hogy sikeres lesz a házasság, akkor adják örökbe a gyermeket, lehetőleg az LDS Family Services intézményén keresztül. Egy csecsemő örökbeadása az LDS Family Services intézményén keresztül segít a házasságot nem kötött szülőknek megtenni azt, ami a legjobb a gyermek számára. Ez biztosítja azt, hogy a gyermeket egy anyához és egy apához pecsételjék a templomban, valamint emeli az evangélium áldásainak lehetőségeit az összes érintett személy életében. Az örökbefogadás önzetlen, szeretetteljes döntés, mely megáldja a vér szerinti szülőket, a gyermeket és az örökbefogadó családot.

Ha házasok vagytok, és a házastársatokkal együtt szeretnétek örökbe fogadni egy gyermeket, győződjetek meg arról, hogy ismeritek az ország és az ezzel foglalkozó állami hivatalok valamennyi törvényben előírt követelményét! Tanácskozzatok a papsági vezetőitekkel, és ha lehetséges, az LDS Family Services alkalmazottaival is. Amennyiben a területen nem áll rendelkezésre az LDS Family Services, akkor működjete együtt a papsági vezetőitekkel a helyi engedélyezett, hivatalos intézmények felkutatásában, amelyek védik mind a gyermekeket, mind pedig az örökbefogadó szülőket.

örök élet

Az Úr kijelentette: „ez munkám és dicsőségem, hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39). A halhatatlanság azt jelenti, hogy feltámadt lényként örökké élünk. Jézus Krisztus engesztelése által mindenki részesül ebben az ajándékban. Az örök élet – vagy felmagasztosulás – az, hogy a celesztialis királyság legmagasabb fokán örökölnünk egy helyet, ahol Isten színe előtt fogunk élni, és családként folytatjuk életünket (lásd T&Sz 131:1–4). A halhatatlansághoz hasonlóan, ezt az ajándékot is Jézus Krisztus engesztelése teszi lehetővé. Ez azonban megköveteli, hogy engedelmeskedjünk „az evangélium törvényeinek és szertartásainak” (Hittételek 1:3).

Az örök élethez vezető ösvényen maradni

Amikor megkeresztelkedtetek, és elnyertétek a Szentlélek ajándékát, az örök élethez vezető ösvényre léptetek. Nefi próféta ezt tanította:

„Mert a kapu, amelyen be kell lépnetek, a bűnbánat, és a víz általi keresztség; és majd azután jön bűneitek bocsánata, a tűz és a Szentlélek által.

És akkor vagytok ezen a szoros és keskeny ösvényen, mely az örök élethez vezet; igen, beléptetek a kapun; az Atya és a Fiú parancsolatai szerint cselekedtetek; és elnyertétek a Szentlelket, mely tanúbizonyságot tesz az Atyáról és a Fiúról, betöltve az ígéretet, melyet tett, hogy ha ezen az úton léptek be, akkor elnyeritek” (2 Nefi 31:17–18).

Nefi hangsúlyozta, hogy miután ráléptünk erre a „szoros és keskeny ösvényre”, hitben kell kitartanunk mindvégig:

„Miután rátértetek erre a szoros és keskeny ösvényre, azt kérdezném, most már mindent megtettetek? Íme, mondom nektek: Nem; mert csak Krisztus szava által jutottatok ilyen

messzire, rendíthetetlen hittel benne, teljesen annak érdemeire támaszkodva, akinek hatalmában áll megszabadítani.

Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz" (2 Nefi 31:19–20).

Most, hogy meg vagytok keresztelve és konfirmáltak titeket, az örök élet felé történő haladásotok nagyrészt attól függ, részesültök-e a szabadítás többi szertartásában: a férfiak a melkisédeki papsági elrendelésben; a nők és férfiak a templomi felruházásban és házassági pecsételésben. Amikor részesültök ezekben a szertartásokban, és betartjátok az azokkal járó szövetségeket, felkészültök a celesztialis királyság legmagasabb fokának elnyerésére.

Elérhető a számotokra

Miközben elgondolkodtok a „szoros és keskeny ösvényen” történő haladásotokon, megnyugodhattok, hogy az örök élet elérhető a számotokra. Az Úr azt akarja, hogy visszatérjetez hozzá, és soha nem fog olyat elvárni tőletek, aminek nem tudtok eleget tenni. Minden parancsolatát úgy tervezte meg, hogy azok elősegítsék boldogságotokat. Amikor hittel éltek és minden képességetekkel Őt szolgáljátok, Ő erőt ad nektek, és módot mindannak megtételére, amit nektek parancsol (lásd 1 Nefi 3:7). Ne feledjétek, hogy amikor mindent megtesztetek és megbánjátok bűneiteket, Jézus Krisztus engesztelése ellensúlyozza gyengeségeiteket, és az életben tapasztalt igazságtalanságokat, bántalmakat és fájdalokat: „Mert tudjuk, hogy kegyelem által szabadítanak meg minket, mindaz után, amit meg tudunk tenni” (2 Nefi 25:23).

További utalások: János 3:16; 17:3; 2 Nefi 9:39; Moróni 7:41; T&Sz 14:7; 50:5

Lásd még a dicsőség királyságai; Jézus Krisztus engesztelése; kegyelem.

pap (Lásd ároni papság; egyházi igazgatás; papság.)

papság

A papság Isten örökkévaló hatalma és felhatalmazása. Isten a papság által teremtette és irányítja a mennyeket és a Földet. E hatalom által megváltja és felmagasztalja gyermekeit, létrehozva „az ember halhatatlanságát és örök életét” (Mózes 1:39).

A papság felhatalmazása férfiakkal adatott a Földön

Isten papsági felhatalmazást ad az érdemes férfi egyháztagoknak, hogy az Ő nevében járhassanak el gyermekei szabadítása érdekében. A papságviselők felhatalmazást kaphatnak az evangélium hirdetésére, a szabadítás szertartásainak végzésére, és Isten királyságának a Földön történő irányítására.

A férfi egyháztagok 12 éves koruk elérésekor kezdenek meg papsági szolgálatukat. Az ároni papság viselésével kezdik, és később felkészültekké válhatnak arra, hogy a melkisédeki papságot rájuk ruházzák. Az életük különböző szakaszaiban, és a különböző felelősségek elnyerésére való felkészülésük szerint különböző hivatalokat viselnek a papságban, például diakónusok, tanítók vagy papok lesznek az ároni papságban, és elderek vagy főpapok a melkisédeki papságban. (Az ároni és a melkisédeki papságról további információt a 3–4. és a 101–102. oldalon találasz.)

Ahhoz, hogy egy férfi egyháztag viselhesse a papságot, egy felhatalmazott papságviselőnek azt rá kell ruháznia, és el kell rendelnie egy hivatalba abban a papságban (lásd Zsidók 5:4; T&Sz 42:11; Hittételek 1:5).

Jóllehet a papság felhatalmazását csak az érdemes férfi egyháztagokra ruházzák rá, a papság áldásai mindenki számára elérhetőek – férfiak, nők és gyermekek számára egyaránt. Mindannyiunk javára van az igazlelkű papsági vezetés,

és mindannyiunk kiváltsága, hogy részesülünk a papság szabadító szertartásaiban.

Papság és a család

A papság gyakorlásának legfontosabb színhelye a családban van. Az egyházban minden férjnek és apának arra kell törekednie, hogy érdemes legyen a melkisédeki papság viselésére. Feleségével, aki egyenrangú társa, igazlelkűségben és szeretetben elnököl, és a család lelki vezetőjeként szolgál. Ő vezeti a családot a rendszeres imában, szentírás-tanulmányozásban és a családi estéken. A feleségével együtt tanítják gyermekeiket, és segítenek nekik részesülni a szabadítás szertartásaiban (lásd T&Sz 68:25–28). Papsági áldásokat ad, ha útmutatásra, gyógyulásra vagy vigaszra van szükség.

Sok egyháztág családjában nincsen hithű melkisédeki papságviselő. A házitanítók és a papsági vezetők szolgálata által azonban az egyház minden tagja élvezheti a papság erejének áldásait az életében.

Papsági kvórumok

A papsági kvórum férfitestvérekből szervezett csoport, amelyben mindenki ugyanazt a papsági hivatalt tölti be. A kvórumok elsődleges célja, hogy másokat szolgáljanak, segítséget és testvériséget építsenek, valamint hogy egymást a tanokat, tantételeket és kötelességeket illetően oktassák.

Az egyház szervezetének minden szintjén vannak kvórumok. Az egyház elnöke és a tanácsosai alkotják az Első Elnökség Kvórumát. A tizenkét apostol szintén egy kvórumot alkot. A hetvenesek – általános és területi felhatalmazottak egyaránt – kvórumokba vannak szervezve. Minden cövekelnök egy főpapokból szervezett kvórum felett elnököl, amely a cövekben lévő összes főpaptól áll. Minden egyházközösségben vagy gyülekezetben rendszerint van elderkvórum, papok, tanítók és

diakónusok kvóruma. Az egyházközségekben a főpapokat is megszervezik; ők főpapi csoportokban szolgálnak.

Házitanítás

Attól kezdve, hogy a papságviselőket elrendelik a tanító hivatalába, alkalmuk és felelősségük van arra, hogy házitanítókként szolgáljanak. Ily módon azon kötelességük teljesítésén munkálkodnak, hogy „mindig őrkdj[enek] az egyház felett, és velük legyen[ek] és erősíts[ék] őket” (T&Sz 20:53).

A házitanítók szent kötelessége, hogy az egyház elsőszámú segítségforrásai legyenek az egyének és a családok számára. Legalább havonta meglátogatják a hozzájuk kijelölt egyháztagokat. A hozzájuk kijelölt egyháztagok szolgálata és látogatása közben támogatják a szülőket felelősségeikben, az evangéliumot tanítják minden családtagnak, barátságokat ápolnak, valamint segítenek az egyháztagoknak templomi áldásokban részesülni, és érdemesen élni az evangélium áldásaira.

Az egyházközségek és gyülekezetek vezetői gondoskodnak arról, hogy minden egyes családhoz vagy egyénhez házitanító legyen kijelölve. A házitanítókkal együtt segítenek az egyes egyháztagok lelki és fizikai szükségleteinek kielégítésében.

Papsági kulcsok

Az egyházban a papsági felhatalmazás gyakorlását azok irányítják, akik papsági kulcsokkal rendelkeznek (lásd T&Sz 65:2; 124:123). Azoknak, akik rendelkeznek papsági kulcsokkal, egy adott hatáskörben jogukban áll elnökölni az egyház felett és irányítani azt. Például a püspök olyan papsági kulcsokkal rendelkezik, amelyek lehetővé teszik, hogy elnököljön egyházközségében. Így tehát, amikor megkeresztelkedik egy gyermek abban az egyházközségben, a gyermeket keresztelő személynek felhatalmazást kell kapnia a püspöktől.

Jézus Krisztus rendelkezik az összes papsági kulccsal. Az apostolainak adta azokat a kulcsokat, amelyek egyháznak irányításához szükségesek. Csak a rangidős apostol, az egyház elnöke használhatja (vagy hatalmazhat fel mászt azok használatára) e kulcsokat az egész egyház irányítására (lásd T&S 43:1–4; 81:2; 132:7).

Az egyház elnöke bizonyos papsági kulcsokat más papsági vezetőkre bíz, hogy elnökölni tudjanak saját felelősségi körükben. Papsági kulcsok adatnak a templom-, a misszió-, a cövek- és a kerületi elnököknek; a püspököknek; a gyülekezeti elnököknek; és a kvórumelnököknek. Aki ezen pozíciók egyikében szolgál, az addig rendelkezik a kulcsokkal, amíg fel nem mentik. A tanácsosok nem kapnak kulcsokat, de elhívás és megbízás formájában kapnak felhatalmazást és felelősséget.

A papság igazlelkű gyakorlása

Ha papságviselő vagy, ne feledd, hogy a papság mindig és minden körülmény között hozzád tartozik! Ez nem egy köpönyeg, amit tetszés szerint fel- vagy leveszünk. A papság bármely hivatalába történő elrendelés élethosszig tartó szolgálatot jelent azzal az ígérettel, hogy az Úr, hithűséged alapján alkalmassá fog téged tenni munkájának végzésére.

Érdemesnek kell lenned ahhoz, hogy a papság erejét elnyerhesd és gyakorolhasd. Beszéded és a mindennapos viselkedésed hatással van a szolgálatod milyenségére. Nyilvános viselkedésed legyen kifogástalan! A magánéletedben tanúsított magatartásod pedig még fontosabb. Joseph Smith prófétán keresztül az Úr kijelentette, hogy „a papság jogai elválaszthatatlanul össze vannak kapcsolva a menny hatalmaival, és hogy a menny hatalmait csakis az igazlelkűség tanítételei alapján lehet irányítani vagy kezelni” (T&S 121:36). Így intette a papságviselőket:

„Amikor azonban megkíséreljük takargatni a bűneinket, vagy kielégíteni a büszkeségünket, hiú törekvésünket, vagy irányítást, uralmat vagy erőszakot gyakorolni az emberek gyermekeinek lelkén, a hamislelkűség bármilyen mértékében, akkor íme, a mennyek visszahúzódnak; az Úr Lelke megszorodik; és amikor az visszahúzódik, ámen azon ember papságának vagy felhatalmazásának. Íme, mire tudatára ébredne, magára hagyatik” (T&Sz 121:37–38).

A papságban semmiféle hatalommal vagy befolyással nem bírhat, „csakis meggyőzéssel, hosszútűréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel; kedvességgel és szintiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, képmutatás és álnokság nélkül”. Ha a Szentlélek arra késztet, hogy feddj meg valakit, utána mutass fokozott szeretetet az iránt, „akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged; hogy tudhassa, hogy hűséged erősebb a halál kötelékeinél” (T&Sz 121:41–44).

Ahogy igazlelkűen és szeretettel gyakorlod a papságot, örömet lelsz majd a szolgálatban, eszközként az Úr kezében. Ő ezt mondta:

„Bensődet is töltsé be a jószívűség minden ember, és a hit házanépe iránt, gondolataidat pedig díszítse szüntelenül az erény; akkor majd megerősödik önbizalmad Isten színe előtt; és a papság tana úgy csapódik majd le lelkeden, mint az égből érkező harmat.

A Szentlélek állandó társad lesz, jogarod pedig az igazlelkűség és az igazság változatlan jogara; uralmad örökké tartó uralom lesz, és kényszerítő eszközök nélkül száll majd rád örökön örökké” (T&Sz 121:45–46).

További utalások: János 15:16; Ap. csel. 8:14–20; Jakab 5:14–15; T&Sz 13; 20; 84; 107; Joseph Smith története 1:68–73

Lásd még ároni papság; egyházi igazgatás; az evangélium helyreállítása; melkisédeki papság; szertartások.

papsági kulcsok (*Lásd* papság.)

paradicsom

A szentírások a *paradicsom* szót többféle módon használják. Először is, egy boldog és békés helyet jelöl a halandóság utáni lélekvilágban, amelyet azok számára tartanak fent, akik megkeresztelkedtek, és hithűek maradtak (lásd Alma 40:12; Moróni 10:34). A lelki börtönben lévőknek lehetőségük van, hogy megismerjék Jézus Krisztus evangéliumát, megbánják a bűneiket, és a templomokban végzett munkánk által részesüljenek a keresztelés és konfirmáció szertartásában (lásd T&S 138:30–35). Ha elfogadják, beléphetnek a paradicsomba.

A *paradicsom* szó második jelentését a Szabadító keresztre feszítésének beszámolójában olvashatjuk, mely Lukácstól származik. Amikor Jézus a kereszten volt, egy tolvaj, akit szintén megfeszítettek, azt mondta: „Uram, emlékezzél meg én rólam, mikor eljössz a te országodban!” (Lukács 23:24). A Lukács 23:43 szerint az Úr így felelt: „Bizony mondom néked: Ma velem leszel a paradicsomban.” Joseph Smith próféta elmagyarázta, hogy ez egy helytelen fordítás; az Úr valójában azt mondta, hogy a tolvaj Vele lesz a lélekvilágban.

A *paradicsom* szó a 2 Korinthusbeliek 12:4-ben is megtalálható, ahol feltehetően a celesztíális királyságra utal. A tizedik hittételben a *paradicsomi* szó a Föld dicsőségét írja le a millennium alatt.

Lásd még feltámadás; halál, fizikai; szabadítás terve.

paráználkodás *(Lásd erkölcsi tisztaság.)*

pátriárkai áldások

Pátriárkai áldást elrendelt pátriárkák adnak az egyház érdemes tagjainak. A pátriárkai áldásod kinyilvánítja származási ágadat Izrael házában, és az Úr, személyesen neked szóló tanácsait tartalmazza.

Amennyiben tanulmányozod és követed a pátriárkai áldásod tanácsait, útmutatást, vigaszt és védelmet kapsz tőle. Ha tudni szeretnéd, hogyan kaphatsz pátriárkai áldást, beszélj a püspököddel vagy a gyülekezeti elnököddel!

A származási ág kijelentése

A pátriárkai áldásod kijelenti a származási ágadat, kimondva, hogy Izráel házából való vagy – Ábrahám leszármazottja, és Jákób valamelyik konkrét törzséhez tartozol. Sok utolsó napi szent Efraim törzséből való, abból a törzsből, amelynek elsődleges dolga, hogy vezesse az Úr munkáját az utolsó napokban.

Mivel mindannyiunkban sokféle vérvonal található, a kijelentés alapján egyazon család két tagja származhat Izráel különböző törzseiből.

Nem számít, hogy a származási ágad Izráel házában vérvonal vagy örökbefogadás szerinti-e. Egyháztagnaként Ábrahám leszármazottjának számíatsz, és az ábrahámi szövetségben foglalt minden ígéret és áldás örökösének (lásd „ábrahámi szövetség”, 5–6. oldal).

Tanulhatsz a pátriárkai áldásodból

Miután megkaptad a pátriárkai áldásodat, olvasd el alázatosan, imádságos lélekkel és gyakran! Személyes kinyilatkoztatás ez neked a Mennyei Atyától, aki ismeri a gyengeségeidet, erősségeidet és örökkévaló lehetőségeidet. Pátriárkai áldásod által segíteni fog megtudnod, hogy mit vár el tőled. Áldásod tartalmazhat ígéreteket, intéseket és figyelmeztetéseket. Az idő múlásával észre fogod venni a benne rejlő kinyilatkoztatás erejét.

Amennyiben követed az áldásodban lévő tanácsokat, kevésbé fogsz megbotlani vagy rossz útra térni. Ha nem követed a tanácsokat, nem leszel képes elnyerni az ígért áldásokat.

Jóllehet a pátriárkai áldásod sugalmazott tanácsokat és ígéreteket tartalmaz, ne várd azt, hogy minden kérdésre választ fog adni, vagy hogy életed minden részletéről szóljon! Ha az áldásod nem említi egy fontos eseményt, például a teljes idejű missziót vagy a házasságot, ne gondold azt, hogy nem is lesz rá lehetőséged!

Azt se feltételezd, hogy a pátriárkai áldásodban említett minden dolog ebben az életben fog beteljesedni! A pátriárkai áldás örökkévaló, és ígéretei átnyúlnak az örökkévalóságba. Bizonyos lehetsz afelől, hogy ha érdemes vagy, minden ígért be fog teljesedni az Úr idejében! Amelyek nem valósulnak meg ebben az életben, majd megvalósulnak a következőben.

Pátriárkai áldásod szentséges és személyes. Megoszthatod a közvetlen családtagokkal, de ne olvasd fel nyilvánosság előtt, és ne hagyd, hogy mások elolvassák, vagy értelmezzék azt! Még a pátriárkád, a püspököd vagy a gyülekezeti elnököd se értelmezzék azt!

Pátriárkai áldásod szavait kincsként hordozd a szívedben! Elmélkedj rajtuk, és élj úgy, hogy érdemes legyél elnyerni az erre az életre és a következő életre ígért áldásokat!

pokol

Az utolsó napi kinyilatkoztatások legalább kétféleképpen szólnak a pokolról. Egyrészt ez a lelkek börtönének másik elnevezése, a halandóság utáni helye azon lelkeknek, „akik bűneikben haltak meg, az igazság ismerete nélkül, vagy vétékben, elutasítván a prófétákat” (T&Sz 138:32). Ez egy ideiglenes állapot, amelyben a lelkeknek az evangéliumot tanítják, lehetőségük van megbánni a bűneiket és elfogadni a szabadítás, templomokban elvégzett szertartásait (lásd T&Sz 138:30–35). Akik elfogadják az evangéliumot, a feltámadásig a paradicsomban maradhatnak. Feltámadásuk és az ítélet után a dicsőségnek azt a fokát kapják, amelyre érdemesek. Akik

pedig nem bánják meg bűneiket, de nem a veszedelem fiai, a lelkek börtönében maradnak a millennium végéig, amikor megszabadulnak a pokoltól és a büntetésből, és a telesztialis dicsőségre támadnak fel (lásd T&Sz 76:81–85).

Másrészt a *pokol* szóval a külső sötétségre is utalnak, amely az ördög, az ő angyalai és a veszedelem fiainak lakhelye (lásd T&Sz 29:36–38; 76:28–33). A veszedelem fiai azok, akik számára „nincs megbocsátás ebben a világban, sem az eljövendő világban – Mivel megtagadták a Szent Lelket azután, hogy befogadták azt, és megtagadták az Atya Egyszülött Fiát, mivel maguk keresztre feszítették és nyílt szégyennek tették ki őt” (T&Sz 76:34–35; lásd még a 31–33, 36–37. verseket). Az ilyen egyének egyik királyságban sem örökölnék helyet; számukra a pokol állapotai maradnak (lásd T&Sz 76:38; 88:24, 32).

Lásd még a dicsőség királyságai; Sátán.

polgári kormányzat és törvények

A Tan és a szövetségek 134. szakasza körvonalazza az utolsó napi szentek általános nézeteit a földi kormányzatokról és törvényekről (lásd T&Sz 134, fejléc). Ez a rész a következő kijelentéseket foglalja magába:

„Hiszünk abban, hogy a kormányokat Isten állította fel az ember javára; és hogy ő felelősségre vonja őket azokkal kapcsolatos tetteikért, ami a társadalom jóléte és biztonsága érdekében történő törvényhozást és azok végrehajtását illeti. [...]

Hisszük, hogy minden ember kötelessége, hogy támogassa és fenntartsa az adott kormányt, ahol lakik, míg a kormány törvényei védelmezik öröklött és elidegeníthetetlen jogaiban; és hogy az ily módon védelmezett polgárokhoz a zendülés és a lázadás nem méltó, és megfelelőképpen büntetendő. Emellett minden kormánynak joga van olyan törvények meghozatalára, amelyek megítélésük és számításaik

szerint leginkább biztosítják a köz javát; ezzel együtt azonban szentnek tartják a lelkiismeret szabadságát.

Hisszük, hogy minden embert tisztelet illet a helyén, ilyenképpen az uralkodókat és az előljárókat, akik az ártatlankok védelme és a vétkesek megbüntetése érdekében kerültek oda; és hogy a törvényeket minden embernek tisztelnie és méltányolnia kell, mivel azok nélkül a békét és az összhangot felváltaná a zűrzavar és a rettenet, mert az emberi törvények pontosan annak céljából jöttek létre, hogy ember és ember között szabályozzák egyéni és nemzeti érdekeinket; a menny adta isteni törvények pedig lelki dolgokhoz tartozó szabályokat írnak elő, ami a hitet és a hódolatot illeti, és ezek mindegyikével Alkotójának számol el az ember” (T&Sz 134:1, 5–6).

Az egyházi és világi hatalom elválasztásának egyik fő eleme a kormányzat azon felelőssége, hogy vallásszabadságot biztosítson. Az utolsó napi próféták megerősítik ezt az alapelvet, amint az a 11. hittételben áll: „Igényt tartunk arra a kiváltságra, hogy saját lelkiismeretünk parancsai szerint hódoljunk a Mindenható Istennek, és minden embernek megadjuk ugyan ezt a kiváltságot, hadd hódoljanak úgy, ott és annak, ahogy, ahol és aminek akarnak.” Az egyház és az állam elválasztásával összhangban az egyház nem támogat semmilyen politikai pártot vagy jelöltet. Épületei és létesítményei nem használhatók politikai célokra. Az egyház nem vesz részt a politikában, hacsak nincs egy erkölcsi kérdés terítéken, amely esetén az egyház gyakran felemeli a szavát.

Noha az egyház politikailag semleges marad, az egyházi vezetők arra buzdítják az egyes egyháztagokat, hogy állampolgároként vegyenek benne részt. Utolsó napi szentekként meg kell értenetek helyeteket és helyzeteteket saját hazátokban. Ismerjétek meg hazátok történelmét, örökségét és törvényeit! Amennyiben lehetőségetek nyílik szavazni és részt venni a kormányzat munkájában, tevékenyen támogassátok

és védelmezzétek az igazság, az igazlelkűség és a szabadság tantételeit!

További utalások: T&Sz 98:10; Hittételek 1:12

pornográfia

Pornográfiának számít bármely olyan anyag, amely az emberi testet vagy a nemi érintkezést úgy ábrázolja, vagy mutatja be, amely nemi érzéseket gerjeszt. Sokféle média terjeszti, többek között folyóiratok, könyvek, televízió, filmek, zene és az internet. Ugyanolyan ártalmas a lélek számára, mint a dohány, az alkohol és a kábítószer a test számára. A pornográf anyagok bármiféle használata Isten egyik parancsolatának a megszegése: „...házasságtörést se kövess el, ...és ne tegyél semmi ahhoz hasonlót” (T&Sz 59:6). További komoly bűnökhöz vezethet. Az egyház tagjainak a pornográfia minden formáját kerülniük kell, és ellenezniük kell annak gyártását, terjesztését és használatát.

A pornográfia végzetes függőséget okoz. Más függőségekhez hasonlóan, kísérletezéshez és erőteljesebb ingerek keltéséhez vezeti az embereket. Amennyiben kísérletezel vele, és hagyod, hogy beleess a csapdájába, elpusztít téged, lealacsonyítva az elmédet, szívedet és lelkedet. Megfoszt az önbecsülésedtől és az élet szépségei iránti érzékedtől. Le fog zülleszteni, gonosz gondolatokhoz és akár gonosz tettekhez is vezet. Szörnyű kárt fog okozni a családi kapcsolataidban.

A pornográfia függőséget okozó természete, valamint a testnek és léleknek okozott ártalma miatt Isten szolgálói újra meg újra figyelmeztetnek minket, hogy meneküljünk előle. Ha már beleestél a pornográfia csapdájába, azonnal hagyj abba, és kérj segítséget! A bűnbánat által bocsánatot nyerhetsz, és reményre lelhetsz az evangéliumban. Fordulj a püspökökhöz vagy a gyülekezeti elnökökhöz tanácsért, hogy

miként győzd le a problémádat, és keresd a gyógyulást Jézus Krisztus engesztelése által! Kérd az Urat, hogy adjon neked erőt e szörnyű függőség legyőzéséhez!

További utalások: Máté 5:27–28; Rómabeliek 6:12; Alma 39:9; T&Sz 42:23
Lásd még erkölcsi tisztaság; kísértés.

próféták

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tagjaiként áldottak vagyunk, mert élő proféták vezetnek minket – sugalmazott férfiak, akik elhívást kaptak, hogy az Úr nevében szóljanak, olyanok, mint Mózes, Ésaías, Péter, Pál, Nefi, Mormon és más szentírásbeli proféták. Az egyház elnökét profétánkként, látnokunkként és kinyilatkoztatónkként támogatjuk – ő az egyetlen személy a Földön, aki az egész egyház irányításához kinyilatkoztatást kap. Az Első Elnökség tanácsosait és a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjait szintén profétákként, látnokokként és kinyilatkoztatókként támogatjuk.

A régi profétákhoz hasonlóan a mai proféták Jézus Krisztusról és evangéliumáról tesznek bizonyosságot. Ők tudatják Isten akaratát és igaz természetét. Határozottan és világosan beszélnek, elítélik a bűnt, és figyelmeztetnek annak következményeire. A mi érdekünkben néha sugalmazást kaphatnak arra, hogy jövendő eseményekről jövendöljenek.

Mindig megbízhat az élő profétákban. Tanításaik az Úr akaratát tükrözik, aki kijelentette: „Amit én, az Úr mondtam, azt megmondtam, és én nem mentegetőzöm; és bár elmúlnak az egek és a föld, az én szavam nem múlik el, hanem mind beteljesül, akár saját hangom, akár szolgálaim hangja által, az ugyanaz” (T&Sz 1:38).

A legnagyobb biztonságot az jelenti számodra, ha pontosan követed az Úr szavát, melyet profétáinak ad, különösen az egyház jelenlegi elnökének. Az Úr figyelmeztet bennünket, hogy aki semmibe veszi az élő proféták szavait, el fog

bukni (lásd T&Sz 1:14–16). Nagy áldásokat ígér azoknak, akik követik az egyház elnökét:

„Szívleljétek meg minden szavát és parancsolatát, amelyet úgy ad nektek, ahogyan ő kapja azokat, teljes szentségben járva énelőttem;

Mert az ő szavát úgy fogadjátok, mintha az én számból eredne, teljes türelemmel és hittel.

Mert megtéve e dolgokat a pokol kapui nem fognak diadalmaskodni felettetek; igen, és az Úristen eloszlatja elöletek a sötétség erőit, és megrázza az egeket tiérettetek és az ő nevének dicsőségéért (T&Sz 21:4–6).

További utalások: 2 Krónika 20:20; Ámós 3:7; Efézusbeliek 2:19–20; 1 Nefi 22:1–2; Móziás 13:33–35; T&Sz 107:91–92; Hittételek 1:6

püspök (Lásd egyházi igazgatás.)

remény

A *remény* szót néha rosszul értelmezik. A mindennapos nyelvzetben ez a szó gyakran bizonytalanságra utal. Például mondhatjuk azt, hogy reméljük, javulni fog az idő, vagy hogy meglátogat egy barátunk. Az evangélium nyelvzetében azonban a *remény* szó biztos, rendületlen és tevékeny. A próféták egy „szilárd remény”-ről (Alma 34:41), és egy „élő reménység”-ről (1 Péter 1:3) beszélnek. Moróni próféta ezt tanította: „Aki hisz Istenben, az biztosan remélhet egy jobb világot, igen, méghozzá helyet Isten jobb keze felől, mely reménység a hitből származik, olyan horgonyt készítvén az emberek lelkének, mely biztossá és állhatatossá teszi őket, mindig bővelkedvén a jó cselekedetekben, és Isten dicsőítéséhez vezetvén el őket” (Ether 12:4).

Amikor van reményünk, bízunk Isten ígéreteiben. Egy csendes bizonyosság van bennünk, hogy „aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi, elnyeri jutalmát, méghozzá békességet

ebben a világban és örök életet az eljövendő világban” (T&Sz 59:23). Mormon azt tanította, hogy az ilyen remény csak Jézus Krisztus engesztelése által lehetséges: „És mi az, amiben reménykedjétek? Íme, azt mondom nektek, hogy Krisztus engesztelése és feltámadásának hatalma által reméeljétek azt, hogy majd örök életre támadtok fel, és ez a belé vetett hitetek miatt van, az ígéret szerint” (Moróni 7:41).

Miközben az evangélium szerinti életre törekedtek, növekedtek azon képességetekben, hogy „bővüljétek a reménységben a Szent Lélek ereje által” (Rómabeliek 15:13). Növekedtek a reményben, amikor imádkoztok, és Isten megbocsátását keresitek. A Mormon könyvében egy Áron nevű misszionárius erről biztosította a lámánita királyt: „Ha minden bűnöd megbánod, és meghajolsz Isten előtt, és hittel szólítod az ő nevét, és hiszel abban, hogy megkapod, akkor megkapod azt a reménységet, amire vágyasz” (Alma 22:16). Olyankor is reményre tesznek szert, amikor a szentírásokat tanulmányozzátok, és követitek azok tanításait. Pál apostol azt tanította: „Mert a melyek régen megíráttak, a mi tanulságunkra íráttak meg: hogy békeséges tűrés által és az írásoknak vizsgálása által reménységünk legyen” (Rómabeliek 15:4).

A remény tantétele átnyúlik az örökkévalóságba, azonban az élet mindennapos kihívásaiban is támogatást nyújthat nektek. „Boldog – mondja a zsoltárok írója –, a kinek segítsége a Jákób Istene, és reménysége van az Úrban, az ő Istenében” (Zsoltárok 146:5). A remény segítségével örömet találhattok az életben. Fontos, hogy „legyen türelmetek, és így viseljétek ezeket a megpróbáltatásokat, annak szilárd reményével, hogy egy napon megpihentek majd minden megpróbáltatásotoktól” (Alma 34:41). „Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és mindvégig kitartotok, íme, ezt mondja az Atya: Örök életetek lesz” (2 Nefi 31:20).

További utalások: Jeremiás siralmi 3:25–26; 1 Korinthusbeliek 15:19–22; 1 Péter 3:15; 1 János 3:2–3; Jákób 4:4–6; Alma 13:28–29; 27:28; Ether 12:32; Moróni 8:26; 9:25; 10:22

Lásd még gyötrelem; hit; Jézus Krisztus engesztelése; jószívűség.

sabbat

A sabbat az Úr napja, amelyet minden héten a pihenésre és hódolatra tartunk fent. Az ószövetségi időkben Isten szövetséges népe a hét hetedik napján tartotta meg a sabbatot, mert Isten, a Föld megteremtése után, a hetedik napon megpihent. Az Úr a tízparancsolatban kihangsúlyozta a sabbat megtartásának fontosságát:

„Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt.

Hat napon át munkálkodjál, és végezd minden dolgodat;

De a hetedik nap az Úrnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot ne tégy azon se magad, se fiad, se leányod, se szolgád, se szolgálóleányod, se barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van;

Mert hat napon teremté az Úr az eget és a földet, a tengert és mindent, a mi azokban van, a hetedik napon pedig megnyugovék. Azért megáldá az Úr a szombat napját, és megszentelé azt” (2 Mózes 20:8–11).

Jézus Krisztus feltámadása után, amely a hét első napján történt, az Úr tanítványai elkezdték a hét első napján, azaz vasárnap megtartani a sabbatot (lásd Ap. csel. 20:7).

Az utolsó napokban az Úr megparancsolta, hogy továbbra is tartsuk meg a sabbatot. Megígérte, hogy amennyiben megtartjuk ezt a parancsolatot, a föld teljességéből fogunk kapni (lásd T&Sz 59:16–20).

Mivel a sabbat szent nap, ezért méltó és szentséges tettekre kell fenntartani. A munkától és a szórakozástól való tartózkodás nem elegendő. Sőt, ha csak henyélünk a sabbaton, semmit-

téve, akkor nem szenteljük meg azt a napot. Egy 1831-ben, Joseph Smithnek adott kinyilatkoztatásban az Úr ezt parancsolta: „Hogy még teljesebb mértékben megtarthatd magad szeplőtlennek a világtól, menj el az imádság házába, és ajánld fel szentségeidet az én szent napomon; Mert bizony, ez a nap jelöltetett ki számodra, hogy megpihenj munkáidtól, és odaadásodat leródd a Magasságosnak” (T&Sz 59:9–10). E kinyilatkoztatásnak megfelelően minden héten részt veszünk az úrvacsorai gyűlésen. További sabbat napi tevékenység lehet az imádkozás, az elmélkedés, a szentírások és az utolsó napi próféták tanításainak a tanulmányozása, levelek írása családtagoknak és barátoknak, épületes dolgok olvasása, a betegek és megfáradtak meglátogatása, és egyéb egyházi gyűlések látogatása.

További utalások: 2 Mózes 31:16–17; Móziás 18:23; T&Sz 59:11–14; 68:29

Lásd még tiszteletadás; hódolat; úrvacsora.

Sátán

Sátán, akit ellenségnek vagy az ördögnek is hívunk, minden igazlelkűség ellensége, és azoknak is, akik Istent akarják követni. Ő Isten egyik lélekgyermeké, aki valaha angyal volt, „aki felhatalmazással bírva ott volt Isten színe előtt” (T&Sz 76:25; lásd még Ésaías 14:12; T&Sz 76:26–27). Azonban a halandóság előtti mennyei tanácsban Lucifer – ahogy Sátánt akkor hívták – fellázadt a Mennyei Atya és a szabadítás terve ellen. Isten elleni lázadásával Sátán „az ember önrendelkezésének elpusztítására törekedett” (Mózes 4:3). Ezt mondta: „...és az egész emberiséget megváltom, hogy egyetlen lélek sem vész el, és ezt biztosan megteszem; add hát nekem a neked járó tiszteletet” (Mózes 4:1).

Sátán meggyőzte „a mennyek seregeinek harmadát”, hogy forduljanak el az Atyától (lásd T&Sz 29:36). E lázadásnak köszönhetően Sátán és követői kizárattak Isten színe elől,

és megtagadták tőlük a fizikai test elnyerésének áldását (lásd Jelenések 12:9). Megvonták tőlük annak lehetőségét is, hogy a dicsőség bármely királyságát örökölhessék.

A Mennyei Atya hagyja, hogy Sátán és a követői halandó tapasztalataink részeként megkísértsenek bennünket (lásd 2 Nefi 2:11–14; T&Sz 29:39). Mivel Sátán „arra törekszik, hogy minden ember olyan nyomorult lehessen, mint ő maga” (2 Nefi 2:27), ő és a követői megpróbálnak eltéríteni minket az igazlelkűségtől. A lehető legádázabb módon ellenszegül a Mennyei Atya boldogságra vonatkozó terve legfontosabb részeinek. Például, megpróbálja hitelteleníteni a Szabadítót és a papságot, kétségbe vonja az engesztelés erejét, utánozza a kinyilatkoztatásokat, eltérít minket az igazságtól, és tagadja a személyes felelősségre vonhatóságot. Megpróbálja aláásni a család intézményét, amikor összezavarja a nemeket, népszerűsíti a házasságon kívüli nemi kapcsolatot, nevetség tárgyává teszi a házasságot, és elveszi a gyermekek vállalásától a házas felnőttek kedvét, akik máskülönben igazlelkűségben nevelnének gyerekeket.

Nem kell engedned Sátán kísértéseinek. Megvan benned az erő, hogy a jót vagy a rosszat válaszd, és mindig kérheted az Úr segítségét ima által. (Lásd „kísértés”, 174–176. oldal.)

További utalások: Ésaías 14:12–17; 1 Nefi 15:23–24; 2 Nefi 2:16–18; Moróni 7:12; T&Sz 10:5; 29:36–40, 46–47; 76:25–29

Lásd még bűn; kísértés; önrendelkezés.

Segítőegylet

A Segítőegyletet Joseph Smith próféta szervezte meg 1842. március 17-én az Illinois állambeli Nauvooban. Az alapítás napjaiban a Segítőegyletnek két fő célja volt: enyhülést hozni a szegényeknek és rászorulóknak, valamint megszabadítani a lelkeket. A szervezet napjainkban is fennáll, hűen az eredeti

irányelvekhez. Szerinte a világon segítőegyleti nőtestvérek dolgoznak együtt papsági vezetőkkel, hogy véghezvigyék az egyház küldetését. Egymást támogatják az alábbiakban:

- Ima és szentírás-tanulmányozás által erősítik a Jézus Krisztusról való bizonyosságukat.
- Lelkierőre törekednek a Szentlélek sugallatainak követése által.
- Elkötelezik magukat a házasságok, a családok és az otthonok megerősítése mellett.
- Méltóságot találnak az anyaságban és örömet az asszonyi létben.
- Örömeiket lelik a szolgálatban és a jó cselekedetekben.
- Szeretik az életet és a tanulást.
- Kiállnak az igazságért és az igazlelkűségért.
- Támogatják a papságot mint Isten felhatalmazását itt a Földön.
- Örvendeznek a templomi áldásoknak.
- Megértik isteni sorsukat, és a felmagasztosulásra törek-szenek.

Miközben a számodra kijelölt nőtestvéreket szolgálod, fordíts időt az evangélium tanítására és a barátságok ápolására! Az egyének szolgálata mellett fontos szerepet játszatsz a családok megerősítésében is.

Az egyházközségek és gyülekezetek vezetői gondoskodnak arról, hogy minden 18 éves és idősebb nőtestvérhez látogató tanító legyen kijelölve. A papsági és segítőegyleti vezetők együtt dolgoznak a látogató tanítókkal, hogy kielégítsék minden nőtestvér lelki és fizikai szükségleteit.

Segítőegyleti nőtestvérként egy világméretű női testvériség tagja vagy, a Jézus Krisztus iránti odaadásban egyesülve.

Isten többi lányához csatlakozol a hit, az erény, a jövőkép és a jószívűség asszonyaként, azzal a biztos tudattal, hogy életednek értelme, célja és iránya van. A Segítőegyletben való részvételed által lehetőség van nőtestvériséget és társaságot élvezni, jelentőségteljes szolgálatot nyújtani, megosztani a bizonyosságodat és az adottságaidat, valamint lelkileg növekedni.

Sion

A Tan és a szövetségek sok olyan részt tartalmaz, melyekben az Úr megparancsolja a szenteknek, hogy „törekedjete Sion ügyét napvilágra hozni és megalapozni” (T&Sz 6:6; lásd még T&Sz 11:6; 12:6; 14:6).

A *Sion* szónak többféle jelentése van a szentírásokban. A szó legáltalánosabb meghatározása a „tisztaszívűek” (T&Sz 97:21). A *Sion* szóval ebben az értelemben gyakran utalunk az Úr népére, vagy az egyházra és annak cövekjeire (lásd T&Sz 82:14).

Eme adományozási korszak napjaiban az egyház vezetői azt tanácsolták az egyháztagnak, hogy Siont azzal építsék, hogy egy központi helyre vándorolnak. Napjainkban a vezetők azt tanácsolják, hogy ott építsük fel Siont, ahol élünk. Az egyház tagjait arra kéri, hogy maradjanak szülőföldjükön, és ott segítsenek az egyház megalapozásában. Sok templom épül, hogy az utolsó napi szentek világszerte részesülhessenek a templomi áldásokban.

A *Sion* szó konkrét földrajzi helyre is utalhat az alábbiak szerint:

- Énók városa (lásd Mózes 7:18–21);
- Jeruzsálem ősi városa (lásd 2 Sámuel 5:6–7; 1 Királyok 8:1; 2 Királyok 9:28);

- Az Új Jeruzsálem, amely a Missouri állambeli Jackson megyében fog felépülni (lásd T&Sz 45:66–67; 57:1–3; Hittételek 1:10).

További utalások: Ésaías 2:2–3; 1 Nefi 13:37; T&Sz 35:24; 39:13; 45:68–71; 59:3–4; 64:41–43; 90:36–37; 97:18–28; 101:16–18; 105:5; 115:5–6; 136:31

Smith, Joseph ifj. (Lásd Joseph Smith.)

szabadítás

Más keresztényekkel folytatott beszélgetésekben néha megkérdezzük: „Te már megszabadultál?” Akik ezt a kérdést felteszik, rendszerint azt az őszinte megvallást vagy kijelentést értik alatta, hogy elfogadtad Jézus Krisztust személyes Uradként és Szabadítódként. A kérdés feltevésével Pál apostol következő szavaiba vetett hitükről tanúskodnak:

„Ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol. Mert szívvel hiszünk az igazságra, szájjal teszünk pedig vallást az idvességre” (Rómabeliek 10:9–10).

Válasz a „Te már megszabadultál?” kérdésre

A Rómabeliek 10:9–10-ben a *megtartatol* (megszabadulsz) és az *idvességre* (szabadulásra) szavak egy szövetséges kapcsolatot jelölnek Jézus Krisztussal. E szövetségbeli kapcsolat által biztosítva van számunkra a szabadulás a bűn örökkévaló következményeitől, ha engedelmesek vagyunk. Ebben az értelemben minden hithű utolsó napi szent megszabadul. A visszaállított evangéliumhoz tértünk meg. A keresztelés szertartása által szövetségbeli kapcsolatra léptünk a Szabadítóval, melyben magunkra vettük az Ő nevét. Az úrvacsora vételekor megújítjuk keresztelési szövetségünket.

A szabadítás szó különböző jelentései

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza tanában a *megszabadult* és a *szabadítás* kifejezésnek többféle jelentése van. E jelentések alapján a „Te már megszabadultál?” kérdésre a válaszod vagy „Igen” vagy „Igen, bizonyos feltételek mellett” lehet. Az alábbi magyarázatok felsorolják a *szabadítás* szó hat különböző jelentését.

Megszabadítás a fizikai haláltól. Minden ember meg fog halni. Jézus Krisztus engesztelése és feltámadása által azonban mindenki fel fog támadni – megszabadulnak a fizikai haláltól. Pál így tett bizonyosságot: „Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megeleveníttetnek” (1 Korinthusbeliek 15:22).

Megszabadítás a bűntől. Ahhoz, hogy a Szabadító engesztelése által megtisztulj a bűneidről, hinned kell Jézus Krisztusban, meg kell bánnod a bűneidet, meg kell kereszteszkedned, és részesülnöd kell a Szentlélek ajándékában (lásd Ap. csel. 2:37–38). Ha már megkeresztelkedtél és megkaptad a Szentlelket a megfelelő papsági felhatalmazás útján, akkor azzal már feltételesen megszabadulsz a bűntől. Mindaddig nem leszel teljesen megszabadítva a bűntől, amíg véget nem ér a földi életed, és hithűen ki nem tartottál mindvégig.

Vedd figyelembe, hogy nem szabadíttathatsz meg a *bűneidben*; nem nyerhetsz feltétlen szabadulást egyszerűen azáltal, hogy hitet teszel Krisztus mellett abban a tudatban, hogy szükségszerűen bűnöket fogsz elkövetni életed végéig (lásd Alma 11:36–37)! Isten kegyelme által megszabadulhatsz a *bűneidről* (lásd Hélamán 5:10–11). Eme áldás elnyeréséhez hinned kell Jézus Krisztusban, a parancsolatok betartására kell törekedned, el kell hagynod a bűnt, valamint meg kell újítanod a bűnbánatodat és a megtisztulásodat az úrvacsora szertartása által.

Újjászületés. Néha azt is megkérdezhetik tőled, hogy újjászülettél-e. A lelki újjászületés tantétele rendszeresen felbukkan a szentírásokban. Az Újszövetség tartalmazza Jézus ama tanítását, hogy újjá kell születnünk, és hacsak „nem szület[ünk] víztől és Lélektől, nem mehet[ünk] be az Isten országába” (János 3:5). E tanítást megerősíti a Mormon könyve: „Minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek újjá kell születnie; igen, Istentől kell születnie, megváltozva testi és bukott állapotukból az igazlelkűségnek egy állapotába, megváltatván Isten által, fiaivá és leányaivá lévén; és így új teremtmények lesznek; és ha nem teszik meg ezt, akkor semmiképpen sem örökölhetik Isten királyságát” (Móziás 27:25–26).

Ez az újjászületés egy folyamat, amely azután történik meg, hogy megkeresztelkedtünk, és elnyertük a Szentlélek ajándékát. Azon hajlandóságunknak az eredménye, hogy készek vagyunk „Istenünkkel szövetségre lépni, hogy hátralévő napjaink mindegyikén az ő akaratát tesszük és minden olyan dologban engedelmeskedünk a parancsolatainak, melyet megparancsol nekünk” (Móziás 5:5). Akkor a „szív[ünk] megváltozott a nevébe vetett hit által, mert tőle szület[ünk]” (Móziás 5:7). Ha megkeresztelkedtél és elnyerted a Szentlélek ajándékát, azzal a szövetséggel együtt, hogy magadra veszed Jézus Krisztus nevét, elmondhatod, hogy újjászülettél. Ezt az újjászületést pedig megismételheted minden sabbat napon, amikor az úrvacsorából veszel.

Megszabadítás a tudatlanságtól. Sok ember sötétségben él, mert nem ismeri a visszaállított evangélium világosságát. Ők „csak azért vannak távol az igazságtól, mert nem tudják, hol találjanak rá” (T&Sz 123:12). Az Úr egyházának tagjaként megszabadulsz ebből a helyzetből. Ismered Istent, az Atyát, Jézus Krisztust, az élet célját, a szabadítás tervét, és örökkévaló lehetőségeidet. Élhetsz a Szabadító tanítványaként, aki

azt mondta: „Én vagyok a világ világossága: a ki engem követ, nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága” (János 8:12).

Megszabadítás a második haláltól. A szentírások néha a második haláltól való megszabadításról beszélnek. A második halál a végső lelki halál, amikor megvonják tőlünk az igazlelkűséget, és a dicsőség minden királyságában megtagadják tőlünk a helyet (lásd Alma 12:32; T&Sz 88:24). Ez a második halál nem érkezik el a végső ítéletig, és csak nagyon keveseket fog érinteni (lásd T&Sz 76:31–37). Majdnem mindenki számára, aki valaha a földön élt, garantált a második haláltól való szabadítás (lásd T&Sz 76:40–45).

Örök élet vagy felmagasztosulás. A szentírásokban a *megszabadult* és *szabadítás* szavak gyakran az örök életre vagy a felmagasztosulásra utalnak (lásd Ábrahám 2:11). Az örök élet az, hogy ismerjük a Mennyei Atyát és Jézus Krisztust, és örökre Velük élünk – vagyis a celesztialis királyság legmagasabb fokozatában örökölnünk helyet (lásd János 17:3; T&Sz 131:1–4; 132:1–24). E nagyszerű ajándék elnyeréséhez többet kell tennünk annál, hogy megbánjuk a bűneinket, megkeresztelkedünk és konfirmálnak a megfelelő papsági felhatalmazás által. A férfiaknak meg kell kapni a melkisédeki papságot, és minden egyháztagnak szent templomi szövetségeket kell kötni és megtartani, köztük az örökkévaló házasságot is.

Ha a *szabadítás* szót az örök élet értelemben használjuk, akkor egyikünk sem mondhatja, hogy már a halandóságban megszabadultunk. E dicső ajándékot csak a végső ítélet után kaphatjuk meg.

További utalások: Máté 10:22; Márk 16:16; Efézusbeliek 2:8–10; Jakab 2:14–18; 2 Nefi 25:23, 26; Móziás 5:8–15; 3 Nefi 9:21–22; Moróni 10:32–33; Hittételek 1:3

Lásd még a dicsőség királyságai; Jézus Krisztus engesztelése; keresztelés; örök élet; szabadítás terve.

szabadítás terve

A halandóság előtti létben a Mennyei Atya készített egy tervet, hogy képessé tegyen minket olyanná válni, mint Ő, és hogy részesülhessünk az öröm teljességében. A szentírások úgy utalnak erre, mint a „szabadulás terve” (Alma 24:14; Mózes 6:62), a „boldogság nagyszerű terve” (Alma 42:8), és az „irgalom terve” (Alma 42:15).

A szabadítás terve az evangélium teljessége. Részét képezi a teremtés, a bukás, Jézus Krisztus engesztelése, valamint az evangélium összes törvénye, szertartása és tana. Az erkölcsi önrendelkezés – annak képessége, hogy saját magunk választhatunk és cselekedhetünk – nélkülözhetetlen része Mennyei Atyánk tervének. E tervnek köszönhetően tökéletessé válhatunk az engesztelés által, részesülhetünk az öröm teljességében, és örökre Isten színe előtt élhetünk. Családi kapcsolataink az örökkévalóságon át tarthatnak.

Te is szerepsz a Mennyei Atya tervében, és örökkévaló tapasztalataidat három fő részre lehet osztani: halandóság előtti élet, halandó élet és élet a halál után. Ahogy egyre jobban megérted a tervet, választ kapsz a sokak által feltett kérdésekre: Honnan jöttünk? Miért vagyunk itt? Hová megyünk ezen élet után?

Halandóság előtti élet

Mielőtt a Földre születél volna, Mennyei Atyád színe előtt éltél, az Ő lélekgyermekéként. E halandóság előtti létben, Mennyei Atyánk többi gyermekével együtt, részt vettél egy tanácskozáson. Azon a tanácskozáson Mennyei Atyánk elénk tárta nagyszerű boldogság tervét (lásd Ábrahám 3:22–26).

A boldogság tervével összhangban a halandóság előtti Jézus Krisztus, az Atya Elsőszülöttje lélekben, szövetségben vállalta, hogy ő lesz a Szabadító (lásd Mózes 4:2; Ábrahám

3:27). Akik a Mennyei Atyát és Jézus Krisztust követték, lejöhetnek a Földre, hogy megtapasztalják a halandóságot, és az örök élet felé haladjanak. Lucifer, Isten egy másik lélekfia, fellázadt a terv ellen, és az „önrendelkezés elpusztítására törekedett” (Mózes 4:3). Belőle lett Sátán, és követőivel együtt kivetették a mennyből, megtagadták tőle a fizikai test elnyerésének és a halandóság megtapasztalásának kiváltságát (lásd Mózes 4:4; Ábrahám 3:27–28).

Halandóság előtti életed során kialakult a személyazonosságod, és növelted a lelki képességeidet. Az önrendelkezés ajándéka áldásának segítségével fontos döntéseket hoztál, köztük, hogy követed a Mennyei Atya tervét. Ez a döntés akkor is és most is hatással van az életedre. Növekedtél az intelligenciában, és megtanultad szeretni az igazságot; felkészültél, hogy a Földre jöjj, ahol tovább fejlődhetsz.

Halandó élet

Most épp a halandó életet tapasztalod meg. A lelked egyesült a testeddel, lehetőséget adván neked a növekedésre és fejlődésre, olyan módokon, melyekre nem volt lehetőséged a halandóság előtti életedben. Létednek ez a része a tanulás ideje, amelyben fejlesztheted magad, Krisztus követését választhatod, és felkészülhetsz, hogy érdemes legyél az örök életre. Olyan idő is egyben, amikor segíthetsz másoknak megélni az igazságot, és bizonyosságot nyerni a szabadítás tervéről.

Élet a halál után

Amikor meghalsz, lelked belép a lélekvilágba, és ott várja a feltámadást. A feltámadáskor a lelked és a tested majd újraegyesül, utána pedig megítéltetsz és befogadnak a dicsőség valamely királyságába. Az általad örökölendő dicsőség megtérséd mélységétől, valamint az Úr parancsolatai iránti engedelmességedtől függ majd (lásd „a dicsőség királyságai”,

92–95. oldal). Attól függ majd, hogy miként fogadtad el a tanúbizonyságot Jézusról (lásd T&Sz 76:51; lásd még 74, 79, 101).

A terv ismeretéből fakadó áldások

A szabadítás tervéről szóló bizonyosság reményt és céltudatot adhat neked, miközben az élet kihívásaival küzdesz. Megnyugtathat az a tudás, hogy Isten gyermeke vagy, és hogy az Ő színe előtt éltél, mielőtt a Földre születnél volna. Értelmet nyerhet a jelenlegi életed, ha tudod, hogy a halandóság alatti cselekedeteid hatással vannak örökkévaló rendeltetésed elérésére. E tudás segítségével a fontos döntéseket örök igazságokra alapozhatod az élet változó körülményei helyett. Folyamatosan fejlesztheted kapcsolatodat a családotod tagjaival, együtt örvendve az ígéretnek, hogy családodok örökre együtt lehet. Örömet lelhetsz az engesztelésről és az Úr parancsolatairól, szertartásairól, szövetségeiről és tanairól való bizonyosságodban, tudván, hogy „aki az igazlelkűség cselekedeteit teszi meg, elnyeri jutalmát, még hozzá békességet ebben a világban és örök életet az elkövetkező világban” (T&Sz 59:23).

További utalások: 2 Nefi 2:5–30; 10:23–25; Alma 12:24–37; 22:12–14; 42; Mózes 6:47–62

Lásd még bukás; a dicsőség királyságai; evangélium; feltámadás; halál, fizikai; halál, lelki; Isten, az Atya; Jézus Krisztus; Jézus Krisztus engesztelése; menny; önrendelkezés; paradicsom; pokol; teremtés.

személyes kinyilatkoztatás (*Lásd* kinyilatkoztatás.)

szentírások

Amikor Isten szent emberei a Szentlélek ereje által írnak vagy beszélnek, „az szentírás lesz, az Úr akarata lesz, az Úr gondolata lesz, az Úr szava lesz, az Úr hangja lesz, és Isten szabadulásra vezető hatalma” (T&Sz 68:4). Az egyház hivatalos,

hiteles szentírásai – más néven alapművei: a Szent Biblia, a Mormon könyve, a Tan és a szövetségek, és a Nagyértékű gyöngy. E szentírások magyarázata a 156–159. oldalon található.

A napi szentírás-tanulmányozás fontossága

A szentírások elsődleges célja az, hogy bizonyosságot tegyenek Krisztusról, segítsenek Hozzá jönnünk és örök életet nyernünk (lásd János 5:39; 20:31; 1 Nefi 6:4; Móziás 13:33–35). Mormon próféta bizonyosságát tette:

„Aki akarja, az megragadhatja Isten szavát, mely élő és ható, mely az ördög minden ravaszságát, és csapdáját és csalárdságát kettéhasítja, és a krisztusi embert egy szűk és keskeny úton átvezeti a nyomorúságnak azon örökké tartó mélységén, mely azért van elkészítve, hogy elnyelje a gonoszokat –

És lelkükkel, igen, halhatatlan lelkükkel kiköthetnek Isten jobb keze felől a mennyek királyságában, hogy Ábrahámmal, és Izsákkal, és Jákóbbal és mind a szent atyáinkkal együtt leüljenek, és többé onnan ki ne menjenek” (Hélamán 3:29–30).

Az utolsó napi prófétáink azt tanácsolják nekünk, hogy mindennap tanulmányozzuk a szentírásokat, egyedül és családukkal egyaránt. Úgy buzdítanak minket, ahogy Nefi is buzdította testvéreit, hogy vonatkoztassuk a szentírásokat magunkra, megkeresve azokat a módokat, ahogy a régi idők szent beszámolóit mai életünkre vonatkoztathatjuk (lásd 1 Nefi 19:23–24). Arra biztatnak minket, hogy „tudakozzátok a szentírásokat” (János 5:39), és „lakmározzatok Krisztus szavain” (2 Nefi 32:3).

Nagy hasznodra lesz e tanács követése. A napi, tartalmas szentírás-tanulmányozás segít fogékonynak lenned a Szentlélek sugalmazására. Építi a hitedet, megerősít a kísértésekkel szemben, és segít közelebb kerülnöd a Mennyei Atyádhoz és Szeretett Fiához.

Készíts tervet a személyes szentírás-tanulmányozásodhoz! Vedd fontolóra, hogy mindennap elkülönítesz bizonyos időt a szentírások tanulmányozására! Az alatt az idő alatt olvass figyelmesen, gondosan ügyelve a Lélek sugalmazásaira! Kérd meg a Mennyei Atyádat, hogy segítsen megtudnod, mit szeretne, hogy megtanulj és tegyél!

Életed során folyamatosan olvasd a szentírásokat, különösen a Mormon könyvét! Újra meg újra fel fogod fedezni a szentírásokban rejlő kincseket, új jelentésre és alkalmazási lehetőségekre lelve bennük, miközben életed különböző szakaibaiban tanulmányozod azokat.

Amennyiben házas vagy, mindennap szakítsatok időt arra, hogy családként olvassátok a szentírásokat! Ez lehet, hogy nehéz lesz, azonban csodálatos, örökkévaló eredménnyel fog járni. A Lélek irányítása alapján úgy tervezd meg a szentírások olvasását, hogy leginkább kielégítse a családod szükségleteit! Ne félj a szentírásokat kisgyermekeknek felolvasni! E szent feljegyzések nyelvezete még a nagyon kicsiket is meg tudja érinteni.

A Szent Biblia

A Biblia két részre tagolódik: Ószövetség és Újszövetség. Az Ószövetség Istennek, a Szentföldön élő szövetséges népével való dolgainak szent feljegyzése. Olyan próféták tanításait tartalmazza, mint amilyen például Mózes, Józsué, Ésaías, Jeremiás és Dániel volt. Az Újszövetség a Szabadító születését, halandó szolgálatát és engesztelését jegyzi fel, és a Szabadító tanítványainak szolgálatával fejeződik be.

Mivel a Bibliát számtalanszor fordították le, sokféle változatban nyomtatják. A magyar nyelven a Biblia Károli Gáspár-féle fordítását fogadja el az egyház szentírásként.

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában tiszteljük a Bibliát és annak szent tanításait. Erőt és vigaszt

nyerhetünk az Isten, népével kapcsolatos dolgairól szóló bibliai beszámolókból.

Mormon könyve: Egy másik tanúbizonyság Jézus Krisztusról

A Mormon könyve az Úr akaratából került napvilágra ebben az adományozási korszakban. Az Isten és az ősi amerikai földrészen élt népek dolgait jegyzi fel. Az Úr prófétái aranylemezekre vészték az eredeti feljegyzéseket. Az Úr kijelentette, hogy a Mormon könyve tartalmazza „Jézus Krisztus evangéliumának teljességét” (T&Sz 20:9; lásd még T&Sz 42:12).

1827. szeptember 22-én egy Moróni nevű angyal – a Mormon könyve utolsó prófétája – adta át ezeket a feljegyzéseket Joseph Smith prófétának. Isten ajándéka és ereje által Joseph próféta lefordította a feljegyzést angol nyelvre. Azóta a Mormon könyvét sok más nyelvre is lefordították.

A Mormon könyve elsődleges célja az, hogy meggyőzzön minden embert arról, „hogy Jézus a Krisztus, az Örökkévaló Isten, aki minden nemzetnek kinyilatkoztatja magát” (a Mormon könyve címlapja). Azt tanítja, hogy minden embernek „hozzá kell jönnie, különben nem szabadítható meg” (1 Nefi 13:40). Joseph Smith próféta azt mondta, hogy a Mormon könyve „vallásunk záróköve, és aki annak előírásai szerint él, közelebb kerül Istenhez, mint bármely más könyv által” (a Mormon könyve bevezetése).

A Mormon könyve egy újabb bizonyosság a Bibliában tanított igazságokról. Emellett visszaállít „világos és igen értékes” igazságokat, amelyek a fordítás hibáinak köszönhetően elvesztek a Bibliából, vagy elvettek belőlük, hogy „elferdíthessék az Úr helyes útjait” (lásd 1 Nefi 13:24–27, 38–41). A Biblia és a Mormon könyve „eggyé nő, meghazudtolván a hamis tanokat, és megszüntetvén a vitatkozásokat, és békét teremtven” (2 Nefi 3:12).

A Mormon könyve vége felé Moróni próféta azt tanítja nekünk, hogy honnan tudhatjuk meg, hogy a könyv igaz: „És amikor ezeket a dolgokat megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát” (Moróni 10:4; lásd még a 3. és 5. verset.).

A Tan és a szövetségek

A Tan és a szövetségek Joseph Smith prófétának adott kinyilatkoztatásokat tartalmaz. Tartalmaz még néhány kinyilatkoztatást, amelyek más utolsó napi prófétának adottak. Ez a szentíráskötet azért különleges, mert nem ősi dokumentumok fordítása. Olyan kinyilatkoztatások gyűjteménye, amelyet az Úr választott prófétáinak adott az utolsó napokban.

Joseph Smith próféta azt mondta, hogy a Tan és a szövetségek „az egyház alapja ezekben az utolsó napokban, és javára szolgál a világnak, megmutatva, hogy Szabadítónk királysága rejtelseinek kulcsai ismét az emberre lettek bízva” (a T&Sz 70. szakasz fejléce).

A Nagyértékű gyöngy

A Nagyértékű gyöngy Mózes könyvét, Ábrahám könyvét, a Máté 24. fejezetének Joseph Smith próféta által készített sugalmazott fordítását, valamint Joseph próféta egyes írásait tartalmazza.

A Mózes könyve Joseph Smith sugalmazott bibliafordításának rövid kivonata. Ez Mózes azon írásainak teljesebb feljegyzése, amelyek az Ószövetségben az 1 Mózes könyve elején találhatóak. Sok olyan tant és tanítást tartalmaz, amelyek elvesztek a Bibliából, és további információval szolgál a

szabadítás tervéről, a Föld teremtéséről, és az Úr Ádámmal és Énókkal kapcsolatos dolgairól.

Az Ábrahám könyve papiruszra írt ősi feljegyzések fordítása, amelyek 1835-ben kerültek az egyház tulajdonába. Joseph Smith próféta kinyilatkoztatás által fordította le azokat. Ez a könyv igazságokat tartalmaz a halandóság előtti mennyei tanácsról, a Föld teremtéséről, Isten természetéről és a papságról.

A Joseph Smith – Máté kiegészíti tudásunkat a Szabadító második eljövételével kapcsolatos tanításairól.

Joseph Smith írásai a Nagyértékű gyöngyben az alábbiakat tartalmazza:

- Joseph Smith története, amely egy kivonat a próféta által vezetett egyháztörténetből. Ez azon események elbeszélése, amelyek az egyház visszaállításához vezettek; többek között az első látomás, Moróni látogatásai Joseph prófétánál, az aranylemezek átvétele és az ároni papság visszaállítása.
- A Hittételek, amelyeket Joseph Smith próféta a hitelvek és tanok alapvető ismertetéseként írt.

További utalások: Rómabeliek 15:4; 2 Timótheus 3:15–17; 2 Nefi 25:26; Alma 17:2–3; 3 Nefi 23:1–5; T&Sz 18:33–36; Hittételek 1:8

Lásd még az evangélium visszaállítását; kinyilatkoztatás; próféták.

Szentlélek

A Szentlélek az Istenség harmadik tagja. Ő egy lélekszemély, húsból és csontból való test nélkül (lásd T&Sz 130:22). Gyakran utalnak rá Lélekként, Szent Lélekként, Isten Lelkeként, az Úr Lelkeként vagy a Vigasztalóként.

A Szentlélek szerepei

A Szentlélek tökéletes egységben működik a Mennyei Atyával és Jézus Krisztussal, számos szerepet betöltve, amelyekkel segít nektek igazlelkűen élni, és elnyerni az evangélium áldásait.

Ő „tanúbizonytságot tesz az Atyáról és a Fiúról” (2 Nefi 31:18), és kinyilatkoztatja és megtanítja „minden dolgot illetően... az igazat” (Moróni 10:5). A Mennyei Atyáról és Jézus Krisztusról tényleges bizonytságot csak a Szentlélek ereje által nyerhettek. Lelketeknek tett közlései sokkal biztosabbak, mint bármely más kommunikációs forma, amelyet természetes érzékeitekkel felfoghattok.

Miközben igyekeztek megmaradni az örök élethez vezető ösvényen, a Szentlélek „minden olyan dolgot meg fog mutatni nektek, amit meg kell tennetek” (lásd 2 Nefi 32:1–5). Irányíthat benneteket döntéseitekben, és megóvhat a fizikai és lelki veszélytől.

Rajta keresztül részesülhettek a Lélek ajándékaiban önmagatok és azok javára, akiket szerettek és szolgáltok (lásd T&Sz 46:9–11).

Ő a Vigasztaló (János 14:26). Mint ahogy egy szerető szülő megnyugtató hangja lecsendesít egy síró gyermeket, a Lélek suttozásai elcsendesíthetik félelmeteket, elnémíthatják életek gyötrő aggályait, és megvigasztalhatnak, amikor szomorkodtok. A Szentlélek „reménnyel és tökéletes szeretettel” tölthet el benneteket, és megtaníthat benneteket a királyság békés dolgaira (Moróni 8:26; lásd T&Sz 36:2).

Hatalma által megtisztultok, amikor bűnbánatot tartotok, részesültök a keresztelezés és konfirmáció szertartásában, és hűek maradtok szövetségitekhez (lásd Móziás 5:1–6; 3 Nefi 27:20; Mózes 6:64–68).

Ő az ígéret Szent Lelke (lásd Efézusbeliek 1:13; T&Sz 132:7, 18–19, 26). E minőségében megerősíti, hogy a papsági

szertartások – melyekben részesültek – és a szövetségek – melyeket megkötöttek – elfogadhatóak Isten szemében. Ez az elfogadás folyamatos hithűségetektől függ.

A Szentlélek ajándéka

Mindenki, aki őszintén kutatja az igazságot, megérezheti a Szentlélek hatását, amely Jézus Krisztushoz és evangéliumához vezet. A Szentlélek által adott áldások teljessége azonban csak azok számára elérhető, akik részesülnek a Szentlélek ajándékában, és érdemesek maradnak.

Miután megkeresztelkedtek Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában, egy vagy több melkisédeki papságviselő a fejetekre tette a kezét, és egy szent papsági szertartás során az egyház tagjává konfirmált benneteket. E konfirmációnak nevezett szertartás részeként megadták nektek a Szentlélek ajándékát.

A Szentlélek ajándéka eltér a Szentlélek hatásától. Keresztelések előtt időről időre érezhettétek a Szentlélek hatását, és e hatás által bizonyosságot kaphattatok az igazságról. Most, hogy megkaptátok a Szentlélek ajándékát, jogotok van az Istenség e tagjának állandó társaságára, ha betartjátok a parancsolatokat.

A Szentlélek ajándékai között találhatóak az alábbiak: kinyilatkoztatás és vigasz nyerése, mások szolgálata és megáldása lelki ajándékok segítségével, valamint megszentelődés a bűntől, alkalmassá válva a felmagasztosulásra a celesztialis királyságban. Ezen áldások érdemeségektől függenek; apránként érkeznek, amikor készek vagytok rájuk. Amint életemeteket összhangba hoztátok Isten akaratával, fokozatosan egyre jobban részesültök a Szentlélekben. Joseph Smith próféta kijelentette, hogy Isten királyságának rejtelvei „csakis a Szent Lélek hatalma által láthatók és érthetők meg, amit Isten ruház rá azokra, akik szeretik őt, és megtisztítják magukat előtte” (lásd T&Sz 76:114–116).

Ne feledjétek, hogy „az Úr Lelke nem lakik szentségtelen templomokban” (Hélamán 4:24). Jóllehet, részesültetek a Szentlélek ajándékában, a Lélek csak akkor marad majd veletek, amikor betartjátok a parancsolatokat. Visszahúzódik, ha megsértitek Őt trágársággal, tisztátalansággal, engedetlenséggel, lázadással vagy más bűnökkel. Tartsátok magatokat tisztán! Töltsétek meg életeteket jósággal, hogy érdemesek lehessetek a Szentlélek állandó társaságára!

További utalások: Máté 3:11; János 15:26; 16:13; Ap. csel. 2:38; 8:12–17; 19:1–6; 1 Korinthusbeliek 2:9–14; 12:3; Galátziabeliek 5:22–23; 1 Nefi 10:17–19; 2 Nefi 31:17; T&Sz 8:2–3; 39:20–24; 68:25–28; 121:46; Hittételek 1:4

Lásd még Istenség; keresztelés; kézzátétel; kinyilatkoztatás; lelki ajándékok.

Szentlélek ajándéka (*Lásd* Szentlélek.)

szerencsejáték

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza ellenzi a szerencsejátékokat, még az államok által működtetett lottókat is.

A szerencsejátékokat az a vágy hajtja, hogy semmiért nyerjünk valamit. Ez a vágy lelkileg romboló. A benne résztvevőket elvonja a Szabadító szeretetről és szolgálatról szóló tanításaitól, és az ellenség önzősége felé hajtja. Aláássa a munka és takarékoság erényét, és a vágyat arra, hogy mindent ősziinte erőfeszítéssel tegyünk.

Akik részt vesznek a szerencsejátékban, hamar felismerik a megtévesztést azon gondolat mögött, hogy keveset vagy semmit sem adnak, és cserébe valami értékeset kapnak. Rájönnek, hogy hatalmas pénzszegeket szórnak el, feladják saját önbecsülésüket, valamint a családtagok és a barátok megbecsülését. Becsapják magukat, és függővé válnak, és gyakran olyan pénzforrásokat is kockára tesznek, melyeket más célokra kellene felhasználniuk, például, hogy családjuk

alapvető szükségleteiről gondoskodjanak. A szerencsejátékosok annyira az adósságaik visszafizetésének elkeseredett rabszolgáivá válnak, hogy lopáshoz folyamodnak, feladva ezzel saját jó hírüket.

Az Első Elnökség arra buzdított minket, hogy csatlakozunk azokhoz, akik ellenzik a társadalmainkban a szerencsejáték bármely formájának törvényesítését és állami támogatását.

Lásd még kísértés.

szeretet

A szeretet az odaadás, a törődés és a ragaszkodás mély érzése. Az Isten és az embertársak iránti szeretet jellemzi Jézus Krisztus tanítványait (lásd Máté 22:35–40; János 13:34–35; 2 Nefi 31:20). Mennyei Atyánk iránti szeretetünket azzal mutatjuk ki, hogy betartjuk a parancsolatait, és szolgáljuk a gyermekeit. A mások iránti szeretetünk kimutatásához tartozhat még, hogy kedvesek vagyunk hozzájuk, meghallgatjuk őket, együtt gyászolunk velük, vigasztaljuk őket, szolgáljuk őket, imádkozunk értük, megosztjuk velük az evangéliumot és a barátaik vagyunk.

A körülöttünk levők iránti szeretetünk fokozódik, amikor emlékezünk arra, hogy mindannyian Isten gyermekei vagyunk, ezért mindannyian lélektestvérek vagyunk. Az e felismerésből eredő szeretetnek hatalmában áll átívelni minden nemzeti, faji és bőrszín feletti korláton.

További utalások: 3 Mózes 19:18, 34; 5 Mózes 6:5; Lukács 6:31–36; János 15:9–15; 1 János 4:7–21; Móziás 4:14–15; T&Sz 4:5; 12:8; 112:11; 121:41–45

Lásd még engedelmesség; irgalom; jószívűség; szolgálat.

szertartások

Az egyházban egy szertartás az olyan szent, hivatalos cselekmény, melyet a papság felhatalmazása által végeznek.

Egyes szertartások elengedhetetlenek a felmagasztosulásunkhoz. Ezeket a szertartásokat szabadító szertartásoknak hívjuk. Ilyen többek között a keresztelés, a konfirmáció, a melkisédeki papságba való elrendelés (férfiak számára), a templomi felruházás és a házassági pecsételés. E szertartások mindegyikében ünnepélyes szövetséget kötünk az Úrral.

Más szertartásokat, például a gyermekek névadását és megáldását, az olaj megszentelését és a betegek megáldását szintén papsági felhatalmazással végzik. Bár ezek nem elengedhetetlenek a szabadításunkhoz, mégis fontosak a jólétünk, irányításunk és bátorításunk szempontjából.

A szertartások és a szövetségek segítenek emlékezni arra, hogy kik vagyunk. Isten iránti kötelességünkre emlékeztetnek. Az Úr azért adta őket, hogy segítsen nekünk Őhöz tértáti és örök életet nyerni. Amikor megbecsüljük azokat, Ő megerősít bennünket.

Számos alkalmad nyílhat arra, hogy papsági szertartásokban vegyél részt. Amikor ilyen alkalom adódik, tegyél meg mindent annak érdekében, hogy felkészülj rá, akár te végzed a szertartást, akár részesülsz abban! Készülhetsz rá ima, böjtölés, papsági vezetőkkel folytatott tanácskozás, valamint a szentírások és az utolsó napi próféták szavainak tanulmányozása által. Ha papságviselő vagy, lelkileg mindig készen kell állnod egy szertartás elvégzésére. Élj tiszta, érdemes életet, és törekedj arra, hogy elnyerd a Szentlélek állandó társaságát!

További utalások: Lásd T&Sz 84:19–21; Hittételek 1:3–5

Lásd még evangélium; papság; szövetség.

szolgálat

Jézus Krisztus igaz tanítványai arra vágnak, hogy szolgálják a körülöttük lévőket. A Szabadító ezt mondta: „Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok” (János 13:35).

Amikor megkeresztelkedtél, szövetségben megfogadtad, hogy magadra veszed Jézus Krisztus nevét. Alma próféta elmagyarázta e szövetséget egy csoport új megtértnek, akik meg akartak keresztelkedni. Észrevette, hogy azon vágyuk, hogy Isten nyájába jöjjenek, magában foglalta a hajlandóságot arra, hogy jelentős szolgálatot nyújtsanak – egymás terheit viseljék, hogy azok könnyűek legyenek, gyászoljanak azokkal, akik gyászolnak, és megvigasztalják a vigaszra szorulókat (lásd Móziás 18:8–9).

Miközben mások szolgálatára törekszel, példaként tekints a Szabadítóra! Bár Ő Isten Fiaként jött el a földre, alázatosan szolgálta azokat, akik körülötte voltak. Kijelentette: „Én ti köztetek olyan vagyok, mint a ki szolgál” (Lukács 22:27).

A Szabadító egy példázat segítségével tanította meg a szolgálat fontosságát. A példázatban dicsőségben visszatér a földre, és elválasztja az igazlelkűeket a gonoszoktól. Az igazlelkűekhez így szól: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta. Mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Mezítelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám” (Máté 25:34–36).

Az igazlelkűek, akiket ez a kijelentés elgondolkoztat, ezt kérdezik: „Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál, és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? vagy mezítelen voltál, és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?” (Máté 25:37–39)

Az Úr válasza pedig az, hogy „A mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg” (Máté 25:40).

A Szabadító hív téged, hogy adj önmagadból mások szolgálatára. Határtalan lehetőséged van erre. Mindennap keresd a lehetőséget, hogy felvidítsd mások szívét, kedvesen szólj, megtegyél olyan dolgokat mások számára, amit ők nem tudnak megtenni, és hogy megoszsd az evangéliumot! Légy fogékony a Lélek sugalmazására, amely szolgálatra ösztönöz! Rá fogsz jönni, hogy a boldogság igazi kulcsa a mások boldogsága érdekében való munkálkodás.

További utalások: Máté 22:35–40; 25:41–46; Lukács 10:25–37; Galátziabeliek 5:13–14; Móziás 2:17

Lásd még jószívűség; szeretet.

szövetség

A szövetség egy szent megállapodás Isten és egy ember vagy embercsoport között. Isten felállít bizonyos követelményeket, és megígéri, hogy meg fog áldani minket, ha megfelelünk ezeknek a követelményeknek. Amikor szánt szándékkal nem tartjuk be a szövetségeket, akkor nem kaphatunk áldásokat, és néhány esetben büntetést kell elszenvednünk engedtlenségünk következményeképp.

A papság minden szabadító szertartását szövetségek kísérik. Például szövetséget kötöttetek, amikor megkeresztelkedtetek, és megújítjátok ezt a szövetséget minden alkalommal, amikor az úrvacsorából vesztek (lásd Móziás 18:8–10; T&Sz 20:37, 77, 79). Ha elnyertétek a melkisédeki papságot, a papság esküje és szövetsége alá kerültetek (lásd T&Sz 84:33–44). A templomi felruházás és pecsételés szertartása szintén szent szövetségeket foglal magába.

Mindig emlékezzetek az Úrral kötött szövetségekre; tiszteljétek azokat! Akkor majd nem kell minden dologban parancsolni nektek (lásd T&Sz 58:26–28). A Szentlélek inspirálni fog benneteket, és a krisztusi viselkedés természetetek

részévé válik. Ahogy az Úr megígérte: „Kinyilatkoztatást kinyilatkoztatásra, ismeretet ismeretre kaptok, hogy ismerhessétek a rejtelmeket és a békés dolgokat – azokat, amelyek örömet hoznak, azokat, amelyek örök életet hoznak” (T&Sz 42:61). Az legyen a legnagyobb reményetek, hogy élvezzétek a megszentelődést, amely ebből az isteni irányításból származik! A legnagyobb félelmetek pedig az legyen, hogy elveszítitek ezeket az áldásokat!

További utalások: Jeremiás 31:31–34; Móziás 5; Moróni 10:33; T&Sz 82:10; 97:8; 98:13–15

Lásd még ábrahám szövegség; házasság; keresztesítés; papság; szertartások; templomok; úrvacsora.

születésszabályozás

Amikor a házaspárok fizikailag képesek rá, abban a kiváltságban részesülnek, hogy halandó testeket biztosíthatnak Mennyei Atyánk lélekgyermekének. Szereplők lesznek a boldogság nagyszerű tervében, ami lehetővé teszi Isten gyermekei számára, hogy fizikai testet kapjanak és megtapasztalják a halandóságot.

Ha házasok vagytok, a házastársatokkal meg kell beszélnetek azt a szent felelősséget, hogy gyermekeket hozhattok a világra, és igazlelkűségben nevelhetitek őket. Eközben gondolkozzatok el az élet szentségén és értelmén! Fontoljátok meg, hogy milyen öröm származik abból, ha gyermekek vannak az otthonban. Tűnődjete el azon, hogy milyen örökre szóló áldások származnak abból, ha jó utódaitok vannak! Eme tantételekről szerzett bizonyossággal ti és a házastársatok felkészültek lesztek arra, hogy imádságos lélekkel eldöntsétek, mikor és hány gyermeket szeretnétek. Ezt a döntést nektek az Úrral közösen kell meghozni.

Miközben megbeszélitek ezt a szent dolgot, emlékezzenetek arra, hogy a házasságon belüli nemi kapcsolat mennyei

jóváhagyással bír. Ezeknek a kapcsolatoknak az egyik célja az, hogy fizikai testet adjon Isten gyermekeinek, a másik célja pedig az, hogy kifejezze az egymás iránti szeretetet – hogy hűségben, kitartásban, minden tekintetben és a közös célokban egybekösse a férjet és a feleséget.

tanácsülés a mennyben *(Lásd szabadítás terve.)*

Tan és a szövetségek *(Lásd szentírások.)*

tea *(Lásd Bölcsesség szava.)*

telesztialis királyság *(Lásd a dicsőség királyságai.)*

templomok

A templomok az Úr házai a szó szoros értelmében. A hódolat szent helyei, ahová az Úr is ellátogathat. Csak az ott-hon hasonlítható szentségében a templomokhoz.

A történelem során az Úr mindvégig azt parancsolta népének, hogy építsenek templomokat. Napjainkban az egyház hallgat az Úr hívására, hogy templomokat építsünk szerte a világon, ezáltal elérhetőbbé téve a templom áldásait Mennyei Atyánk sok-sok gyermeke számára.

Élőkért végzett szertartások

A templomok elsődleges célja az, hogy biztosítsa a celesztialis királyságban való felmagasztosulásunkhoz szükséges szertartásokat. A templomi szertartások a Jézus Krisztus engesztelése által elérhető legnagyobb áldásokhoz vezetnek. Minden, amit az egyházban teszünk – a gyűléseink és a tevékenységeink, a misszionáriusi munkánk, a leckék, amiket tanítunk, és a himnuszok, amelyeket éneklünk – a Szabadító és a szent templomokban végzett munka felé mutat.

A templomi szertartások egyike a felruházás. A *felruházás* szó egy „ajándékra” utal, és a templomi felruházás valóban egy ajándék Istentől. Ez a szertartás egy sor utasításból áll, és szövetségeket foglal magában, amelyeket azért kötünk, hogy igazlelkűen éljünk, és eleget tegyünk az evangélium követelményeinek. A felruházás segít nekünk a Szabadítóra, a Mennyei Atya tervében betöltött szerepére, és az Ő követésére tett fogadalmunkra összpontosítani.

Egy másik templomi szertartás a celesztialis házasság, amelyben a férjet és feleséget egymáshoz pecsételik az örökkévalóságra. A templomban elvégzett pecsételés örökre szól, ha a férj és a feleség hithű a megkötött szövetséghez.

A templomban egymáshoz pecsételt szülők gyermekei a szövetségben születnek. Ezek a gyerekek automatikusan egy örökkévaló család részei lesznek. Azok a gyerekek, akik nem a szövetségben születnek, szintén részesei lehetnek egy örökkévaló családnak, miután a természetes vagy örökbefogadó szüleiket egymáshoz pecsételték. A gyermekek szülőkhöz történő pecsételésének szertartását a templomban végzik.

Ha már részesültél templomi szertartásokban, mindig emlékezz a megkötött szövetségeidre! Amilyen gyakran csak tudsz, térj vissza a templomba! Amennyiben apa, illetve anya vagy, tanítsd meg gyermekeidnek a templom jelentőségét! Segíts nekik felkészülni, hogy érdemesen lépjenek a templomba!

Ha még nem részesültél templomi szertartásokban, már most kezd el a felkészülést! Ahogy a körülmények megengedik, menj el a templomba, hogy részt vehess a halottakért végzett kereszteléseken és konfirmációkon!

Halottakért végzett szertartások

Akik a létfontosságú evangéliumi szertartások nélkül haltak meg, elnyerhetik azokat a szertartásokat a templomokban

végzett munka által. Te magad elvégezheted ezt a munkát az ősied vagy mások javára, akik már meghaltak. A nevükben cselekedve megkeresztelkedhetsz és konfirmálhatnak, elnyerheted a felruházást, és részt vehetsz a férjnek a feleséghez, és a gyermekeknek a szülőkhöz történő pecsételésében.

Tevékenyen kutatnod kell elhunyt őseid nyilvántartásai után, hogy el lehessen értük végezni a templomi munkát.

A halottakért végzett templomi munkáról és a családtörténeti munkáról továbbiakat a „családtörténeti munka és genealógia” szócikknél találsz a 34–38. oldalon.

Érdemesség a templomba való belépéshez

Ahhoz, hogy belépj a templomba, érdemesnek kell lenned. Érdemességedet két interjún igazolod – az egyikben a püspökség egyik tagjának vagy a gyülekezeti elnöknek, a másikon a cövekelnökség egy tagjának vagy a misszióelnöknek. A papsági vezetőid az ezeken az interjúkon elhangzottakat bizalmasan fogják kezelni. A papsági vezető minden egyes interjún mindig rá fog kérdezni a személyes viselkedésedre és érdemességedre. Rá fognak kérdezni, hogy van-e bizonyosság a Mennyei Atyáról és Jézus Krisztus engeszteléséről, és meg fogják kérdezni, hogy támogatód-e az egyház általános és helyi vezetőit. Meg fognak kérni, hogy erősítsd meg, hogy erkölcsileg tiszta vagy, betartod a Bölcsesség szavát, teljes tizedet fizetsz, összhangban élsz az egyház tanításaival, és nem tartasz semmiféle kapcsolatot, illetve nem rokonszenvezel hitehagyott csoportokkal.

Ha elfogadható válaszokat adsz az interjú kérdéseire, és ha te és a papsági vezetőid meggyőződtek arról, hogy érdemes vagy a templomba belépni, egy templomi ajánlást fogsz kapni. Te és a papsági vezetőid aláírtátok az ajánlást, amely lehetővé teszi, hogy az elkövetkező két évben, amennyiben érdemes maradsz, beléphess a templomba.

A templomi ajánlási interjúk nagyszerű alkalmat adnak arra, hogy megvizsgáld az érdemességedet és az életviteledet. Ha valami nincs rendjén az életedben, kérd, hogy beszélhess a püspököddel vagy a gyülekezeti elnököddel már a templomi ajánlási interjú előtt. Ő segíteni fog neked érdemessé válni a templomi ajánlásra.

Templomi ruházat

Amikor a templomba mész, a legjobb ruhádat kell viselned, ahogy azt vasárnap is tenni szoktad. Amikor a templomban vagy, ruhádat felváltod a templom fehér öltözetére. Ez az átöltözés egy öltözőben történik, ahol egy kis zárható szekrényt és zárt öltözőrészt használhatsz. A templomban gondosan ügyelnek az erényességre.

Amikor a ruháidat a szekrénybe zárod, minden zavaró világi hatást magad mögött hagyhatsz. Fehér ruhában egysebben és egyenlőnek érezheted magad másokkal a templomban, mert mindenki hasonlóan van felöltözve.

A templomi gárment viselése

Miután felruháztak, abban az áldásban van részed, hogy életed végéig viselheted a templomi gármentet. A gármentet a felruházáskor adott utasításoknak megfelelően kell hordanod. Ne feledd, hogy az ehhez a szent kiváltsághoz tartozó áldások az érdemességedtől és a templomi szövetségek megtartásában tanúsított hithűségedtől függenek!

A gárment állandó emlékeztetőként szolgál azokra a szövetségekre, amelyeket a templomban kötöttél. Mindig tisztelettel kell vele bánnod. Ne lássák olyan emberek, akik nem értik annak jelentőségét, és ne alakítsd át azért, hogy más öltözködési stílusoknak megfeleljen! Amennyiben helyesen viseled, védelmet nyújt a kísértésekkel és a gonosszal szemben.

A gárment viselése külső kifejezése annak a belső elkötelezettségnek, hogy a Szabadítót követjük.

A templom látogatásának áldásai

A templom nemcsak a szent papsági szertartások elvégzésének helye, hanem a béke és a kinyilatkoztatás helye is. Amikor aggódsz valamiért, vagy amikor nagyon fontos döntéseket kell meghoznod, elviheted a gondjaidat a templomba. Ott lelki útmutatást kaphatsz.

Az ember néha úgy érzi, hogy nem tud tisztán gondolkodni, mert a gondok nagyon megterhelik az elméjét, és sok dolog követeli a figyelmét. A templomban lecsendesülhetnek a zavaró dolgok szelei, a köd és a homály szétoszlik, és megérthetsz olyan dolgokat, amelyeket korábban nem értettél. Új módokat találhatsz arra, hogy szembenézz a kihívásokkal.

Az Úr meg fog áldani, amint figyelmet szentelsz a templomok szent szertartásainak munkájára. Az Ő áldásai pedig nem csak a templomban töltött idődre fognak korlátozódni. Meg fogja áldani az életedet minden tekintetben. A templomban végzett munkád meg fog erősíteni, és lelkileg kifinomulttá fog tenni.

További utalások: Ésaiai 2:1–3; T&Sz 88:119; 109–110; 124:39–41

Lásd még családtörténeti munka és genealógia; házasság; a szabadítás terve; szertartások; szövetség.

teremtés

A Mennyei Atya irányítása alatt Jézus Krisztus teremtette az eget és a Földet (lásd Móziás 3:8; Mózes 2:1). Joseph Smith próféta által kinyilatkoztatott szentírásokból tudjuk, hogy a teremtés során az Úr már létező elemeket rendezett össze (lásd Ábrahám 3:24). Nem „a semmiből” teremtette a világot, ahogy egyesek hiszik.

A szentírások azt is tanítják, hogy Ádám volt „minden emberek közül az első ember” (Mózes 1:34). Isten a saját és Egyszülött Fia képmására teremtette Ádámot és Évát (lásd Mózes 2:26–27).

A teremtés szerves része a Mennyei Atya szabadulást hozó tervének. Mindegyikünknek lehetőséget ad, hogy a Földre jöjjünk, ahol fizikai testet kapunk, és önrendelkezésünket gyakoroljuk. Az Istenek halandóság előtti tanácsában az alábbi nyilatkozat született: „Lemegyünk, mert van ott tér, és veszünk ezekből az anyagokból. És alkotunk egy földet, amelyen ezek lakhatnak; és próbára tesszük őket ezzel, hogy meglássuk, vajon megtesznek-e minden olyan dolgot, amit az Úr, az ő Istenünk megparancsol nekik” (Ábrahám 3:24–25).

Ti Isten lélekgyermekei vagytok, és testetek az Ő képmására teremtetett. Ezen áldásokért azzal mutathatjátok ki hálátokat, hogy törődtek testetekkel, engedelmeskedve a Bölcsesség szavának és egyéb parancsolatoknak, melyek testi és lelki egészségetekre vonatkoznak (lásd T&Sz 89; lásd még T&Sz 88:124). Más embereket is Isten gyermekeként tisztelhetek.

A teremtés minden szépségének haszonélvezőiként gondolhatjátok a Földet, és segíthettek megőrizni azt a jövő nemzedékeinek.

További utalások: I Mózes 1–2; Zsidók 1:1–2; 1 Nefi 17:36; T&Sz 38:1–3; 59:16–20; Mózes 1–3; Ábrahám 4–5

Lásd még Isten, az Atya; Jézus Krisztus; szabadítás terve.

terresztriális királyság (*Lásd dicsőség királyságai.*)

területi felhatalmazott hetvenes (*Lásd egyházi igazgatás.*)

testékszerek

Az utolsó napi próféták határozottan ellenzik a test kilyukasztását, kivéve, ha egészségügyi okai vannak. Amennyiben

a lányok vagy nők fülbevalót akarnak viselni, arra buzdítják őket, hogy csak egy pár egyszerű fülbevalót hordjanak.

Azok, akik úgy döntenek, hogy nem veszik figyelembe ezt a tanácsot, tiszteletlenek magukkal és Istennel szemben. Egy napon majd megbánják a döntésüket.

Pál apostol tanított a test fontosságáról és annak veszélyeiről, ha szándékosan megbecstelenítjük azt: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti” (1 Korinthusbeliek 3:16–17).

Lásd még erényesség; tetoválás.

tetoválás

Az utolsó napi szent próféták erősen ellenzik a test tetoválását. Akik nem veszik figyelembe ezt a tanácsot, tiszteletlenek magukkal és Istennel szemben. Pál apostol tanított a testünk fontosságáról és annak veszélyeiről, ha szándékosan megbecstelenítjük azt: „Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti” (1 Korinthusbeliek 3:16–17).

Ha van tetoválásod, egy elkövetett hibád állandó emlékeztetőjét viseled magadon. Fontolóra veheted annak eltávolítását.

Lásd még testékszerek.

tiszteletadás

A tiszteletadás mélységes tiszteletből és szeretetből áll. Amikor tiszteletadóan fordulsz Isten felé, akkor megbecsülöd Őt, háládat fejezed ki iránta, és engedelmeskedsz a parancsolatainak.

Tiszteletadónak kell lenned viselkedésedben és hozzáállásodban egyaránt. A tiszteletadó viselkedés része az ima, a szentírások tanulmányozása, a böjtölés, valamint a tized és a felajánlások fizetése. Része még az erényes öltözék viselete, valamint a tiszta, építő beszéd is. Tiszteletadásod mélysége megmutatkozik abban, hogy milyen zenét és egyéb szórakozásokat választasz, miképpen beszélsz a szent témákról, és hogy hogyan öltözöl és viselkedsz, amikor istentiszteletre vagy a templomba mész. Az Úr iránti tiszteletadásod azzal mutatod meg, hogy másokat szolgálsz, akikkel kedvesen és tisztelettel bánsz.

Amint egyre tiszteletadóbb leszel, egy csendes átalakulást fogsz megfigyelni az életedben. Az Úr bőségesebben fogja kitölteni a Lelkét. Kevesebbet fogsz aggódni és összeza-
varodni. Képes leszel kinyilatkoztatást kapni, amely segít neked megoldani a személyes és a családi gondokat.

Mint ahogy a tiszteletadás közelebb visz Istenhez, annak hiánya az ellenség céljait szolgálja. Sátán meg fog kísérteni, hogy a világ trendjeit kövesd a még nagyobb zajban, izgalmakban és versengésben, minél kevesebb visszafogottsággal és csendes méltósággal. Egy katonai inváziót irányító parancsnokhoz hasonlóan, megpróbálja majd megzavarni az Úr és közted lévő kommunikációs csatornákat. Óvakodj az ilyen taktikától, és törekedj mindenben tiszteletadónak lenni!

További utalások: 3 Mózes 26:2; Zsoltárok 89:5-7; Zsidók 12:28; T&Sz 59:21; 63:61-62, 64; 109:21

Lásd még hála; hit; hódolat; ima; kinyilatkoztatás; erényesség.

tisztességesség

A tizenharmadik hittétel kijelenti: „Hiszünk abban, hogy tisztességesnek... kell lennünk.” Tisztességesnek lenni annyit tesz, hogy mindig őszinték, szavahihetők és hamisságtól mentesek vagyunk.

Amikor mindenben tisztességesek vagytok, lelki nyugalmat élvezhettek, és önbecsülésetek megmarad. Erősítitek a jellemeteket, ami lehetővé teszi, hogy Istent és másokat szolgáljatok. Megbízhatók vagytok Isten és a körülöttetek levők szemében.

Másrészt viszont, ha tisztességtelenek vagytok szavaitokban vagy tetteitekben, megsebzitek magatokat, és gyakran másokat is. Ha hazudtok, loptok, csaltok vagy elhanyagoljátok a munkát, amelyért megfizetnek benneteket, elveszítitek önbecsüléseteket. Elveszítitek a Szentlélek irányítását. Úgy találhatjátok, hogy megromlik a kapcsolatotok családtagokkal és barátokkal, és az emberek nem bíznak többé bennetek.

A tisztesség sokszor bátorságot és áldozatot igényel, különösen, amikor mások arra próbálnak rávenni, hogy indokot találjatok tisztességtelen viselkedésekre. Ha ilyen helyzetben találjátok magatokat, jusson eszetekbe, a tisztességességből fakadó tartós békeesség értékesebb, mint a tömeg követéséből származó pillanatnyi megkönnyebbülés.

További utalások: 2 Mózes 20:16; 2 Nefi 9:34; T&Sz 97:8

tizedfizetés

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában való tagság egyik áldása a tized fizetésének kiváltsága. A tizedfizetés törvénye szerint élve részt veszél Isten királyságának a felépítésében a Földön.

A tizedfizetés meghatározása és célja

A teljes tized fizetéséhez a bevételeid egytizedét az Úrnak adod az egyházán keresztül. A tizededet a püspökség vagy a gyülekezeti elnökség egyik tagjának adod át.

A helyi vezetők a tizedalapokat közvetlenül az egyház központjába utalják át, ahol egy tanács határozza meg a szent

pénzalapok konkrét felhasználását. Ez a tanács az Első Elnökségből, a Tizenkét Apostol Kvórumából, valamint az Elnöklő Püspökségből áll. A kinyilatkoztatás alapján ők hoznak döntést az Úr útmutatása szerint. (Lásd T&Sz 120:1.)

A tizedalapokat mindig az Úr céljaira használják: templomok és gyülekezeti házak építésére és működtetésére, a misszionáriusi munka fenntartására, és az egyház munkájának folytatására szerte a világon.

A teljes tized fizetésének áldásai

A tizedfizetés törvénye áldozatot kíván, de az annak való engedelmesség sokkal nagyobb áldásokkal jár mindannál, amiről valaha is le kell mondanod. Malakiás próféta azt tanította:

„Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljatok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Malakiás 3:10).

Ezek az áldások mindenkinek megadatnak, akik jövedelmük teljes tíz százalékát fizetik, még ha az az összeg nagyon kicsi is. Miközben e törvénynek engedelmeskedsz, az Úr mind lelkileg mind fizikailag meg fog áldani.

Kötelezettség a tizedfizetés mellett

Ha még nem alakítottad ki a tized fizetésének következetes szokását, lehet, hogy nehezen hiszed el, hogy megengedheted a jövedelmed egytizedének feladását. A hithű tizedfizetők azonban megtanulják, hogy nem engedhetik meg maguknak, hogy *ne* fizessenek tizedet. Egy nagyon valóságos és csodálatos módon megnyílnak az egek csatornái, és áldások áradnak ki rájuk.

Ne feledd, hogy a tizedfizetés nem annyira pénz kérdése, mint amennyire a hité! Bízz az Úrban! Ő a javunkra adta ezt a parancsolatot, és egy ígéretet is adott hozzá. Erőt meríthetsz Nefi hitéből, aki ezt mondta: „Legyünk hűek az Úr parancsolatainak megtartásában; mert íme, hatalmasabb ő az egész földnél” (1 Nefi 4:1).

Lásd még böjtölés és böjti felajánlások.

Tizenkét Apostol Kvóruma (*Lásd* egyházi igazgatás.)

tízparancsolat

A tízparancsolat örök érvényű evangéliumi tantételekből áll, amelyek elengedhetetlenek a felmagasztosulásunkhoz. Az Úr nyilatkozta ki azokat Mózesnek az ősi időkben (lásd 2 Mózes 20:1–17), és újra megfogalmazta azokat az utolsó napi kinyilatkoztatásokban (lásd T&Sz 42:18–29; 59:5–13; 63:61–62). A tízparancsolat élő része az evangéliumnak. Az e parancsolatoknak való engedelmesség egyengeti az utat a más evangéliumi tantételeknek való engedelmeskedés felé.

A tízparancsolat alábbi áttekintése rövid magyarázatot ad arra, hogy azok miként vonatkoznak továbbra is az életünkre:

1. „Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem” (2 Mózes 20:3). Mindent úgy kell tennünk, hogy egyedül csak Isten dicsőségét tartsuk szem előtt (lásd T&Sz 82:19). Teljes szívünkkel, akaratunkkal, elménkkel és erőnkkel kell szeretnünk és szolgálnunk az Urat (lásd 5 Mózes 6:5).
2. „Ne csinálj magadnak faragott képet” (2 Mózes 20:4). E parancsolatban az Úr elítéli a bálványimádást. A bálványimádásnak sok formája van. Egyesek nem hajlongnak faragott képek vagy szobrok előtt, helyette

- viszont az élő Istent felcserélik más bálványokkal, például pénzzel, anyagi tulajdonnal, elméletekkel vagy tekintéllyel. Életükben a „kincsük az istenük” – olyan isten, amely majd velük együtt „el fog pusztulni” (2 Nefi 9:30).
3. „Az Úrnak a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd” (2 Mózes 20:7). E parancsolat magyarázatát lásd a „trágár beszéd” szócikknél, a 203–204. oldalon.
 4. „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt” (2 Mózes 20:8). E parancsolat magyarázatát lásd a „sabbat” szócikknél, a 166–167. oldalon.
 5. „Tiszteld atyádat és anyádat” (2 Mózes 20:12). Ez egy olyan parancsolat, amely akkor is érvényben marad, ha már felnőttünk. Mindig meg kell találnunk a módját, hogy tiszteljük a szüleinket.
 6. „Ne ölj” (2 Mózes 20:13). Annak magyarázatát, hogy e parancsolat miként vonatkozik azokra, akiknek háborúba kell menni, lásd a „háború” szócikknél a 70–71. oldalon.
 7. „Ne paráználkodjál” (2 Mózes 20:14). Az utolsó napi kinyilatkoztatásokban az Úr nem csak a házasságtörést, hanem minden „ahhoz hasonlót” elítélt (T&Sz 59:6). A paráználkodás, a homoszexualitás és az egyéb nemi bűnök a hetedik parancsolat megszegését jelentik. További magyarázatot az „erkölcsi tisztaság” szócikknél találsz a 52–57. oldalon.
 8. „Ne lopj” (2 Mózes 20:15). A lopás a becstelenség egyik formája. A tisztességesség magyarázatát lásd a 198–199. oldalon.
 9. „Ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanúbizonyságot” (2 Mózes 20:16). A hamis bizonyágtétel a becstelenség egy másik formája. A tisztességesség magyarázatát lásd a 198–199. oldalon.

10. „Ne kívánj” (2 Mózes 20:17). A kívánás vagy olyasvalaminek az irigylése, ami másé, kárt okoz a léleknek. Felemésztheti a gondolatainkat, valamint állandó boldogtalansággal és elégedetlenséggel sújthat minket. Gyakran más bűnökhöz és pénzügyi adósságokhoz vezet.

Jóllehet a tízparancsolat listáján a legtöbb „ne” kezdetű, olyan dolgokat is jelölnek, amelyeket tennünk *kell*. A Szabadító két tantételben összegezte a tízparancsolatot – ez pedig az Úr és az embertársaink iránti szeretet:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonló ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat” (Máté 22:37–39).

További utalások: Móziás 12:33–36; 13:11–24

Lásd még áhítat; engedelmesség; erkölcsi tisztaság; háború; hódolat; önrendelkezés; szombat; trágár beszéd.

trágár beszéd

A trágárság a szent dolgok iránti tiszteletlenség, illetőleg azok semmibevevése. Magában foglalja az Istenség bármely tagja nevének gondatlan vagy tiszteletlen használatát. Ezenkívül még része bármely szennyes vagy közönséges beszéd, illetőleg viselkedés.

Mennyei Atyánk, Jézus Krisztus és a Szentlélek nevét mindig áhítattal és tisztelettel használd! Ha rossz célból használjuk nevüket, az bűn. A trágár, közönséges vagy durva beszéd és gesztikulálás, továbbá az erkölcstelen viccek sértik az Urat és másokat is.

A közönséges beszéd árt a lelkednek, és lealacsonyít téged. Ne hagyjátok, hogy mások rávegyenek a közönséges

beszédre! Inkább használj tiszta nyelvezetet, amely felemel és épít másokat! Olyan barátokat válassz, akik tiszta nyelvezetet használnak! Mutass olyan példát, amely a körülötted lévőket tiszta beszédre ösztönzi! Ha a barátaid vagy ismerőseid szentségtelenül viselkednek, jóindulatúan buzdítsd őket más szavak megválasztására! Ha nem hagyják abba, udvariasan sétálj el, vagy változtasd meg a témát!

Ha már rászoktál a káromkodásra, hagyj fel vele! Először is el kell határoznod, hogy megváltozol! Imádkozz segítségért! Ha trágár beszédre érzel kísértést, ne mondj semmit, vagy másképp mondd el, amit el kell mondanod!

További utalások: 3 Mózes 19:12; T&Sz 63:60–64

Lásd még kísértés; erényesség.

újjászületés (*Lásd keresztelés; megtérés; szabadítás.*)

Úr Lelke (*Lásd Krisztus világossága; Szentlélek.*)

úrvacsora

A keresztre feszítését megelőző este Jézus Krisztus összegyűlt apostolaival, és bevezette az úrvacsorát. „És minekutána a kenyeret vette, hálákat adván megszegé, és adá nékik, mondván: Ez az én testem, mely ti érettetek adatik: ezt cselekedjétek az én emlékezetemre. Hasonlóképen a pohárt is, minekutána vacsorált, ezt mondván: E pohár amaz új szövetség az én véremben, mely ti értettetek kiontatik” (Lukács 22:19–20). A feltámadása után a nefiták között is bevezette az úrvacsorát (lásd 3 Nefi 18:1–11).

Ma kenyeret és vizet veszünk magunkhoz Jézus Krisztus engesztelésének emlékezetére. Ez a szertartás elengedhetetlen része imádatunknak és lelki fejlődésünknek. Minél jobban elgondolkozunk a jelentőségén, annál szentebb lesz számunkra.

A Szabadítóra és engesztelésére emlékezünk

Az úrvacsora alkalmat ad arra, hogy hálával emlékezz Isten Fiának életére, szolgálatára és engesztelésére.

A megtört kenyérrel az Ő testére emlékezel. Fizikai szenvedéseire emlékezhetsz – különösen a kereszten való szenvedésére. Felidézheted, hogy az Ő irgalma és kegyelme által minden ember fel fog támadni, és lehetőségük lesz örökre Istennel élni.

Egy kis poháryi vízzel megemlékezhetsz arról, hogy a Szabadító a vérét ontotta mérhetetlen lelki szenvedés és kínok közepette, melyek a Gecsemáné kertjében kezdődtek. Ott így szólt: „Felette igen szomorú az én lelkem mind halálig” (Máté 26:38). Az Atya akarátának alávetve önmagát, jobban szenvedett, mint azt elképzelhetjük: „Minden pórusából vér fakad[t], oly nagy [volt] az ő kínja népe gonoszsága és utálatosságai miatt” (Móziás 3:7). Emlékezhetsz arra, hogy vérének kiontása által Jézus Krisztus megszabadított téged és mindenki mást attól, amit a szentírások az Ádám vétkeből fakadó „eredeti véteknek” hívnak (Mózes 6:54). Emlékezhetsz arra, hogy Mennyei Atya minden gyermekének bűneiért, bánatáért és fájdalmáért szenvedett, bűnbocsánatot hozva azok számára, akik megbánják bűneiket és az evangélium szerint élnek (lásd 2 Nefi 9:21–23).

Szövetségek megújítása és ígért áldások

Amikor veszel az úrvacsorából, azzal Istennek tanúsítod, hogy e szent szertartás rövid tartamán túlmenően emlékezni fogsz az Ő Fiára. Azt ígéred meg, hogy mindig emlékezni fogsz rá. Tanúsítod, hogy kész vagy magadra venni Jézus Krisztus nevét, és hogy be fogod tartani a parancsolatait. Az úrvacsora vételekor és e kötelezettségek vállalásakor megújítod a keresztelési szövetségedet (lásd Móziás 18:8–10; T&S 20:37).

Nagy áldásokban részesülsz, amikor megtartod a keresztelői szövetségedet. Amikor megújítod azt, az Úr is megújítja bűneid bocsánatának ígéretét. A bűntől megtisztultan lehetségessé válik, hogy „Lelke mindig vel[ed] legyen” (T&Sz 20:77). A Lélek állandó társasága az egyik legnagyobb ajándék, amit a halandóságban kaphatsz. A Lélek irányítani fog téged az igazlelkűség és a békesség ösvényén, amely örök élet felé vezet a Mennyei Atya és Jézus Krisztus társaságában.

Érdemesen venni az úrvacsorából

Ahogy hetente az úrvacsorára készülsz, szakíts időt az életed felülvizsgálatára és bűneid megbánására! Nem kell tökéletesnek lenned ahhoz, hogy az úrvacsorából vehess, azonban az alázat és bűnbánat lelkiségének kell a szívedben lenni. Minden héten megtört szívvel és bűnbánó lélekkel készülj erre a szent szertartásra (lásd 3 Nefi 9:20)!

Ha a megérdemelt áhítattal és komolysággal állsz az úrvacsorához, akkor az hetente ismétlődő lehetőséggé válik az önvizsgálatra, a bűnbánatra és az odaadás megújítására, továbbá az erő forrásává válik, és a Szabadító engesztelésének emlékeztetőjévé.

További utalások: 1 Korinthusbeliek 11:23–29; Moróni 4–5; T&Sz 20:75–79; 27:2

Lásd még Jézus Krisztus engesztelése; szövetség.

úrvacsoragyűlés (Lásd áldozat; sabbat; úrvacsora.)

válás

„A család: Kiáltvány a világhoz” című kiáltványban az Első Elnökség és a Tizenkét Apostol Kvóruma „ünnepélyesen kijelent[i], hogy a férfi és nő közötti házasságot Isten rendelte el, és a család központi szerepet játszik a Teremtő gyer-

mekeinek örökkévaló sorsára vonatkozó tervében” (lásd e könyv 30. oldalán). Ezen igazságok ellenére a válás sok társadalomban megszokottá vált, és az egyháztagok között is emelkedett a számuk. Ez az egyre növekvő csapás nem Istentől való, hanem az ellenség munkája.

Minden házaspárnak együtt kell dolgoznia, hogy kiérdekeljék az örökkévaló házasság áldásait. Ha házasok vagytok, és házastársatokkal nehézségeket tapasztaltok, ne feledjétek, hogy a legtöbb házasságban előforduló problémára nem a válás vagy a különélés a gyógyír! A gyógyír Jézus Krisztus evangéliumában rejlik – a bűnbánatban, megbocsátásban, feddhetetlenségben és szeretetben. Abban rejlik, hogy úgy bánjunk házastársunkkal, ahogy szeretnénk, hogy ő bánjon velünk (lásd Máté 7:12). Amikor a nehézségek megoldásán dolgoztok, forduljatok közösen tanácsért a püspökhöz vagy gyülekezeti elnökhöz.

Lásd még család; házasság; jószívűség; szeretet; templomok.

vasárnap *(Lásd sabbat; imádat.)*

Vigasztaló *(Lásd Szentlélek.)*

*Tanulj tőlem, és hallgass a szavaimra;
járj Lelkem szelídségében,
és békességed lesz énbennem!*

Tan és a szövetségek 19:23

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA

HUNGARIAN

